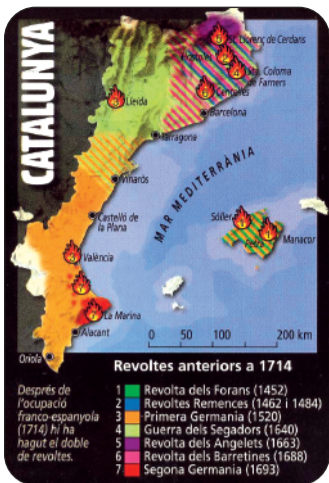

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 637

15 D'OCTUBRE DEL 2008

PREU: 2 €

FIRA DE SETEMBRE DE MANACOR

Fa mig anys que les germanes Franch, a qui veiem amb el tècnic de l'empresa són les representants de PISA FIRM, un producte per tractar les rajoles i tot tipus de trispols a fi de no llenegar dins el bany. Les trobareu al carrer del Mollet,8 de Ses Salines. 634 507 669

Iñaki Muñoz és el president de l'Associació DISFAM que ajuda als adolescents dislectics (un 15% de joves tenen problemes d'aprenentatge a Balears) a la foto amb n' Apol-lonia Garcies i en Miquel Bonet.902 886 565

Fa 5 anys que na Mercè Alvarado i en Joan Gener regenten l' Associació ADAA (ajunda a l'acompanyant de malalts de les Illes Balears. Tenen dos pisos a disposició dels acompanyants de malalts hospitalitzats a Barcelona. Tel. 971 121 324

N'Elisabet Seguí i en Pere Cervera són distribuïdors del vi Castell de Vilafames, unes vinyes que estan a les muntanyes a una vintena de quilòmetres de Castelló. Mòbil 659 907 025

FIRA D'ANTIGUITATS DE MARIA

Fa 4 anys que n'Antònia Font pinta col·latges al seu estudi del carrer Constitució,25 de Maria. Cada any esposa a la fira. També ha exposat a Manacor, Petra i a Santa Margalida. 971 525 772

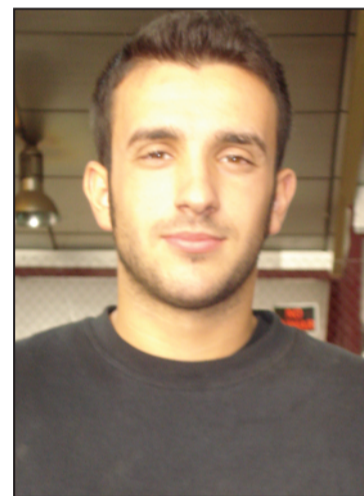
La família de Can Moixet ven bisuteria i roba al carrer Nou,86 de Maria. 971 525 809

BUNYOLA

Fa 7 anys que n'Antoni Cerdós és el president de l'Associació contra el càncer del terme de Bunyola. A la foto amb la vocal Bàrbara Bauçà a la festa de Sant Mateu. Mòbil 686 269 145

POLÍGON DE SON CASTELLÓ

En Guillem Femenies és l'hereu del Taller de cotxes Femenies a la Gran Via Asima,38 de Son Castelló. 971 432 501

SÓLLER

Fa un any que en Tomeu Sansani regenta el Bar Ciprians a la Plaça de la Constitució,2 de Sóller. Tel. 971 638 353

Google Translate incorpora el català

Dissabte, 27 de setembre

El traductor de Google, el Google Translate, incorpora des d'ahir la llengua catalana entre les llengües disponibles, que són un total de 32 (i variants d'aquestes). El Google Translate ofereix, com sol passar amb la majoria de traductors "en línia", traduccions de textos que l'usuari pot teclejar -o copiar- en un breu formulari, o també traduccions en temps real de qualsevol plana web. Però el traductor de Google ofereix així mateix una característica única, i és que permet la traducció bidireccional "a" i "de" totes les llengües, amb qualsevol combinació.

Felicitats Google!

Això vol dir que des d'avui podem obtenir una traducció al català de qualsevol pàgina en els següents idiomes: Àrab, francès, alemany, espanyol, anglès, portuguès, italià, xinès (simplificat i tradicional), holandès, grec, coreà, japonès, rus, hindi, búlgar, croat, txec, danès, finès, noruec, polonès, romanès, suec, filipí, hebreu, indonesi, lituà, serbo-croat (alfabet llatí i ciríl·lic), eslovac, eslovè, ucraïnès i vietnamita (*). I podem també traduir qualsevol plana web en català a aquestes llengües. A l'apartat d'Eines del Google Translate se'ns ofereix així mateix afegir un petit giny a qualsevol plana web que automàticament la traduirà a qualsevol dels idiomes disponibles al traductor.

(* Gràcies pel llistat a en Marc Belzunces.

Escandalós!!

Difongueu el que fan aquests goebbels peperos!

La força de la "interculturalitat" defensada a capa i espasa per la progressia catalaneta i l'EIR:

Pepero colombià ataca la llengua catalana: **"La immersió lingüística exposa els nostres fills a les drogues"**

<http://dbalears.cat/actualitat/Balears/la-immersio-linguistica-exposa-els-nostres-fills-a-les-drogues.html>

Multicultis progres: Aquesta és la que esteu organitzant amb la vostra badoqueria de desarmament ideològic de l'independentisme català!!

Forasters vindran...

Amateurisme de l'independentisme català.

L'independentisme català va sempre d'amateur, que és com dir que és una casa sense amo i un negoci sense patró. Tot ha de professionalitzar-se en el sentit de tenir competència específica sobre el tema tractat. Un partit, segons la sociologia i els gurús del management, és igual que una empresa, tant si fracassa com si reïx, i requereix capacitació específica de marketing, lideratge, gestió... És que és així. No fer-ho és no tenir futur, és viure en un romanticisme essencialista i somiatruïtes de l'any de mariacastanya.

"Una empresa que no vigila què fa i com es comporta la competència, és una empresa perduda. I què és Catalunya sinó una empresa col·lectiva?" (Xavier Roig, «Ni som ni serem»).

Hi ha temes com la propaganda política, la immigració, etc. que haurien de

tenir comissions i responsables polítics dinàmics. Cal una dinamització.

En fi són coses no tan difícils de fer i que cauen pel propi pes, perquè és la mateixa natura de les coses.

En comptes d'això els independentismes estan encallats en greuges i queixes i, clar, com a derivats, l'odi, la malícia, el marginalisme, la mala imatge, etc...en un cercle viciós.

O trenquem això essent responsables i competents (madurs), o no tenim res a fer. Simplement som uns amiguets en la barra d'un bar contant-se les penes.

"Un sentimental és un home que veu una absurda valor en tot i no coneix el preu fix de res" (Oscar Wilde). Però això és molt perillós en política i fins i tot en la vida quotidiana (clar que el cinisme és encara pitjor que el sentimentalisme: és conèixer ben bé el preu de tot i no donar valor a res). Mentre els polítics realistes de pobles lliures i els renegats dels pobles sotmesos són més aviat cíncics, els independentistes són més aïna sentimentals. Un autèntic desastre, nois.

Capitalistes i marxistes.

Els capitalistes catalans, que són bàsicament industrials (economia productiva) són regionalistes perquè saben de sempre no sols que a Catalunya no hi ha sentit d'ordre real i que això ho obtindran via policia espanyola de Madrid, sinó perquè Madrid ja s'encarrega d'enviar-hi Lerroux quan la burgesia i l'Església catalana es posen més catalanistes del que els pareix tolerable. La burgesia catalana voldria més autonomia i fins i tot independència, però és materialista, temorenca i superficial i

no està disposta a entrar en "aventures" per a les quals no hi ha ni base social forta ni situació internacional favorable. Lògic. Tanmateix, encara que la situació crònica, no és pas "ontològica" (com somiatruïtisme són, ontològicament, les vostres Xauxes terrenals). Podria canviar segons vagi la Història.

Ara bé, tota independència europea ha vingut de la mà de la burgesia i l'església nacionals de cada país, amb l'apadrinament nord-americà. És com un model universal. No és que ens agradi o deixi d'agradar: és el que tenim i no n'hi ha més.

El Vietcong és un règim que persegueix les pròpies minories nacionals i religioses. Ara bé, almenys Ho-Txi-Minh era un líder independentista infinidament més competent, madur i treballador que els de la vostra corda, i pactà amb la burgesia nacional contra els japonesos, igual que féu Mao. No tenien prejudicis i sí realisme, cosa que vosaltres no teniu.

Vosaltres dediqueu molt més espai a la base de Rota (EUA) o Gibraltar (UK) que a les innombrables bases militars i policials espanyoles. Hi ha una desproporció evident, per això veig que el vostre independentisme és sols de declaració i res més, simplement hi ha l'anglofòbia tradicional espanyola des de la Invencible cap ací.

Dic "paleorojo" als qui empreu amb acusada preferència formulacions marxistes. Jo no dic que el marxisme no tingui algunes aportacions interessants, però com a alternativa global preferesc el marxisme d'en Groucho, la veritat: és molt més seriós.

Espoli fiscal

Fins i tot Rubalcaba ha d'admetre que els Països Catalans són espoliats fiscalment

DIMECRES, 03/09/2008 - 11:28h

Rubalcaba admet que Catalunya, País Valencià i Illes estan infrafinçats.

Reconeix que Montilla té raó a l'hora de demanar un millor tracte per part de l'estat · Creu que no s'ha de dramatitzar les discordances que mantenen durant la negociació els governs català i espanyol

El ministre de l'Interior espanyol, Alfredo Pérez Rubalcaba, ha reconegut que Catalunya, el País Valencià i les Illes tenien un finançament insuficient i que les queixes del president català, José Montilla, no són perquè sí. No obstant, ha assegurat que catalans, valencians i balears havien d'entendre

que l'estat vetllaria perquè tots els territoris veiessin satisfetes per igual les seves necessitats. També ha admès que Catalunya ha patit un tracte discriminatori per part de l'estat.

En una entrevista a Punto Radio, ha dit que aquesta discriminació ja es va començar a corregir amb la disposició addicional tercera del nou estatut.

Lamenta que fos molt criticada i que ara tothom se n'oblidi perquè s'ha vist que era justa. Quant al finançament, ha admès que Catalunya, País Valencià i Illes, juntament amb Madrid, tenien raons per demanar un millor tracte, perquè estaven infrafinçades. Segons Rubalcaba, tot i que Catalunya té raons per demanar un millor finançament, creu que no s'ha de dramatitzar la discordança entre els governs català i espanyol, perquè és normal que no hi hagi entesa quan es comencen a discutir temes de recursos, i 'més en un moment de dificultat econòmica com el que tenim. Catalunya ha d'entendre que és una negociació difícil.'

Reproduït de www.vilaweb.cat

BERNAT JOAN I MARÍ
Secretari General de l'Aliança
Lliure Europea

Fèlix Pons, ancorat al segle passat

He escrit en aquest mateix mitjà que el segle XX va acabar amb la caiguda del Mur de Berlín (havia començat amb la I Guerra Mundial), de manera que fou un segle que durà menys de cent anys. Sociològicament i políticament, vull dir. Però, com alguna vegada ha dit en Toni Roca, el Mur va caure, però n'hi hagué que se n'apartaren i no els va caure al damunt. N'hi hagué d'altres que no en prengueren nota. El Mur va caure, però continua perfectament viu dins la manera de veure el món d'algunes persones.

L'últim exemple feient d'això que estic comentant és Fèlix Pons Irazazábal, brillant polític mallorquí del XX, durant una llarga dècada president del Congrés dels diputats de l'Estat espanyol. En una entrevista

a Es Diari, el senyor Pons afirma textualment que "el derecho de autodeterminación está en las normas internacionales como instrumento de descolonización, pero las partes que integran Europa no son producto de ninguna colonización". Aquest discurs em remet al d'aquell García Cotarelo, catedràtic de Dret Constitucional, que escrivia, negre sobre blanc, l'any 1989, que era absolutament impossible que hi hagués moviments de fronteres a Europa després de l'alta. Tenint en compte que el llibre encara era calent de la impressió quan a Europa es formaven catorze nous estats... no està malament com a predicció!

En la prèdica de Pons hi ha quelcom que se m'escapa completament: on situaríem Montenegro? I Kosova? De fet, Montenegro era federada amb Sèrbia fa només un parell d'anys i ara ja ha començat el procés d'accés a la Unió Europea. I d'aquí a quatre dies serà part de la Unió, com probablement també ho serà, en un temps una mica més llarg,

Kosova. Què ha ocorregut? No eren "colònies", però tampoc no eren països independents. I avui no només són països independents, sinó que gaudeixen del ple reconeixement de la Unió Europea (tot i que en el cas de Kosova hi ha algun estat díscol, com ara l'espanyol, que no ho acaba de veure clar).

Els canvis de concepció sobre aquesta qüestió es varen produir, precisament, durant l'etapa en què Fèlix Pons va ser president del Congrés dels diputats. En aquesta etapa va caure el mur de Berlín, durant aquest període es varen independitzar Estònia, Letònia, Lituània, Ucraïna, Bielorússia, Geòrgia, Armènia, l'Uzbekistan, l'Azerbaidjan, el Kazakhstan, Eslovènia, Croàcia, Bòsnia i Hecegovina, i fins i tot Txèquia i Eslovàquia varen partir peres amigablement. Fou també durant aquesta etapa que una part de la corona danesa (Grenlàndia) va sortir de la Unió Europea. I les Fer Oer consolidaren les seues seleccions nacionals i el comitè olímpic

propi. Tot això passà durant la presidència del Congrés de Fèlix Pons. No veig, idò, com pot afirmar que "las partes que integran Europa no son producto de ninguna colonización", volent dir que, en conseqüència, no s'hi pot aplicar el dret d'autodeterminació, ni es poden crear nous estats.

Durant el segle XX (1919-1989) no es podien crear nous estats, les fronteres eren inamovibles i els pobles que no comptaven amb estat propi estaven destinats a desaparèixer. Al segle XXI, emperò, tot això ha quedat caducat, antiquat, fora de l'òrbita política pròpia de la pre-durant-i-post guerra freda. Els blocs s'han acabat, i ara les coses, en la societat global, assortadament, funcionen d'una altra manera. La Unió Europea té al seu interior les repúbliques bàltiques (als dirigents de les quals Jacques Délor, com a president de la Comissió Europea, assegurà que Europa mai no les reconeixeria) i ha establert, en el cas de Montenegro, unes regles pròpies per

a la independència d'un nou estat (participació de més d'un 50% de la població en el referèndum i més d'un 55% de vot afirmatiu). En el cas de Kosova, la Gran Bretanya, França, Alemanya i Itàlia (que, segons aquest crack que és Nicolas Sarkozy, són els que compten; vegeu, si no, qui ha convocat a parlar de la crisi econòmica, en tant que president de torn de la Unió Europea!), varen reconèixer directament la independència i no es feren tant els llepafils.

En fi, que seria bo que els líders del segle XX, quan fan declaracions als mitjans de comunicació a principis del segle XXI, posassin el rellotge en hora. Perquè ara vénen Flandes i Escòcia. I després nosaltres. I tot anirà passant per davant els nostres ulls i encara n'hi haurà que diran que això de la descolonització té a veure amb el tercer món i que el dret d'autodeterminació no fa per nosaltres.

QUIM GIBERT
psicòleg i coautor d'*Autoestima i Països Catalans*

Setmanes abans de l'inici del Jocs Olímpics de Pekin de 2008, el Dalai Lama fou reiteradament calumniat tant pel *Tibet Daily* de Lhasa com pel Partit Comunista de la regió autònoma del Tibet, tots dos sota control xinès. Els periodistes Erich Follath i Padma Rao asseguren que el diari tibetà el va tractar de criminal, traïdor, separatista i els comunistes locals, de «llop amb hàbit de monjo, un diable amb cara humana però el cor de bèstia» (*Dom*, 6-7-08). Tenzin Gyatso, el 14è Dalai Lama, considera que només són paraules buides: «les autoritats xineses obliguen els tibetans, al meu

Tibet natal, a difamar-me i, mentre els amenacen, els obliguen a denunciar-me per escrit». Aquest premi Nobel de la pau afegeix: «Els imperialistes britànics eren bastant dolents, però no hi ha punt de comparació amb els xinesos d'avui dia, són molt pitjors».

D'«advocat mediocre» i de «faquir» va titllar l'estadista britànic Winston S. Churchill Mohandas Gandhi quan el líder independentista hindú va deixar en evidència les males arts de l'Imperi britànic. I de «vell pertorbat» van qualificar alguns polítics i periodistes espanyols Francesc Macià mentre s'estava negociant l'Estatut català a Madrid. En ambdós casos, els insultadors són persones d'un relleu social important. Si personatges referencials fan aquesta mena d'oprobis, també s'hi veurà en cor el poble

ras. Mitjançant el prejudici es converteixen en odiabls aquells que no accepten sotmetre's a les injustícies, a fi i efecte que de tan humiliats abandonin la seva lluita.

Una manera de desqualificar una cultura, un grup, unes idees... és generar prejudicis al seu entorn. És a dir, crear estats d'opinió desfavorables que en molts casos inciten a la violència. El sociòleg Salvador Cardús explica que aquesta demonització és una estratègia de combat polític pel poder: «una de les maneres de poder desfer-se dels nacionalismes que els fan la competència és (...) etiquetar-los negativament» (*Presència*, 12-3-00). En aquesta mateixa línia, l'antropòleg Albert Sánchez Piñol és de l'opinió que classificar els enemics com a monstres i fanàtics és el gran mecanisme

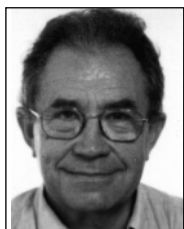
de propaganda bèl·lica: «Sempre ens construïm l'enemic i el bestialitzem. Un dels principis bèl·lics és convertir l'oponent en bèstia, abans de matar-la» (*El Triangle*, 6-9-04).

Tornant a l'univers tibetà, un refrany de l'Himàlaia diu que «quan la pluja cau sobre l'oceà, aquest no creix ni disminueix». L'escriptor Harry Wu ho interpreta dient que les persones podem ser més que torrents, estanys, rius, llacs, que al capdavant són cursos d'aigua que augmenten el nivell a causa d'un xàfec intens. Ben mirat, als humans ens passa el mateix quan ens enfurismem arran d'un xàfec d'insults i altres provocacions. Wu recalca que les persones potencialment també podem ser com oceans, una immensitat que, per més que hi ploqui a bots i barrals, no s'immuta,

no es deixa arrossegar per cap parany. Hi ha un cert paral·lelisme amb la dita catalana «sentir ploure», la qual ens recorda que no sempre ens hem de deixar influir ni aclaparar per les coses. Allò que de debò angosta el Dalai Lama és no haver aconseguit la que ell entén com a principal responsabilitat: recuperar la llibertat del poble tibetà.

Enfront del menyspreu (prejudicis, ridiculitzacions, manipulacions), Gandhi, Macià, Tenzin Gyatso han destacat per ser capaços de treure forces de flaqueza des de l'enginy i la maduresa. Metafòricament, quan una brossa s'introdueix en una ostra, el mol·lusc es protegeix de l'agressió secretant un nacre que envolta l'objecte infiltrat. Fruit d'aquest patiment sorgeixen joies tan preuades com les perles.

Brams d'ase

ALEXANDRE PINEDA
I FORTUNY

Bressol o casta de poder

Des de la metròpoli se'ns senyala als catalans, com a mancats de "cuna de poder", amb la premissa fanfarrona de que si no toquem poder és perquè no en venim d'estirp, de bressol, de llinatge; llueixen així amb superba desimboltura, de que si ells són el poder màxim és perquè en venen de casta, i anuncien que els catalans no en tenim. Li'n donen naturalesa de categoria!, és lògic, diuen: que manem i siguem prop, i toquem poder!, ho porta la nostra sang, repeteixen! Caldrà analitzar minuciosament d'on vé aquesta primacia. Doncs si!, es veu amb rapidesa, la seva situació d'estada al poder prové de tres o quatre segles, on ells han escalat el poder a través de l'espasa, o l'arma del moment, s'han proclamat nobles, aquests han creat monarquia, ho l'han comprada als seus veïns francesos amb qui compartien i comparteixen l'explotació de la nació catalana.

Haurem d'esbrinar els fonaments del seu bastiment com a estat, si reconeixem els centenars de funcionaris a perpetuïtat que ha creat aquesta fidelitat a unes formes polítiques totalitàries i d'arrel ètnica. Farem una llambregada a les continuïtats generacionals de tota aquesta llopada que a través de ser del darrer règim que es reconeixia dictatorial, el franquisme, homes militars com Rafael del Pino, que va fundar l'empresa Ferrovial, va morir-se fa poques setmanes, com una de les majors fortunes del món, va començar quan Franco li va concedir amb l'alegria i despreocupació pròpia de les dictadures el manteniment de Renfe per tot l'estat. Els catalans hauríem de poder denunciar aquest difunt i la seva empresa, a les envistes de la nul·la tasca de manteniment dels serveis ferroviaris a Catalunya durant desenes d'anys, es devia embutxacar els diners dels pressupostos en directe, sense executar-ne cap ni una d'obra, només així es pot entendre la deixadesa de la infraestructura ferroviària catalana, amb els greus prejudicis que provoquen als usuaris catalans.

Són sens dubte la casta que

investiguem, la continuïtat en el servilisme a l'estatu quo, que els ha transformat en l'aristocràcia econòmica del moment, i els seus homes, dones i empreses en les més importants del món, la mateixa Ferrovial que acabem d'esmentar té set aeroports a Anglaterra, que ara li estan obligant la comissió anglesa de la competència a despendre's de la meitat per deixar d'exercir monopoli de mercat. A l'igual el Banc de Santander de Botin crescut a recer del franquisme i que ara és dels més importants del món. Bona escalfor dona estar amb el poder, pensem que totes aquestes empreses van passar de ser amics de Franco a ser-ne dels *socialistes*, de José Maria Aznar o qui convingués pecuniàriament. Només per anomenar-los: la família de José Maria Entrecanales fundadors d'Acciona, el ja anomenat Del Pino, Florentino Pérez, les germanes Koplowitz, El Corte Inglés, Fomento de Obras i Contratas, n'hi ha d'altres, que se'ns faria llarg d'esmentar.

El ser de l'estirp del poder no és una qüestió de memòria genètica, no es porta a la sang, és més senzill, ho han aconseguit amb l'escalfor de les armes, usades precisament contra els que sempre hem trescat a la contra, i de valent per mantenir-los. Sumeu-hi el fet d'haver estat anys i panys arrossegant-se dins del poder, en el seu centre nuclear, el viure sota l'empara de tots els mecanismes de l'estat els ha facilitat esdevenir grans fortunes mundials, amb el puntal primer de les perifèries del regne espanyol que sempre hem estat treballant, ells gestionant el poder, han derivat el producte del nostre esforç cap a casa seva. Totes aquestes famílies de bressol i casta, han fet les oportunes divisions jeràrquiques amb un escalat molt vertical de privilegis hereditaris, sempre mal adquirits, han impedit l'obertura de la forta tenalla creada contra els pobles explotats. Algun mallorquí, català, valencià s'hi ha introduït, per acabar tot d'una, diluït dins el magma del poder espanyol, alguns s'hi han ubicat als centres de poder de la metròpoli per conservar, començar o consolidar el fet de

ser o fer-se multimilionaris.

En l'actualitat, no s'han endurit les condicions per entrar a formar part de l'aristocràcia econòmica espanyola, ans al contrari s'han eixamplat, amb l'adveniment d'un sistema aproximadament democràtic, el que els interessa és estar sempre en contacte amb el poder dels partits polítics, que són els que personifiquen el poder: ara tu, ara jo!. Malgrat tot l'arribada al pòdiu de les grans fortunes està condicionada al seguiment de la partitura nacionalista espanyola. És impossible amb dignitat personal i de poble, entrar dins aquests cercles, manats per la putrefacció econòmica, pel relativisme moral, interpretat aquest com a amoralitat conceptual, moral polièdrica, o d'adequació a les contingències del moment, i als interessos propis. Primer doncs, ve el poder econòmic que domina en primera divisió i després quan convingui bona relació amb el poder polític, situat en segona divisió, que no deixarà també de treure'n profit pecuniari.

Vist per a sentència: Així mai no els donarem importància a aquesta gent, amb *bressol o casta de poder espanyol*, doncs no són la nostra causa, aquesta és ètica, no es basa en els privilegis dels jerarques amb tota mena de poders mal adquirits d'avior, d'antic i conservats amb tota mena de guerres i totalitarismes. Dèiem que la nostre base és ètica amb substància humana cap a millor i la socialitzarem junt a la consciència operativa crítica, el risc de deixar el poder en les mans de les *aristocràcies*, ens portarà al col·lapse. Cal democràcia amb tot el valor etimològic del concepte. També cal educació social amb contingut humà de nou i bon encuny, els coneixements solidaris i comptar amb les forces del poble, arrelant-se a la identitat, a la llengua a l'eclosió de la veritable història, com a eines de combat. Mai no obeam, mai no estarem davall seguint o obeint consignes. La nostra condició d'**IRREDEMPTES** ens fa forts amb l'energia suficient per alliberar-nos de l'explotació econòmica i de la dominació política espanyola, que ens vol domesticats a la seva voluntat i interessos.

Independentisme

El lehendakari no es deixa intimidar ni coaccionar pels jutges forasters fatxes del TC

El lehendakari **Ibarretxe** hauria de desafiar els jutges fatxes forasters del Tribunal Constitucional espanyol controlat per l'ètnia castellano andalusa i convocar, com estava previst, el referèndum.

Aleshores, el govern ZP hauria d'enviar les forces d'ocupació (Guàrdia Cil i exèrcit) a detenir el lehendakari dels bascos i tota l'opinió pública internacional se n'adonaria del fet que Espanya és un estat criminal, racista, totalitari, antidemocràtic i enemic dels drets humans i lingüístics de les nacions basca, catalana i gallega a les quals té sotmeses per la força de les armes i de la justícia colonial.

La por mai està a les dues bandes i és evident que tot un president elegit democràticament pel poble basc detingut i tancat dins la presó pels imperialistes espanyols com si fos un terrorista per convocar una referèndum obligaria a la comunitat internacional i a europea a haver de pronunciar-se a intervenir.

Reproduït de www.cadenaser.com

Ibarretxe afirma que se celebrarà la consulta "pese a la alambrada" del Tribunal Constitucional. Asegura que los vascos reclamarán en Europa el derecho a decidir porque el Estado español "está violando el Convenio Europeo de Derechos Humanos" EFE 26-09-2008

El lehendakari, Juan José Ibarretxe, ha afirmado que se llegará a celebrar la consulta "pese a los límites de la alambrada" que el PSOE y PP han puesto a través del Tribunal Constitucional. Tras calificar de "pírrica victoria" la del presidente del Gobierno, José Luis Rodríguez Zapatero, al "imponer" la suspensión de la Ley de Consulta, aseguró que los vascos reclamarán en Europa el derecho a decidir porque el Estado español "está violando el Convenio Europeo de Derechos Humanos".

Espanya, l'exercici despòtic del poder

Dissabte, 20 setembre 2008

Justícia i poder són coses diferents. Justícia és castigar una persona que ha comès un delictes, poder és la facultat de perdonar-la malgrat tenir capacitat per castigar-la. Un poder segur d'ell mateix no és refractari a perdonar, un poder insegur, en canvi, es caracteritza per la seva intolerància. Espanya, per exemple, és un poder insegur. Per això castiga tant com pot tots aquells que gosen qüestionar la seva autoritat i la seva simbologia. Ho hem vist recentment en dos casos que han tingut un gran ressò mediàtic: el de Jaume Roura i Enric Stern, condemnats a pagar 2.730 euros cadascun per un delictes d'"injúries a la corona" en haver cremat fotos amb la imatge del rei d'Espanya a Girona, i el de Francesc Argemí "Franki", el jove condemnat a dos anys i set mesos de presó acusat d'haver despenjat una bandera espanyola a l'Ajuntament de Terrassa.

Sense entrar a analitzar les causes polítiques que han provo-

cat aquestes accions—és evident que es tracta d'un rebuig a uns símbols aliens imposats per la força-, hi ha dos elements que destaquen: l'escandalós anacronisme de les sentències i la galdosa feblesa del poder hegemònic espanyol. Sembla inconcebible que una societat que es vanta de respectar la llibertat d'expressió tingui tipificat com a delictes en ple segle XXI la crema de la fotografia d'un monarca i l'acció de despenjar determinada bandera d'un balcó. D'una banda, perquè allò que era normal a l'edat mitjana—que els pobles estiguessin obligats a mantenir la corona i privats del dret de criticar-la—no té cap sentit avui dia en un règim democràtic; i de l'altra, perquè una tela és només això, una tela, i són els ulls que la miren, no pas els seus colors, els que la sobredimensionen. En altres paraules, només els règims totalitaris exigeixen la veneració d'un déu, es digui dictador, Estat, corona o bandera. En el cas espanyol, per tant, estariem parlant d'una democràcia total-

itària que sota l'empara d'unes formes parlamentàries tindria unes lleis destinades a controlar el pensament dels ciutadans i a criminalitzar la dissidència.

Aquesta situació s'explica perquè l'Estat espanyol no és fruit de la voluntat sobirana de les nacions que suposadament l'integren sinó del seu sotmetiment, cosa que l'obliga a una sistemàtica exhibició de força i a un exercici despòtic del seu poder per mantenir-se hegemònic. Sap molt bé que no hi ha res com la por per desactivar l'efecte multiplicador de la insubmissió. Gràcies a això ja no és l'Estat qui reprova, sinó que són els mateixos ciutadans els qui ho fan autocensurant-se. En definitiva, han canviat les formes, que ara són molt més sofisticades, però la ideologia amb relació al sentit místic o deífic d'Espanya es manté inalterable malgrat el pas dels anys. No és estrany, consegüentment, que qui crema una foto del rei o despenja una bandera espanyola sigui considerat un sacríleg

Crema de Senyeres a Reus, juny 2007

i condemnat a les penes d'un infern judicial i carcerari. Res a veure amb la impunitat amb què actuen els qui cremen símbols catalans. El 17 de juny de 2007, per exemple, a la vista de tothom—càmeres de televisió incloses—es van cremar vuit banderes catalanes que penjaven dels fanals a la plaça Prim de Reus i els seus autors no han estat mai encausats. Aquesta impunitat és també una manera subtil de transmetre a la societat un missatge clar: hi ha sím-

bols sagrats i símbols casolans. La corona i la bandera espanyoles pertanyen als primers, la bandera catalana pertany als segons. Si reflexionéssim una mica sobre això ens adonaríem de la vacuïtat argumental sobre la qual descansa la impossible nació espanyola. Té poder, però el seu poder no pot ser just perquè si ho és Espanya desapareix.

Celobert, núm. 37, agost 2008

Víctor Alexandre

JORDI CALDENTEY

Mosques d'ase

El segle XIX hi va haver un fester de mallorquins que, per mirar de trobar una sortida per poder travessar la vida, hagueren de partir de cap a Sudamèrica. Que jo sàpiga, de tots els milers de repadrins nostres que emigraren, no n'hi va haver cap ni un que exigís per allà que els productes comercials estiguessin etiquetats en mallorquí ni que amenaçàs de no comprar-ne cap dels qui estiguessin etiquetats en colombià o en argentí. Que jo sàpiga, no hi va haver cap mallorquí ni un que, en lloc d'estar agraït al país de Sudamèrica que li permetia escolaritzar un fill seu i treure'l de l'analfa-

betisme i de la misèria, es posàs a exigir escola en català. Ni que consideràs els seu fill curtet fins al punt d'acusar el sistema educatiu d'allà de tenir la culpa si aquest fill seu suspenia per haver hagut d'anar a escola en castellà i no en català.

Els nostres repadrins, a Sudamèrica hi eren immigrants. No invasors. Això és la diferència.

Passa d'hora que els qui cobren per representar-nos perdin els pèls a la llengua i diguin les coses pel seu nom. A Mallorca hi tenim immigrants i hi tenim invasors. I amb la mateixa força amb què hem d'acollir els immigrants, ben exactament amb la mateixa força, hem de rebutjar i mostrar el barco als invasors.

D'altra banda, és col-

lonut que hi hagi elements a qui no agrada Mallorca perquè la troben massa mallorquina i que, tenint vint estats hispans escampats en el món, que en total sumen més de 12 milions de quilometres quadrats, tenint tant de redol per triar on anar a viure, triïn justament Mallorca, una illeta de pel Mediterrani de tan sols 3.640 quilometres quadrats.

Aquest comportament no recorda altra cosa més que les mosques d'ase, que, després de trescar tot el cos de l'animal, no tenen altre lloc on aferrar-se més que al cul. Però amb una diferència encara favorable a les mosques d'ase: almanco elles no protesten ni remuguen perquè el seu lloc triat faci pudor. Al contrari: en gaudeixen.

jordigorrio@gmail.com

La guerra de les llengües

Bernat Joan fa una crida a passar al contraatac

Contraofensiva civilitzada
22.09.2008

Davant l'allau mediàtico-propagandística que fa mesos (anys, probablement) que ens cau a sobre, en relació a la política lingüística favorable a la normalització de l'ús del català, ens cal una ofensiva civilitzada, armada de raons, que tendeixi a fer forat, si més no, a la societat dels Països Catalans. Aquesta ofensiva ha aconseguit malmetre la imatge de la comunitat lingüística catalana a la resta de l'Estat i fomentar la xenofòbia, sense cap tipus de vergonya ni de pudor. Tenim tot el dret a defensar-nos. I hauria de formar part de la tasca

dels creadors d'opinió d'aquest país, el rearmament de raons. Perquè, davant aquest desori, almenys existeixi una resposta. El que hauríem de pretendre no és ser ben vistos a Espanya, ni fer-hi pedagogia (al cap i a la fi ni l'una cosa ni l'altra no ens són gaire útils), sinó evitar fractures dins la nostra pròpia societat.

Reproduït de
<http://blocs.esquerra.cat/joan/bloc/contraofensiva-civilitzada>

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

La resistència antifranquista a Mallorca i la lluita per la llibertat

Entre els col·laboradors més constants de la premsa clandestina que publicava l'OEC (Organització d'Esquerra Comunista), *Democràcia Proletària*, *Mallorca Obrera* i *L'Espira*, entre altres publicacions del partit, es trobava el que posteriorment seria secretari general del PSM, l'amic Mateu Morro. També m'arribaven molts d'articles de membres del partit del front de barris, escrits per Jaume Obrador. A la meua bústia, molts matins ensopegava amb altres materials que des de diverses cèl·lules em feien arribar els encarregats d'aquella feina, ja que, exceptuant la direcció i alguns responsables polítics, ningú no sabia quina era la nostra tasca concreta. El meu contacte directe amb el front de barris per a qüestions de la revista era el company i gran amic Francesc Mengod.

Així i tot, l'edició i distribució de *Mallorca Obrera*, *Democràcia proletària*, *La Voz de los Trabajadores*, *El Comunista*, *L'Espira*, *Revolució* i el butlletí intern *La Batalla*, així com la distribució entre militants i simpatitzants de la revista teòrica del partit *Izquierda Comunista*, no bastava per a fer front a la canviant situació política del moment. Va ser quan decidírem muntar piquets per a penjar cartells als principals carrers i avingudes de Palma i pobles de les Illes. Però em centraré concretament a Palma i a la Part Forana de Mallorca, que era el nostre radi d'acció concret.

La confecció de la majoria de cartells d'OEC de Mallorca anaren a càrrec meu i d'alguns companys i companyes que m'ajudaven. També vaig dibuixar i penjar per Palma i barriades molts dels que sortiren signats per OEC-MCI, quan les dues organitzacions fèiem accions conjuntes.

Els recursos econòmics del partit, d'OEC, eren per a garantir les revistes i el lloguer dels pisos clandestins. La propaganda del carrer, la compra de pintura i paper per a aquelles accions, anava quasi sempre a càrrec meu. No disposava de gaire diners. Les nostres feines ocasionals no donaven per a allargar-se massa. Però sí que record que anava a comprar metres de paper d'embolicar i pintura plàstica de colors, que era la més barata, i inspirat sovint en els cartells que pintava Maiakovski en temps de la guerra civil russa, els de

Renau a l'època de la guerra civil a l'Estat espanyol i, sobretot perquè ren els més bons d'imitar una vegada "adaptats" a la situació mallorquina, els del Maig del 68. Em passava dies i dies dibuixant i pintant els cartells pels passadissos i cambres del meu pis, al carrer d'Antoni Marquès i Marquès. De tota aquella feinada, centenars i centenars d'hores en defensa de les llibertats nacionals dels pobles oprimits per l'Estat, per la llibertat dels presos polítics, per la República i el socialisme, només queda el record d'algunes fotografies salvades per pura casualitat. Algunes d'aquestes fotografies són fetes per periodistes despistats, sorpresos de veure, per uns moments, abans que les brigades de neteja de l'Ajuntament destrossassin en segons la feina de setmanes, una ciutat encartellada per cartells fets a mà. Altres, poques, les vaig fer jo mateix moments després d'haver fet l'acció de propaganda, abans que vengués la Social o comparegués la Policia Municipal i els destrossàs.

En resten pocs documents fotogràfics perquè aleshores l'OEC, la direcció del partit, no pensava en la memòria històrica de la l'esquerra revolucionària. Un estret i errat economicisme, el tacticisme del moment, els feia oblidar aquestes tasques essencials, pensar ni que fos una mica a servir, per a les generacions de lluitadors del futur, la memòria del que s'estava fent en aquella concreta conjuntura històrica. Ningú no podia imaginar que la memòria de l'esquerra revolucionària seria meticulosament esborrada pels corifeus del règim, pels servils que, a les ordres de qui comanda, han modificat el que s'esdevengué en la transició i postransició. Així i tot, malgrat els pocs documents fotogràfics conservats, els que resten són precisament els que m'han impulsat a escriure aquestes notes que volen aproximar-se al que va ser la lluita complicada de tots aquells militants d'esquerra que no acceptaren les condicions del franquisme reciclat. I, per això mateix, perquè no acceptarem l'oblit dels crims del feixisme, l'oblit de quaranta anys de lluita comunista,

anarquista, socialista, contra el capitalisme, fórem perseguits, marginats i esborrats dels llibres d'història.

Després, quan els cartells eren fets, organitzàvem l'aferrada a indrets estratègics de Palma o barriades dels voltants. Alguns dels companys que sempre eren disposats per a sortir a aferrar els cartells reivindicatius que jo havia pintat eren en Domingo Morales, destacat activista del moviment ciutadà de Palma, sindicalista i, en la clandestinitat, membre del front obrer de l'Organització d'Esquerra Comunista. També hi compareixien molts d'altres companys i companyes. Record actitud valenta i militant de Josefina Valentí, de Magda Solanes, Margalida Seguí. I entre els més joves, l'actitud combativa, que dura fins el present, d'en Guillem Ramis, en Salvador Arias, en Macià Abraham, en Pedro López i tants i tants companys i companyes que només vaig conèixer pel seu nom de guerra.

Però malgrat que dedicàvem molt de temps a les tasques d'agitació i propaganda, cap esforç no podia barrar el pas a la influència cada vegada més aclaparadora dels grans mitjans de difusió, a la presència mediàtica, especialment per ràdio i televisió, dels partits

reformistes, dels que havien pactat la reforma del franquisme, una situació que no qüestionà la "unidad de España", el sistema capitalista i la monarquia que el dictador ens llegava.

Repartíem fulls volanders per fàbriques, barris, pobles, instituts, hotels de les zones turístiques. Hores de discussions per a redactar el contingut del full volander—sempre hi havia un matís en què no acabàvem de posar-nos d'acord, un punt que volíem afegir—, per a picar-lo i editarlo a ciclostil, per a muntar els piquets, les cites de seguretat si érem detinguts. S'improvisaven mítings d'un parell de minuts enmig dels carrers, a la plaça d'Espanya, a les avingudes, a la porta dels instituts i fàbriques, a la cuina dels hotels... Teníem llogats uns altaveus que, amb el suport d'una bateria de cotxe que jo portava sempre a la maleta del

meu atrotinat Simca 1000, eren sovint en acció. En més d'una ocasió, Mateu Ramis, antic missioner al Perú i que va ser per una curta temporada secretari general de l'OEC, em portava els altaveus a l'indret acordat. A la plaça d'Espanya en férem molts, de mítings improvisats! Era el moment en què els connectava a la bateria i, de cop i volta, me'n record com si fos ara mateix!, les consignes republicanes o contra la construcció de l'autopista d'Inca i en defensa de la terra, se sentien per tota la plaça. Eren uns moments, perquè de seguida i per por a una detenció—com va passar més d'una vegada—l'invent era desmuntat i marxàvem cap a un altre indret.

No cal dir que les detencions eren nombroses, així com les confiscacions de material, de les nostres publicacions, els cartells que havíem de penjar aquell dia. De cop i volta, si ens aglapiava la Brigada Social, o membres dels serveis de la Policia Armada o la Guàrdia Civil, el treball de dies i setmanes desapareixia sense que haguéssim pogut fer arribar la nostra veu al poble

Durant molts d'anys aquestes deten-

cions no sortiren als diaris oficials. Tan sols després de la mort del dictador i coincidint que es preparaven les eleccions de 1977, es va poder filtrar alguna notícia quant a detencions de membres de l'esquerra revolucionària de les Illes. Però el cert és que, amb tot l'embalum de promocionar Santiago Carrillo i Felipe González, les ordres a les redaccions eren de no parlar de nosaltres, a no ser per a situar-nos com a folls ex- elebrats. A mesura que s'ampliava i consolidava la reforma del règim, un silenci de tomba s'estenia per damunt dels partits que no acceptaven les exigències dels franquistes reciclats

Sortosament en els meus arxius he trobat un retall de diari de l'època, d'*Última Hora* (15-IV-1977) que, sota el titular "Detenidos por vender prensa de partido", explica: "*Seis militantes de la Organización de Izquierda Comunista, OIC, fueron detenidos ayer en las inmediaciones de la plaza de España y de la puerta de San Antonio, cuando estaban vendiendo los órganos de prensa del Partido, 'La Voz de los Trabajadores' y Democracia Proletaria. Entre los detenidos se halla Miquel López Crespí.*"

"Estas detenciones hay que añadirles a las sufridas por un militante y un simpatizante del Partido del Trabajo de España, cuando vendían también la prensa de su partido 'El correo del Pueblo', y a las que se vienen produciendo estos días en distintos lugares del estado español. [...] Detenciones que, por otra parte, han motivado la difusión de comunicados de los partidos afectados. OIC afirma: 'Manifestamos nuestra firme decisión de continuar luchando abiertamente por la libertad de todas las organizaciones y partidos obreros y populares. Recluyendo a los partidos obreros en las catacumbas de la clandestinidad, no se puede construir ninguna democracia real. En todo caso permanentizar viejos modelos que han demostrado ya su caducidad'".

També *Diario de Mallorca* (15-IV-1977) informava molt breument de les detencions: "*En la plaza de España y Puerta de San Antonio: retenidos seis militantes de la OICE*". La nota de la redacció del diari deia: "*Según informaciones llegadas a nuestra redacción, alrededor de las 18,15 de la tarde de ayer fueron retenidos Miguel López Crespí y otros cinco militantes de la OICE, cuando procedían a la venta de ejemplares de las publicaciones Democracia Proletaria i 'La Voz de los Trabajadores', al tiempo que procedían a la instalación de unas pancartas solicitando la legalización de todos los partidos políticos. Los hechos ocurrieron en la plaza de España y puerta de San Antonio*".

Però el més normal era el silenci i la criminalització dels partits de l'esquerra revolucionària.

Vendre el material clandestí a la vista

de tothom ens portà nombroses detencions, interrogatoris de la Brigada Social i la Guàrdia Civil. Un Dijous Bo de l'any 1976, a Inca, arribàrem a despatxar més de dos mil exemplars de *Democràcia Proletària* (portaveu dels comunistes de les Illes). Quan estàvem en plena tasca -veníem un número dedicat a la pagesia i els problemes del camp- ens enxampà la Guàrdia Civil, i tots els membres del piquet de propaganda anàrem a raure a la garjola municipal. Del nostre grup, na Margarida Chicano Sansó, en Joan Albert Coll i en Mateu Ramis pogueren fugir a temps. Els detinguts eren els companys Antoni Muñoz, Domingo Morales i jo mateix. Els piquets que havien anat a repartir la nostra publicació a Manacor, Lloseta, Sineu i Pollença, tornaven sense haver sofert cap entrebanc seriós.

A l'endemà els diaris de Ciutat informaven de la detenció amb grans titulars. Especialment significativa va ser la informació que donava *Última Hora* el divendres 19 de setembre de 1976 quan explicà, a la darrera pàgina: "En el Dijous Bo. Detenido Miguel López Crespí. I, ampliant la notícia, deia: "En el 'Dijous Bo' de ayer en Inca no todo fue fiesta y diversión. Cuatro personas eran detenidas cuando procedían a la venta de *Democràcia Proletària*, órgano del OICE (Organización de Izquierda Comunista). Entre los detenidos figuraba el conocido Miguel López Crespí, del comité de prensa de OICE. Los nombres de los otros detenidos se desconocen por el momento. El número que se vendía era uno especialmente editado, dedicado a los pueblos y a sus problemas. Fueron detenidos por la Guardia Civil y trasladados al calabozo municipal. A primeras horas de esta mañana aún no habían sido puestos en libertad y se espera que en esta misma mañana pasen al Juzgado de Inca. Habían vendido y repartido cerca de dos mil ejemplares.

"El Comité de Dirección de OICE expresa su más enérgica repulsa por esta detención, por entender que es un atentado directo contra la libertad de expresión, al mismo tiempo que exige la inmediata libertad de los detenidos".

Els comunistes de les Illes (OEC) érem un partit fortament arrelat a la realitat de la nostra terra. Que amb els anys militants i dirigents d'OEC hagin encapçalat i treballat en les més importants iniciatives culturals i polítiques de les Illes així ho demostra. Militants i dirigents del comunisme illenc han estat en Mateu Morro, exconseller d'agricultura del Govern Balear i exsecretari general del PSM; Antoni Mir, màxim responsable de l'OCB fins fa poc; Josep Capó, capdavanter de la PIMEN; Francesc Mengod i Jaume Obrador, fundadors de les primeres associacions de veïns de Ciutat; Maria Durán, dirigent de CC.OO. de la comarca de Manacor; Guillem Coll, dirigent del món

obrer a Lloseta i Inca; mestres, músics, sindicalistes que han lluitat i lluiten en les fileres de les organitzacions de treballadors de les Illes (CGT, STEI, CC.OO., UGT, USO, Unió de Pagesos, etc)... ¿Qui no coneix la importància cabdal que advocats com Jaume Bueno han tengut, denunciant la corrupció, en la fi del canyellisme? Professionals del periodisme com Gina Garcias, de l'ensenyament com Dora Muñoz, Margarida Seguí, Àngels Roig... el llistat dels homes i dones procedents d'OEC que han ajudat, amb la seva dedicació, amb el seu esforç, a consolidar tots els aspectes progressistes de la Mallorca actual, podria allargar-se fins a l'infinit. Però pensam que aquestes pistes que hem donat ja poden informar al lector del lluny que érem els comunistes antiestalinistes de ser una secta o un grupet sense incidència, com els apologistes del carrillisme i tota mena de reaccionaris pretenen presentar-nos.

Per això la premsa d'OEC tocava amb el peus ben a terra, lluny de les ximpleries d'altres publicacions al servei de la reforma del sistema. El número de *Democràcia Proletària* (número 3 de novembre de 1976) que anàrem a vendre i repartir a Inca aquell llunyà "Dijous Bo" estava íntegrament dedicat a la problemàtica del camp. Dissenyat per Monxo Clop, l'editorial feia una valoració del que havia estat la dictadura. Explicàvem aleshores: "Quaranta anys sense poder dirres, sense poder organitzar-nos perquè estava prohibit; quaranta anys fent molta feina per pocs doblers mentre quatre 'mangantes' falangistes i capitalistes han fet el que han volgut i s'han omplert les butxaques amb el fruit de la nostra feina, fermant-nos com a xotets, augmentant constantment les contribucions i no donant mai cap crèdit important; la manca d'una efectiva xarxa d'hospitals, guarderies, escoles, mercats, serveis públics i mil coses més que, totes juntes, han anat contribuint, a poc a poc, a desfer el camp mallorquí, a despoblar els nostres pobles, un temps tan esplendorosos i floraixents".

Tampoc no hi mancava, en aquest número especial dedicat al nostre camp, un encès recordatori del que significà la guerra civil per al poble treballador. *Democràcia Proletària* recordava a l'editorial: "La guerra civil va ésser això a Mallorca. El quatre 'caciques i senyors' dels pobles no volien que els pagesos demanassin justícia i varen començar a matar i assassinar. Tots recordam els assassinats comesos pels falangistes i les fortunes que es varen fer damunt la nostra sang. Terres, cases, propietats confiscades... i, després de la matança dels nostres millors homes va venir la 'pau' d'en Franco, es a dir, la fam, la misèria, l'estraperlo i tota classe de negocis bruts damunt les nostres necessitats més urgents. Aquesta va ser la 'pau' de la victòria dels capitalistes damunt el poble. Així varen anar fent els duros els 'mangantes' que encara ara ens gov-

ernen" (cal recordar que aquest número de *Democràcia Proletària* és del novembre de 1976).

El fet d'ésser detinguts per vendre lliurement premsa revolucionària no ens afectava gaire. Només les respectives famílies, com és natural, restaven una mica atemorides. "Què serà d'aquests al·lòts", deien mares i padrines, en veure els noms al diari. "Detenidos por vender prensa de partido", eren els titulars de sempre. *El País* informava: "Detenidos en Palma cuatro militantes de Izquierda Comunista". I continuava: "Cuatro militantes de la Organización de Izquierda Comunista, OIC, entre ellos el escritor y autor teatral Miquel López Crespí, fueron detenidos por la Guardia Civil en la localidad de Inca, con motivo de la festividad que se celebraba en esta ciudad, se dedicaban a vender el número especial dedicado a los pueblos de Mallorca del órgano de la OIC, 'Democràcia Proletària'. Los cuatro detenidos fueron trasladados a los calabozos municipales donde permanecieron por espacio de casi treinta horas para pasar después a declarar ante el juez". Per a nosaltres, l'"accident" era un "afer" normal de la lluita clandestina. Intensificàvem aquest sistema de venda perquè, de certa manera, era l'únic mitjà que teníem d'arribar a un cercle cada vegada més ampli de la població. La premsa del sistema continuava silenciava les activitats dels revolucionaris que no acceptàvem els pactes amb la burgesia. No hi havia manera de fer arribar les nostres propostes polítiques al poble. La ràdio i la televisió ens estaven completament prohibides. La premsa tan sols parlava d'alguna detenció. Les lluites populars impulsades per l'esquerra conseqüent eren silenciades sempre. Els espais de política local i nacional eren ocupats per partits que -si exceptuam el PCE- eren fantasmals. El món oficial de l'edició només feien propaganda dels qui els semblaven s'avindrien a pactar amb els franquistes la "ruptura". El carrillisme, malgrat que a vegades insistís en la necessitat de "rompre" amb el franquisme, el cert és que feia passes efectives per a deixar dempeus les forces repressives de la dictadura (Brigada Social i Guàrdia Civil). No en parlem pel que fa a l'estructura econòmica del capital. La qüestió de la propietat privada dels mitjans de producció era intocable! Del problema de l'autodeterminació de les nacionalitats no en volien sentir a parlar. El seu aigualit republicanisme s'anava fonent com un bocí de sucre dins l'aigua. Els Països Catalans no existien. A poc a poc esdevien un partit del sistema, una columna fonamental de la societat capitalista contra la qual lluitàvem.

ORIGEN DE L'ORGULL.

Recull a càrrec

d'en
Ricard Colom.

(Pot ser lliurement reproduït, si és en llengua catalana i sens afany de lucre).

★ “La por de ser lliure, provoca l'orgull de ser esclau” (No en consta l'autor).

ORIGEN DE L'ORGULL:

-ELS DINERS I EL MATERIALISME.

“Dante respon que la gent nova i les ràpides fortunes havien engendrat tant orgull i immoderació, que la mateixa Florència se'n planyia” (*L'Infern* a “*Divina Commedia*”, de Durante / Dante Alighieri, 1265-1321, poeta florentí).

DANTE ALIGHIERI.

★ “Mostren que volen lo que no-ls plau: miren lo blau,

compren de grana;
volen magrana,
raïm demanen;
mas no s'enganen
mai en lo pendre.
Prodic despendre,
ufanejar,
pus alt pujar,

és llur plaer” (*L'Espill* o “*Llibre de les Dones*”, 3ª part del *Perfaci*, 1462, de Jaume Roig, ca. 1400-1478, escriptor valencià del nostre Segle d'Or).

★ “Veié un mas amb un garatge doble,
Una masia de gentilesa;
I el Diable somreia, perquè el seu pecat estimat
És l'orgull aquella humilitat de simis”

(*Dejection: an Ode*, de Samuel Taylor Coleridge, 1772-1834, crític i poeta romàntic anglès).

★ “No continueis humiliant amb el teu esguard car no sóc pas vingut a demanar-te res per caritat...No collí ni una rosa, ni arranquí cap fruit del teu hort. Em tombí humilment a la vora del camí, i això no pot ser negat a un rodamón. Els meus peus eren fatigats i la pluja em xopava fins al moll de l'ós. La brisa xiulava entre l'enramada del bambú i els núvols solcaven rabents el cel com si se n'escaparen d'una desfeta...” (*El jardiner*”, de Rabindranath Tàgur, 1861-1941, filòsof i escriptor bengalí, convertit al cristianisme).

★ “No hi ha riquesa més perillosa que una pobresa presumptuosa” (Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església, filòsof i teòleg llatinoafricà).

-LA SUPERFICIALITAT I L'ÈXIT.

★ “Qui no té humilitat per a pensar en (cercar) el que és de suposar que, d'existir, és el més important, és a dir, Déu, en general no en té tampoc per cercar i acceptar la dura i bella realitat i, doncs, tendeix a la ideologització artificial, a la ineficàcia, a l'autoindulgència. D'ací prové la decadència: la supèrbia no permet veure la sinuosa i rica realitat, car no se'n pren la molèstia; ni recapitula res per no rebaixar-se. La realitat-veritat que és Déu” (Autocitació).

★ “Un ximple mai no es recupera d'un èxit” (*Oscar Wilde*, 1854-1900, escriptor irlandès).

★ “El vostre pensament és el de les xerrameques i els falsos plaers. El meu és el pensament d'aquell perdut en sa pròpia terra, estranger dins sa pròpia nació, solitari entre sos parents i amics.

El vostre pensament fa sonar trompetes quan balleu. El meu prefereix l'angoixa de mort a la vostra música i dansa.

El vostre pensament us fa aspirar a títols i càrrecs. El meu m'exhorta a servir amb humilitat.

El vostre pensament diferencia el pragmàtic de l'idealista. El meu descobreix que la vida és una, i que ses mesures i pesos no coincideixen pas amb els vostres. Aquell que etiquetes d'idealista, pot ser un home pràctic.

El vostre infon arrogància i superioritat dins els cors. El meu sembla l'amor a la pau i el desig d'independència.

Vosaltres teniu el vostre pensament i jo el meu” (*Khalil Jubran*, 1883-1931, escriptor i artista libanès).

★ “Qui no té res individual de què envanir-se es

vana de ser nat ací o allí” (Arthur Schopenhauer, 1788-1860, filòsof alemany).

★ “Al costat meu, però, vora el meu tinter, hi ha el seu retrat. Ací el seu caparró ros apareix amb tota la majestat de dona bellíssima que ha caigut molt avall. Els ulls, fatigats, però amb l'orgull de la depravació, estan immòbils. Ací és precisament aquella serp de picada verinosa. La tempesta de besos en què visqué li havia arrabassat la flor” (Cap I, “*Una cacera dramàtica*”, 1884, Anton P, Txékhov).

ORGULL, IGNORÀNCIA I CONEIXEMENT.

★ “Ets tan important que pots marxar així sols si les coses no rutllen al teu aire. Sens dubte penses que així demostres tenir caràcter. Ets feble i arrogant” (Carlos Castaneda, 1925-1998, escriptor hispanoamericà, “*Viatge a Ixtlan*”, 1972).

★ “El desconeixement propi genera supèrbia; però el desconeixement de Déu genera desesperació” (*St. Bernat de Clairvaux/Claravall*, *1090 ó 1091-+1153, teòleg i predicador francès medieval).

★ “L'orgull és el complement de la ignorància” (Bernard le Bouvier de Fontenelle, 1657-1757, escriptor francès).

★ “Pren a les persones realment sàvies com a les espigues de blat, que mentre van buides s'alcen rectes i orgulloses, però sols que s'omplen de gra, comencen a humiliar-se i a abaixar el cap” (Miquèl Eyquem de Montaigne, de Bordèu e Peiregòrd, 1533-1592, filòsof gascó).

M. DE MONTANHA JOSEPH JOUBERT.

★ “L'orgull és el vessament de la ignorància” (Joseph Joubert, 1754-1824, moralista francès).

★ “Però aquells qui superbs i creguts per semblar-los que posseeixen la més sublim doctrina, no atenen el Mestre que els diu: *Apreneu de mi qui sóc manso i humil de cor, i trobareu descans per a les vostres ànimes...*” (*Confessions*”, per Agustí de Bona, 354-430, Pare i arquitecte de l'Església, filòsof i teòleg llatinoafricà).

★ “I si qualche diada, per a dissort d'ell, el babarota s'acreix en el seu talent, ço només fa malbé sa pròpia ment i el seu fat s'esdevé pitjor que abans. Puix que llavors voldrà atènyer un renom, el primer lloc cal monjos, l'autoritat als monestirs, la veneració de la gent” (*Dhammapada*, “*L'home neci*” 5:72-73).

★ “Els sicilians no voldran millorar per la senzillera raó que són perfectes. Llur vanitat és més forta que llur misèria. Cada intromissió d'estrangers, bé

es tracti d'estrangers d'origen o de sicilians amb criteri independent, trastoca llur deliri de perfecció assolida, corre el perill de torbar llur còmoda esperança en el no-res...Sicília ha volgut dormir...¿Per què els havia d'escoltar, si és rica, si és sàvia, si és civilitzada, si és honesta, si és admirada, si tothom li té enveja; si és perfecta, en una paraula?" (*"El Guepard"*, Giuseppe Tomasi di Lampedusa, *Príncep de Lampedusa*, 1896-1957, escriptor heterodoxe sicilià).

P. DE LAMPEDUSA. ANTONIO MACHADO.

★ "Tot el que és ignorat és rebutjat" "Castella, que menysprea tot allò que ignora" (Antonio Machado Ruiz, 1875-1939, poeta líric andalús republicà, mort a l'exili a la Catalunya Nord).

★ "No diguis: com que no sé què haig de fer, no tinc cap culpa si no ho faig. Perquè si fessis el bé que ja coneixes, se't revelaria el que has de fer tot seguit, a la manera com qui passa d'una estança a una altra pot veure successivament allò que hi ha. No convé que abans d'acomplir el que has de fer primer vegis el que has de fer després. Perquè, sense les obres, "el coneixement infla, mentre que la caritat edifica" (1ª Corintis 8:1), perquè "ho suporta tot" (1ª Corintis 13:7)" (*"200 Capítols a tomb de la llei espiritual"*, cap. 84, de Marc l'Asceta o l'Ermità, s. V).

★ "Per consegüent, no us deixeu arrossegar per aquesta colla de gent, amants de la gresca més que no de la saviesa, que dogmatitzen coses contradictòries i cadascú diu el primer que se li acut. Són nombrosos els enfrontaments entre ells, car s'avorreix l'un l'altre, i sostenen doctrines oposades només per jactància i per assegurar-se els llocs més eminents" (*Discurs contra els grecs*, Tacià, apologeta cristià del s. II).

★ "Ni un grau d'intel·ligència arrogant ni la imaginació ni totes dues ensems poden no crear geni. Amor, amor, amor, eixa és l'ànima de geni" (Wolfgang Amadeus Mozart, 1756-1791, compositor austríac).

★ "Quants provincians, per manca de moviment -i més a ca nostra-, utilitzen fatalment l'orgull primari per autodefensar-se de qualsevol crítica o innovació!" (Autocitació).

La guerra de les llengües

Els fatxes forasters Savater i Rosa Díez amenacen el Lobby amb una querrela

Ja se sap que no hi ha res més ofensiu que una veritat com un puny! Ja ho val! A nosaltres no ens ofèn gens ni mica que els fatxes forasters ens diguin "fascistas" i "estúpidos" per la senzilla raó que és mentida i no ofèn qui vol sinó qui pot.

Si a aquests ultraespanyolistes els ofèn que els diguem "genocides" ja que continuen la croada franquista d'extermini contra les nacions, les llengües i les cultures basca, catalana i gallega, és perquè al fons saben perfectament que hi ha sobrats motius per dir-los-ho a la cara davant el rei, el Papa o Maria Santíssima.

D'altra banda, és impressionant comprovar la pobresa argumental dels bocamolls **Fernando Savater i Rosa Díez** que es mostren impotents a l'hora de contestar i donar rèplica a les crítiques que provoquen els seus posicionaments i les seves declaracions.

Esperam i desitjam de tot cor que

els personatges públics **Savater i Díez**, que van perdre el cul per anar a defensar la llibertat d'expressió de **Jiménez Losdemonios** i la **KOPEborroka**, ens portin davant la justícia colonial ja que ens oferiran una altra magnífica plataforma per denunciar davant l'opinió pública internacional com i de quina manera el colonialisme espanyol està portant a terme una ofensiva d'extermini lingüístic i cultural contra el nostre poble.

Reproduït de [www.http://sebastianurbina.blogspot.com/2008/09/fascistas-y-estpidos.html](http://sebastianurbina.blogspot.com/2008/09/fascistas-y-estpidos.html)

Fernando Savater, Juan Luis Calbarro, Rosa Díez y Carlos Martínez Gorriarán, ayer, al comienzo del acto. / CHINOQUE CALVO

Rosa Díez: «Yo no me siento forastera porque esto es España»

Un centenar de ciudadanos acudió ayer al debate de UPyD en el Parc de Ses Estacions. El tema estrella del encuentro fue la libertad lingüística

[cistas-y-estpidos.html](http://sebastianurbina.blogspot.com/2008/09/fascistas-y-estpidos.html)

Lunes, septiembre 22, 2008 FASCISTAS Y ESTÚPIDOS. UPyD - Nota de Prensa - El Lobby per la Independència llama genocidas a Díez y Savater UPyD Islas Baleares

UM, igual que el PSM l'any 2000, desestabilitza el Govern i alegra la setmana a El (In)Mundo i al PP

Uns i altres no n'aprenen. L'any 2000 el PSM va provocar una crisi de govern quan per sorpresa va substituir qui aleshores era conseller el d'Agricultura, **Joan Maiol**, per posar-s'hi **Mateu Morro**.

Vuit anys després trobem uns fets semblants però amb noms diferents. Ara és UM i els protagonistes són **Francesc Buils** i segons sembla, **Miquel Nadal**. No cal dir que els diaris forasters i els mitjans de comunicació colonialistes (**El (In)Mundo**, la **KOPEborroka**...) a les ordres del PP

fan un llepadits amb aquesta penosa situació que empren com a cortina de fum per tapar la corrupció a gran escala del PP. Pel bé de Balears i de les institucions autòctones avui mateix aquesta crisi s'hauria de resoldre.

"Amb quina cara de pal i to asèptic (com si no anés amb ell ni amb el País) el presentador de TV3 donà la notícia de la manifestació pro-llengua catalana al País Valencià el 8 d'octubre de 2005!! Va merèixer només 30 segons del Telenotícies (...) Com es mullen amb força i convicció els redactors per defensar la independència de Palestina, dels saharis, dels iraquians ...Quina cultura de l' "autoodi solidari" més malaltissa" (*"Ostitú, quin país!"*, **Frank Dubé**, artista, empresari i escriptor català).

Arenys de Munt (Maresme)
Correllengua '08

Conferència-col·loqui
Prejudicis i manipulacions del Manifesto

a cura de Quim Gibert, psicòleg
Dia: Dissabte, 1 de novembre de 2008
Hora: 7 del capvespre
Lloc: Can Borrell
Adreça: Carrer de la Mare de Déu del Remei
s/n, Arenys de Munt

12 de setembre

Diumenge, 14 de setembre

Qui escriu acostuma a iniciar el seu curs particular cada any per la Diada. Enguany però, en una barreja de desídia i de no voler redundar sobre el mateix he decidit fer-ho l'endemà. Tampoc he saludat els amics amb el correu-e patriòtic de rigor. Això sí, del meu estudi londinenc hi penja encara la senyera estelada que vaig desplegar la vigília del dia nacional dels catalans. No ha tingut res a veure la platja de Brighton, freda ara i allunyada prou com per desistir tant per la distància com pel no-estiu anglès, no tinc la sensació d'haver badat tampoc; Contràriament tinc cada cop més la certesa que sense abandonar els actes reivindicatius el que compta és la feina del dia a dia.

Els Països Catalans han estat per tradició terra de teòrics de tota mena. Gent que ha sabut fer un diagnòstic precís de la situació a cada moment: Assagistes, tertulians, conferenciantes, escriptors, polítics, sociòlegs, et. La bibliografia és rica i la seva tasca encomiable. Són part dels fonaments necessaris sobre els quals

bastir un país amb garanties d'èxit. De persones amb empena i visió de futur, malauradament, no n'hi ha hagut, ni n'hi ha tantes. Escassegen els líders carismàtics i els dirigents clarividents. El resultat és un buit que en molts casos genera passivitat, especialment entre aquells qui, per dir-ho clar, no saben encendre un ordinador sense el manual d'instruccions a davant. I és que hi ha qui encara cerca a les biblioteques el 'Manual de la Independència en 10 senzills passos'.

També hi ha gent il·lustrada qui menysté la feina dels altres i, per exemple, s'atreveix a qualificar de pamflet l'aproximació Carodiana a la independència. Un catalanisme amb el relotge aturat en l'hora dels filofeixistes Ors o Vives. I el cert és que no cal marejar més la perdiu. En el món global d'avui no hi ha benestar sense estat, no hi ha justícia sense estat, no hi ha jocs olímpics sense estat, no hi ha gestió i distribució de recursos sense estat, no hi ha llengua sense estat, no hi ha nació sense estat. El camí cap a l'assoliment d'una nació pròspera i justa és únic, és el que porta el rètol que diu 'cap a l'estat propi'. És

pot afirmar que totes les nacions sense estat del planeta són avui en vies d'extinció. La supervivència depèn de l'assoliment de l'estatus de país. La seva extinció, en canvi, només depèn del pas del temps.

S'en parla aquests dies de perplexitat. De la perplexitat del catalanisme. L'únic motiu evident de perplexitat és la que provoca l'actitud passiva i poruga, la ceguesa de massa catalans qui encara no han entès que ens ho juguem tot en aquest moment històric que ens ha tocat viure: La cohesió social, la cultura del benestar i tot allò que fa que encara avui ens podem dir catalans.

Hem perdut massa temps conformant-

nos amb sobreviure mentre la nostra decadència insuflava vida al país moribund que ens asfixia. El cor de Catalunya batega avui cada cop més lentament mentre Espanya fa temps que va sortir de l'UCI. És en realitat un potent estat que va fer una transició sense homologació democràtica però a la seva mida. Ara es permet el luxe de donar lliçons sense molestar-se en enterrar els cadàvers que ha anat sembrant durant els darrers setanta anys, no li cal passar comptes.

És urgent aparcar el temps de la teòrica, d'abandonar la retòrica i les paraules buides. És dia 12, l'endemà de la Diada, temps de passar a l'acció, d'aplegar esforços. No calen messies sinó una actitud ferma que no defugui les responsabilitats que molt còmodament tant sovint atribuïm en exclusiva als polítics. No és cap secret, es tracta d'esmorzar cada matí amb un compromís inequívoc amb el país i la cultura que ens donen nom, res més, res menys.

Miqui Mel

Londres, 12 de setembre 2008.

València hui' plega

El diari de la dreta espanyolista valenciana "València Hui" va tancar ahir les seves portes de manera definitiva, tancant també la seva edició digital, després que fa alguns mesos hagués decidit tancar la versió de paper per ser enormement deficitària. "València Hui" ha estat un ferm defensor de l'anticatalanisme, i de la secessió lingüística català-valencià (pro blaverisme, RACV, Coalició Valenciana, etcètera). Des dels seus inicis, però, el diari s'havia mostrat deficitari, en gran part per la gairebé nul·la audiència (ni tant sols 2.000 exemplars diaris venuts) que arrossegava. El diari estava finançat pels empresaris valencians Gimeno i Lladró (Kelme, tema Oleguer), i era totalment en castellà.

València Hui deia adéu ahir amb un text que podria passar perfectament per ser un escrit del No-Do franquista, amb expressions que recorden les de fa mig segle. Citem i comentem a continuació alguna de les perles que el diari deixa anar, en castellà nostàlgic, al seu adéu. Frases que es podien sentir en els informatius franquistes, una flaire de caspositat rànica, "la hermosa región", "el bello folklore regional", etcètera. Com si fóssim al passat.

"Quisimos hacer un periódico genuinamente valenciano para los valencianos [genuinamente en castellà]. Sus editores pusieron todo su corazón en él y todo su esfuerzo [i una bona morterada]. Se trataba de mantener viva, activa, la llama de la valencianía [o espanyolisme, que per a vostès és el mateix]. Lo han hecho con una enorme ilusión, con corazón, con pasión por Valencia [hi ha amors que maten]".

"Quisimos, y así lo dijimos, un periódico con alma valenciana [hahaha]. Que defendiera lo nuestro [lo español, vamoj], lo promoviera y reivindicara".

"Pensamos que lo hemos hecho lo mejor posible, pero no ha podido ser [oh no]. No hemos tenido el apoyo de la Generalitat [i un rave], a pesar de ser éste un periódico netamente valenciano [netament espanyolista, i en castellà]. El dinero público de

los valencianos, el Consejo se lo ha dado sólo a periódicos de capital vasco [comor?], catalán [el govern Camps dona diners a diaris del Principat? a quins?] y madrileño [eh?]

"Tampoco hemos tenido el apoyo del valencianismo [juas], que vive de espaldas a sus propias ideas [de ser a les vostres], a los graves problemas que se ciernen sobre sus señas de identidad [aquí tenen raó], especialmente la Lengua Valenciana [ah sí, aquella llengua que no useu mai]. No traduce con hechos lo que manifiesta y asegura creer [com vosaltres, que parleu de Llengua Valenciana i feu un diari en castellà]".

Divendres, 26 de setembre

Defensora o tapadora?

Fa poc que la Cambra de Comerç de Barcelona i els nostres polítics estaven d'acord amb les xifres del nou sistema de finançament, les quals haurien rondat entre 3.500 i 3.800 milions d'euros. Ara és la mateixa entitat qui diu que la crisi econòmica por fer que la quantitat es rebaixi fins a 1.750 milions. Això quan fins el mateix ministre Pedro Solbes ens està oferint 1.794 milions.

Un article de Salvador Cot publicat al diari AVUI del dijous dia 25 de setembre ens diu que la Cambra només està obligada moralment amb la societat. Doncs perdoni, senyor Cot, la Cambra té l'obligació, moral i ètica, de defensar els interessos dels catalans, però de manera especialment compromesa els interessos dels comerciants i empresaris, que són els qui de forma obligada i ineludible, any rere any, paguen el corresponent rebut. A més, la Cambra de Comerç de Barcelona, com a entitat civil catalana, ha de fer costat als polítics que millor defensin els interessos de Catalunya, i mai tapar les vergonyes d'ineptes governants. Si la rebaixa és finalment acceptada, serà una vergonya i una claudicació que, a més, certificarà que tenen raó aquells que diuen que Catalunya no té el problema amb Espanya, sinó amb els catalans. Haureu de fer-vos-ho mirar senyors de la Cambra.

Jordi Camps i Domènech
C/Bruc,4
08600 BERGA (Berguedà)
Tel. 938210424

Justícia colonial

El PSOE posa un andalús fatxa ultracatòlic i nostàlgic del franquisme al capdavant del TS

Un ultracatòlic nostàlgic del franquisme, nou president del Tribunal Suprem espanyol. Dijous, 25 de setembre de 2008 a les 20:00 Informa: Guillem Internacional Carlos Dívar ha estat elegit aquesta setmana mateix nou president del Tribunal Suprem espanyol i per extensió del Consell General del Poder Judicial (CGPJ). Dívar és doncs ja la màxima autoritat judicial de l'Estat espanyol, ja que el Tribunal Suprem espanyol és el tribunal judicial de més rang jurídicolegal espanyol, i un dels tres pilars (judicial) del marc que conforma juntament amb el Congreso (legislatiu) i el govern espanyol (executiu), no sempre separats els uns dels altres com seria desitjable.

L'elecció de Dívar, a proposta del president espanyol Zapatero -d'acord amb el líder de l'oposició, Mariano Rajoy- ha generat nombrosos dubtes sobre la seva imparcialitat. I és que Dívar és col·laborador habitual de la "**Hermanidad del Valle de los Caídos**", on fins i tot ha participat com a ponent en alguna trobada. El director del diari espanyol Público, Ignacio Escolar, cita al seu bloc algunes perles ultracatòliques i neoespanyolistes de Dívar: "**L'única**

justícia veritable és estimar a Crist", "**els catòlics quan obeïm al Papa, no ens equivoquem mai**", "**el nacionalisme [no espanyol] és la negació del patriotisme, ja que mentre el patriotisme, estimant allò que li és propi, estima també allò que li és aliè, el nacionalisme desprecia tot el que li és aliè, i si no aconseguix destruir-ho, mira d'apropiar-se'n**" o "**només Déu, el Bé Suprem, és la base inamovible i la condició insubstituïble de la moralitat**".

Realment Dívar té opinions ultraconservadores per a tots els gustos. Està naturalment en contra de l'avortament i dels matrimonis que no siguin entre un home i una dona: "Qui negui a la persona humana més innocent i dèbil, la persona humana ja concebuda però encara no nascuda, cometria una gravíssima violació de l'ordre moral", o bé "em produeix una profunda preocupació que alguns grups vulguin imposar a la comunitat internacional punts de vista ideològics o models de vida que defensen petits sectors de la societat. Potser això es fa més visible en camps com la defensa de la vida o la salvaguarda de la família". Dívar ha estat elegit amb el vot unànime dels 20 nous vocals del CGPJ, que

han acceptat així la proposta del govern espanyol. Els vocals l'han considerat el candidat "idoni" perquè "genera confiança i consens" (!), i han destacat que la decisió es basa en els seus "mèrits i qualitats", fruit d'una trajectòria professional "impecable" caracteritzada per "la seva independència, prudència, discreció i preparació tècnica", a més a més de la seva actitud "oberta, dialogant, respectuosa, equànim i pausada".

Francament un cop llegides algunes de les frases que el senyor Dívar ha deixat anar al llarg d'aquesta "trajectòria impecable", les paraules "oberta, dialogant i respectuosa" no sembla que siguin precisament les que definirien la seva actitud. I és que com reaccionarà **Carlos Dívar** quan hagi de decidir sobre algun assumpte en el que hi intervingui la seva particular moral ultraconservadora i neoespanyolista? Abortament, matrimoni homosexual, conflictes polítics o nacionals dins l'Estat espanyol... El Poder Judicial espanyol és el que és, és Dívar, nomenat per ordre del govern de torn, i no el que hauria de ser, un dels tres pilars independents d'un país democràtic. I fins ara on exercia Dívar? Doncs era el president de l'Audiència

Nacional espanyola, un tribunal d'excepció únic als estats membres de la Unió Europea. Una aberració judicial i legal que any rere any perpetua autèntics atemptats contra la llibertat política i d'expressió a l'Estat. I el millor de tot per a aquesta democràcia espanyola: algú com Dívar haurà estat el president tant de l'Audiència com del Suprem. La justícia espanyola, que és molt justa. Justeta, vaja.

Reproduït de www.racocatala.cat

CDC i ERC podrien presentar López Tena com a candidat conjunt a les properes eleccions europees

Dimecres, 24 de setembre

Política

Diversos sectors de CDC i d'ERC negocien una candidatura de consens per una possible llista unitària a les properes eleccions europees, que se celebraran la primavera de 2009. El cap de llista d'aquesta candidatura seria el líder del Cercle d'Estudis Sobiranistes (CES) i antic vocal del Consell General del Poder Judicial espanyol (CGPJ), Alfons López Tena. Mitjans del Principat comenten que Joan Puigcercós i Artur Mas van explorar la qüestió durant la reunió que van mantenir al Parlament de Catalunya a principis de l'estiu d'enguany.

Una altra de les possibilitats que s'estudia és cedir el protagonisme i el lideratge d'aquesta candidatura a la societat civil catalana, com a candidatura unitària a Europa, i traslladar d'aquesta manera les reivindicacions de més autogovern i sobirania catalana a les institucions europees; en definitiva, internacionalitzar la qüestió. Precisament López Tena ha dut a terme diverses conferències a

les seues d'organismes de la UE en repetides ocasions, on ha dit que la UE no hauria de tenir cap problema per acceptar una "ampliació interna" de membres, en cas que algun territori d'algun dels seus membres decidís democràticament independitzar-se.

Així mateix el CES ha impulsat recentment un estudi sobre l'independentisme dels darrers anys al Principat, que demostra que és possible guanyar-hi un referèndum d'autodeterminació.

Tena també és membre de la junta directiva d'Òmnium Cultural des de fa alguns mesos, i és militant de Convergència Democràtica de Catalunya, del sector més sobiranista i més proper a sectors semblants d'Esquerra. Queda per veure com quedaria la situació amb els nacionalistes bascos i gallecs del PNB i BNG, amb qui CiU acostuma a concórrer a les eleccions europees. Tampoc no queda clar si l'altre cap de CiU, el democristià Duran i Lleida, veuria amb bons ulls una candidatura de consens amb un independentista declarat com López Tena.

Nota de la redacció: I del PSM i UM, que? També hi podrien ajudar!

Deumil.cat, la web de la marxa dels 10.000 catalans per l'autodeterminació a Brusel·les

Dijous, 25 de setembre de 2008 a les 16:00

Societat

La iniciativa que citàvem la setmana passada que proposa una marxa popular catalana a la capital europea, Brussel·les, per "reivindicar el dret a l'autodeterminació" ja disposa de plana web: Deumil.cat. La iniciativa va sorgir com a resposta a l'article "Perplex, jo??" d'Enric Canela i els comentaris de Francesc JP i de Manel Picó, al Bloc Gran del Sobiranisme. Fins ara però la iniciativa es reduïa a una campanya al Facebook, de manera que tots aquells que no en són usuaris no podien accedir-hi. Ara amb Deumil.cat tothom pot informar-se de la campanya i seguir-ne el seu dia a dia.

La iniciativa compta ja amb centenars d'inscrits per a una concentració a la capital de Flandes i de les institucions europees que s'espera que podria ser cap a la primavera de 2009, només uns mesos abans de les properes eleccions europees.

“La por de ser lliure, provoca l'orgull de ser esclau” (No en consta l'autor).

L'orgull

Resultats de l'orgull:

Conseqüències de l'orgull humà:

“Tots els patiments i mals que els homes sofreixen: els vicis, els delictes, l'ambició, la injustícia, l'opressió, l'esclavitud o la guerra, provenen del fet que menyspreen o negligeixen els preceptes continguts a la Bíblia...” (Noah Webster, 1758-1843, lexicògraf reformador i escriptor polític estatunidenc).

“L'arrogància provoca menyspreu; la saviesa es troba en la humilitat” (Proverbis 11:2, de Salomó, 1020-929 a. de C., rei d'Israel).

“Fos anar ben avançat en l'estudi de la moral de saber distingir tots els trets que diferencien l'orgull de la vanitat. El primer és altiu, calmat, tranquil, impertorbable; la segona és vil, incerta, mòbil, neguitosa i trontollant. L'un engrandeix l'home; l'altra l'infla. El primer és la font de mil virtuts; l'altra, la de quasi tots els vicis i totes les extravagàncies” (*Chamfort* [Nicholas-Sebastien Roch], 1741-1794, moralista il·lustrat francès).

“La freqüència, la facilitat i la continuïtat de la ira són, de tota manera, indicis d'una ànima malalta. (...) En aquests qui comencen, en canvi, (la ira) té lloc pel fet d'estar vinculats als desigs. En uns altres la passió de la ira els ve de la supèrbia o de la vanaglòria” (*Segon Discurs sobre els capítols del coneixement*, 20, Isaac de Nínive).

“Quan la vanaglòria té lloc en una intel·ligència corporal, ens lliura a la luxúria. Quan té lloc en una intel·ligència psíquica, nodreix en nosaltres la supèrbia. Fomenta la luxúria amb la lloança del cos, la supèrbia amb (el fet de complaure's) en les observances o en la coneixença” (*Segon Discurs sobre els capítols del coneixement*, 25, Isaac de Nínive).

Disgusts i problemes.

“*Marsellus*: La nit del combat, pots sentir una fiblada lleugera. Allò és orgull que està cardant-te. Fot l'orgull a fer la mà. L'orgull sols fa mal, mai no ajuda” (“*Pulp Fiction*”, 1994).

“-Sí, tu tenies la raó que te n'anaves al llit amb el cor ple d'orgull i l'estomac buit—diguí— Les persones orgulloses sempre es provoquen disgustos a si mateixes. Però si estàs avergonyit de la teva susceptibilitat, has de demanar-li perdó, quan torni” (“*Wuthering Heights/Cims rúfols*”, 1847, d'Emilie Brontë, 1818-1848, novel·lista britànica).

“De l'orgull no en vius” (No en consta l'autor).

Vicis i pecats, insanitat.

“Aquestes tres menes de vicis: plaer carnal, supèrbia i curiositat abasten tots els pecats” (Agustí d'Hipona, 354-430, Pare i arquitecte de l'Església, filòsof i teòleg llatinoafricà).

“Uns altres pecats troben la via d'eixida en la consumació de males accions, mentre que l'orgull la troba en l'espera de bones accions per tal de fer-les malbé” (Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església, filòsof i teòleg llatinoafricà).

“La maldat de Sodoma ta germana fou: supèrbia, assaciament de pa i abundor d'ociositat” (Profeta Ezequiel 16:49, profetitzà ca. 592-570 a. C.).

“La supèrbia no és grandesa, sinó inflor; i allò que està inflat sembla gran, però no està sà” (Agustí de Bona, 354-430, Pare i arquitecte de l'Església, filòsof i teòleg llatinoafricà).

Egolatria.

“Àdhuc la vida sacrificuem de gust, per tal que en parlin” (Blasi Pascal, 1623-1662, científic, savi i escriptor catòlicobíblic occità, de l'Alvernya).

“Del meu consell fes-ne memòria: renuncia a la vanitat si és que aspirem a la glòria de debò” (Friedrich Wilhelm Nietzsche, 1844-1900, filòsof alemany).

“El diable manca d'aquesta qualitat que l'art modern li ha concedit a borbollons: Sentit de l'humor. Satanàs és com tots els individus superbs i vanitosos que mai hàgim conegut en les nostres vides: Extremadament greu, tot el temps prenent-se massa de debò a si mateix, vivint perpètuament pendent de la seva pròpia dignitat, i centrat en la seva pròpia imatge” (*The Screwtape Letters / Cartes del diable al seu nebot*, de Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista ex-ateu anglicà nordirlandès).

“Una de les eines més grans de Satanàs és l'orgull: fer que un home o una dona centri tanta atenció en si mateix que es torni insensible al seu Creador o amics. És causa de disgust, divorci, rebel·lia adolescent, endeutament familiar, i la majoria dels altres problemes amb què ens encarem” (*Informe de Conferència*, 4-1979, d'Ezra Taft Benson, 1899-1994, dirigent eclesiàstic estatunidenc).

“*Mussolini ha sempre ragione / Mussolini té sempre raó*” (Benito Mussolini).

“El que més irrita els orgullosos és l'orgull aliè” William Couper.

“Déu no avia ningú de buit excepte els que estan plens de si mateixos”

(Dwight Lyman Moody, 1837-1899, evangelista estatunidenc).

“Ets tan important que pots marxar així sols si les coses no rutllen al teu aire. Sens dubte penses que així demostres tenir caràcter. Ets feble i arrogant” (Carlos Castaneda, 1925-1998, escriptor hispanoamericà, “*Viatge a Ixtlan*”, 1972).

“On regna l'orgull no hi ha més déu que un mateix” (José María Pemán, 1898-1981, poeta i acadèmic conservador foraster).

“Unta't els ulls amb col·liri, per tal que hi puguis veure” (Revelació 3:18). Ungim els ulls amb col·liri per veure-hi en ajudar la vigoria del nostre enteniment amb les bones obres, a fi de conèixer la claredat de la verdadera llum. Té cataractes als ulls qui no pot veure la claror de la veritat perquè queda encegat per l'arrogància de la saviesa o de la justícia. La pupil·la negra de l'ull hi veu; però, si hi té cataractes, no veu res. Perquè, si l'enteniment humà es creu pecador i neci, llavors ateny la coneixença de l'íntima claror, mentre que, si s'atribueix a si mateix la resplendor de la justícia i de la saviesa, s'exclou de la llum d'un coneixement diví i, per això, no se n'entra mai entre la claredat de la vera llum exaltant-se, com fa, en si mateix amb arrogància, tal com queda dit d'alguns: “*Pretenien de ser savis, però s'han tornat babarotes*” (Romans 1:22)” (*Regla Pastoral*, 1:11, 591, de Gregori el Gran, ca. 540-604, bisbe de Roma).

“Jo m'havia burlat sovint de les seves inconfessades perplexitats i cabòries, que ella, sens èxit, feia per sostreure a la meua mofa. Això pot parèixer cruel, però és que era tan orgullosa que resultava del tot impossible plànyer-se dels seus dissorts, fins que no escarmentàs i canviàs cap a un capteniment més humil” (“*Wuthering Heights/Cims rúfols*”, 1847, d'Emilie Brontë, 1818-1848, novel·lista britànica).

“Els autosuficients i egòlatres ja tenen déu propi: ells, per suposat, i no poden creure en Déu. A tot estirar poden simular-ho, com els tartufs, polítics conservadors i, fins i tot, algun *telepredicador*” (Autocitació).

Evidència dels propis defectes.

“Com més alt se'n puja la mona, més ensenya el cul” (Joseph W. Stilwell, 1883-1946, General estatunidenc).

“L'orgull amaga les pròpies faltes a qui en té, i les engrandeix davant els que són al seu voltant” (?)

Poca percepció ni sensibilitat, errades, autoengany.

“Ara ens importa de perdre l'arrogància. Mentre et sentiràs allò més important del món, no pots apreciar de debò el món que t'envolta. Ets com un cavall amb congreny: sols t'hi veus a tu mateix, aliè a tota la resta” (Carlos Castaneda, 1925-1998, escriptor hispanoamericà, “*Viatge a Ixtlan*”, 1972).

“Com més hi pens, tant més em conveç que, ordinàriament, en el fons de totes les grans errades es troba l'orgull” (John Ruskin, 1819-1900, escriptor, sociòleg i crític d'art anglès).

“És millor tornar enrera que perdre's pel camí” (Proverbi Xinès).

“Si pesàs més l'amor a la veritat que l'orgull per defendre les pròpies idees...” (John Henry Newman, 1801-1890, cardenal i escriptor anglès).

“L'orgull és allò que tenim. La vanitat és el que tenen altres. El gran perill que s'encara amb tot de nosaltres... no és que siam uns fracassats absoluts en la vida, ni que ens hi aviciem de seguida, ni que acabem del tot infeliços, ni que sentim que la vida no té cap sentit: no és res d'açò. El perill és que podem fracassar a percebre el significat major de la vida, caure poc en el bé més pregon, perdre la més profunda i més perdurable felicitat, ser incapaç de presentar el servei més necessari, ser inconscient de vida encesa per la llum de la Presència de Déu — i nogensmenys quedar-te pagat i tranquil d'enfocar-ho tot així — vet ací el perill: que algun dia ens podem despertar i trobar que sempre hem estat ocupats amb els embolcalls i les enganyifes de la vida i que hem perdut realment la vida mateixa. Tota una vida sense Déu, per a algú que ha conegut la riquesa i alegria de viure a la vora d'Ell, és impensable, impossible. Allò és el que preguem que no prengui als nostres amics: quedar-se sense la satisfacció d'una vida que s'endinsa en allò millor, i per contra no saber estremir-se ni emocionar-se amb l'amistat del Pare” (*Sermons*, de Phillips Brooks, 1835-1893).

Divisions

“La societat noble, vinculada llavors al govern, esdevingué més exclusiva que en qualsevol altre indret de França. La gent d'Hommeau semblaven pàries. Aquestes foren les causes d'aquell odi sord, tan pregon i arrelat, que donà una terrible unanimitat a la revolta del 1830 i que destruï els elements d'un Estat Social durador a França. L'altivesa de la noblesa de la Cort féu que la noblesa provincialiana es desentengués del tron, de la mateixa manera que ho feia la burgesia, ferida en la seva vanitat” (“*Les il·lusions*”

perdudes", 1843, d'Honorat de Balzac, 1799-1850, novel·lista realista-romàntic, mig occità).

Derrota, no té futur.

"Uns grapats de pols és tot el que queda de tu.

Aquest és tot el teu art, i tot l'orgull que en serà" (Alexander Pope, 1688-1744, escriptor i gran poeta anglès).

"Abans de la desfeta hi ha supèrbia, i abans de la caiguda l'altivesa espiritual" (Proverbis 16:18).

"Qui no aprèn dels propis errors, els repetirà. I qui no tingui sentit autocrític per mandra o per orgull té la derrota assegurada" (Autocitació).

Decadència.

"Dormir, estimat Chevalley, dormir és el que volen els sicilians, i sempre odiaran qui els desperti, ni que sigui per afavorir-los amb els més valuosos presents". "Els sicilians no voldran millorar per la senzilla raó que són perfectes. Llur vanitat és més forta que llur misèria. Cada intromissió d'estrangers, bé es tracti d'estrangers d'origen o de sicilians amb criteri independent, trastoca llur deliri de perfecció assolida, corre el perill de torbar llur còmoda esperança en el no-res... Sicília ha volgut dormir... ¿Per què els havia d'escoltar, si és rica, si és sàvia, si és civilitzada, si és honesta, si és admirada, si tothom li té enveja; si és perfecta, en una paraula?" (*El Guepard*", Giuseppe Tomasi di Lampedusa *Princep de Lampedusa*, 1896-1957, escriptor heterodoxe sicilià).

"A voltes, uns vicis, que són claríssims, són vençuts amb uns altres d'amagats (els quals son tinguts com a virtuts). Llavors hi campa la supèrbia i una altivesa d'agradar-se a un mateix, que és causa de ruïna" (Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare i arquitecte de l'Església, filòsof i teòleg llatinoafricà, en temps de l'ensulsiada de l'Imperi occidental).

"En comptes de reconèixer el trist llegat de desordres, d'immoralitats, de reaccions que ens ha deixat el passat, atribueixen als innovadors la responsabilitat de la nova situació. L'orgull i els interessos de certes classes, llur pretensió quan creuen ser les úniques a saber el que convé a la nació, impedeixen la regeneració d'un país, més que la "ignorància" dels pobres" (Lletra de Marx a Engels sobre la situació de guerra civil-carlinades- a l'Estat espanyol).

Inutilitat espiritual

"Fill: si t'enorgulleixes, Déu no podrà usar-te" (José Luis del Río).

"Déu no avia ningú de buit excepte els que estan plens de si mateixos" (Dwight Lyman Moody, 1837-1899, evangelista estatunidenc).

"Uns altres pecats troben la via d'eixida en la consumació de males accions, mentre que l'orgull la troba en l'espera de bones accions per tal de fer-les malbé" (Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de

l'Església, filòsof i teòleg llatinoafricà).

"Ho diu el Senyor:

«Jo castigaré la depravació del món i els crims dels malvats.

Posaré fi a l'orgull dels altius, humiliaré l'arrogància dels tirans" (Isaïes 13: 11, profeta major, d'una alta família de Jerusalem, predicà inflexiblement cap a 740-680 a. C., probablement morí martiritzat pel rei Manasès).

Fer el ridícul.

"La gent mai no fa tant el ridícul com quan creu ser sàvia" (*Lletra a la comtessa de Bute*", de Lady Mary Wortley Montagu, 1689-1762, muller de l'ambaixador britànic a Constantinoble).

"Si l'home orgullós sabés com de ridícul apareix davant qui el coneix, per orgull fos humil" (M. Aquilo).

"Si vols ser el més fava aparenta ser el més llest" (No en consta l'autor).

Autoodi.

"L'autoodi és la duríssima ressaca de les absentes borratxeres de supèrbia barata" (Autocitació).

Solitud.

"El càstig del superbiós és la soledat, car no hi ha qui se l'estimi" (Agustí de Bona, 354-430, Pare i arquitecte de l'Església, filòsof i teòleg llatinoafricà).

Gelosia i luxúria.

"La gelosia no és sinó el fill afavat de l'orgull" (Pierre Augustin Baumar-chais).

"Déu castiga l'orgull amagat amb luxúria manifesta" (St. Bernat de Clairvaux/Claravall, *1090 ó 1091- +1153, teòleg i predicador francès medieval).

Mort.

"*Iggull anzid our kennakh ikhfi yiws n temghart meqar ighersi izzelfi* /L'esquirol jurà no acotar mai el cap davant un home, encara que això li costàs la vida" "*Anzid ikh yad ikemd yall tagayout ness* / L'esquirol alça el cap inclús quan el couen" (Dites de berbers).

"Dos pollastres es barallaven per la preferència de les gallines; i per fi l'un va fer fugir a l'altre.

Resignadament, el vençut es va retirar cap a un matoll, i s'hi va amagar.

En canvi, el vencedor, orgullós, se'n va enfilel dalt d'una tàpia alta on es dedicà a cantar amb gran canyaret.

Però no va trigar un àguila a caure-li damunt i raptar-lo.

Des de llavors el gall que havia perdut la baralla es va quedar amb tot el galliner.

Aqui presumeix dels seus propis èxits, no triga en aparèixer-li qui li l'arrabassa" (*L'àguila i els galls*, de Tucuman, Argentina, no en consta l'autor).

"Uns grapats de pols és tot el que queda de tu.

Aquest és tot el teu art,

i tot l'orgull que en serà" (Alexander Pope, 1688-1744, escriptor i gran poeta anglès).

El sentiment de l'orgull

En circumstàncies desfavorables

"El mal que li feien els peus plens de bufes era terrible, però devers la quarta nit en Kunta descobrí que en certa manera *no li feia gaire* de patir, i començà a sentir una nova emoció: l'orgull" (*Roots / Arrels*", 1976, d'Alex Haley, escriptor afroamericà).

"No hi ha riquesa més perillosa que una pobresa presumptuosa" (Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església, filòsof i teòleg llatinoafricà).

"Aquella passió continguda, noble, gran, i que contrastava amb les passions de l'època, tan fàcilment lligades i deslligades, fou consagrada castament de la mà de la mort (...) Aquell núvol no s'esvaí fins a l'edat terrible en què la dona comença a trobar a faltar els seus bells anys passats sense que n'hagi gaudit, en què veu marcir-se les seves roses, en què els desigs d'amor renaixen amb ànsies de perllongar els darrers somriures de la joventut. Les seves superioritats esdevingueren una plaga en la seva ànima quan fou sorpresa pel fred de la província. Com l'ermeni, hauria mort de malenconia si, per atzar, s'hagués sollat amb el contacte d'uns homes que sols pensaven a jugar-se alguns diners, al vespre, després de sopar. El seu orgull la preservà de tristes amors provincians. Entre la nul·litat dels homes que l'envoltaven i el no-res, una dona tan superior havia de preferir el no-res. El casament i el món, doncs, foren per a ella un monestir. Va viure per a la poesia, com les monges per a la religió (...) li embellí la solitud, però no alleujaren el seu esperit ni la seva persona. Es mantingué dreta i forta com un arbre que ha migpartit un llamp sens haver-lo abatut. La seva dignitat es va infatuar, la seva reialesa la convertí en una quintaessència preciosa. Com tots aquells que es deixen adorar per cortesans qualssevol, la senyora de Bargeton regnava amb els seus defectes" (*Les il·lusions perdudes*", 1843, d'Honorat de Balzac, 1799-1850, novel·lista realista-romàntic, mig occità).

-En circumstàncies propícies

"Com que al seu voltant sols veia gent inferior i disposta a obeir-la al moment, tenia l'altivesa de les grans dames, sense tenir la picardia de les bones formes" (*Les il·lusions perdudes*", 1843, d'Honorat de Balzac, 1799-1850, novel·lista realista-romàntic, mig occità).

"Estava orgullós del seu fill, orgullós d'ell mateix en el seu fill...S'havia lloat, curull d'orgull, de ser el pare d'un adult, i açò el dugué a sentir-se vell" (*Home from the Hill / Amb ell arribà l'escàndol*", 1960, de William Humphrey, *1929, escriptor texà).

"Malgrat eixes xerrameques, tan

"Si romans fidel i zelós en el treball, no dubtis que Déu serà fidel i generós a recompensar-te'n. És obligació teva tenir una bona esperança que assoliràs la victòria: però no has de caure en la seguretat a no ser que et facis un gandul o envanit" (Tomàs Haemerken o Haemerlein "*Kempis*", 1379 ó 1380, Kempen-25-7-1471).

-Arrelament de l'orgull

"(Brunetto) ataca violentament els florentins i els tracta de raça àvara, envejosa i ensuperbida" (*L'infern a "Divina Commedia"*, de Durante / Dante Alighieri, 1265-1321, poeta florentí).

"L'orgull és la camisa de l'ànima, es fica la primera i es treu la darrera" (George Swinnock, 1627-1673, autor purità anglès).

"No sap refusar la lloança que li oferixen aquell qui aprengué a desitjar-la quan no la tenia. Ni pot vèncer l'avarícia, quan es disposa a ajudar molts d'altres, aquell al qual, ni tot sol, amb els propis béns no en tenia prou. Que cadascú, per tant, s'exameni en la seva vida passada, per tal que la imaginació no el traesca en el desig de poder" "Si encara les passions viuen en la seva obra, amb quina presumpció s'atansa a guarir el malalt, si ell duu la ferida en el seu rostre?" (*Regla Pastoral*, 1:9, 591, de Gregori el Gran, ca. 540-604, bisbe de Roma).

-Orgull humanista i sofista

"És l'orgull el que afirma: Primer em faré a mi mateix suficientment bo" (Delia Smith).

"L'home observador reconeix molts misteris en els quals no pot pretendre veure-hi, i s'adona que el món és massa ampli per a l'ull de l'home. Però els sofistes moderns estan convençuts de totes les coses, especialment quan contradiuen la Bíblia" (Charles H. Spurgeon, 1834-1892, famós predicador baptista britànic).

Arrogància vera o falsa: actitud exterior i sentiment interior.

"A voltes, uns vicis, que són claríssims, són vençuts amb uns altres d'amagats (els quals son tinguts com a virtuts). Llavors hi campa la supèrbia i una altivesa d'agradar-se a un mateix, que és causa de ruïna" (Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare i arquitecte de l'Església, filòsof i teòleg llatinoafricà, en temps de l'ensulsiada de l'Imperi occidental).

"Déu castiga l'orgull amagat amb luxúria manifesta" (St. Bernat de Clairvaux/Claravall, *1090 ó 1091- +1153, teòleg i predicador francès medieval).

"S'aferren al propi parer, no pas per vertader sinó perquè és el d'ells" (Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església, filòsof i teòleg llatinoafricà).

comunes als poblets, que per la mateixa raó que són nans solen ser ensuperbits” (“*Doña Perfecta*”, 1876, de Benito Pérez Galdós, 1843-1920, narrador i dramaturg realista foraster).

“*Iggull anzid our kennakh ikhfi yiws n temghart meqar ighersi izzelfi* / L’esquirol jurà no acotar mai el cap davant un home, encara que això li costàs la vida”

“*Anzid ikh yad ikemd yall tagayout ness* / L’esquirol alça el cap inclús quan el couen” (Proverbis dels *imazighen* o berbers).

“Escrivíem. Disposàvem d’unes normes racionals per a escriure. Cultura-economia-política. Bon programa. Cada dia un nou pas endavant. Endavant. Fa bonic una pàtria endreçada, sòlida, amb equips competents. Sentir certa prepotència envers els veïns, que a un l’hagin convertit en un novíssim manxerterà –ho deien sovint– dins un procés industrial enlluernador. Ho estimàvem profundament, i ho anàvem construint com una estàtua, cada dia més evolucionada, més envejada, més alta (...) Ara, caiguda l’estàtua, no em quedava altre recurs que exiliar-me, que ser un més en aquell caòtic i grotesc i sublim i miserable èxode. I que no em preguntessin si havia fet tot el que podia per defensar aquella terra de la qual desertava” (“*Els vençuts*”, 1955-1982, d’en Xavier Benguerel, 1905-1990, escriptor barceloní exiliat).

“Malgrat de la inconscient arrogància de la veu i de l’actitud de son pare, les paraules en si no tingueren res d’arrogants. Hi veié que son pare no menyspreava aquella pobra gent aferrada a llur terra eixorca. Al contrari; els mots implicaven que si tinguessin la inspiració que tenia ell, no hi hauria cap raó perquè no atenyessin el que ell sí havia pogut aconseguir” (“*Come, my Beloved/Vine, aimia*”, cap. 2, de Pearl S. Buck, 1892-1973, escriptora estadounidense).

“A vegades, en tenir a l’abast moltes coses i en poder-les fer –coses que causen admiració als súbdits perquè s’han fet–, l’ànim s’exalça en el seu pensament, i aleshores, encara que això no es manifesti a l’exterior amb obres dolentes, provoca la plena ira de Déu. Perquè qui jutja a l’interior, i la cosa que és jutjada, també. Quan, doncs, pequem a dins del nostre cor, queda amagat als homes allò que fem en nosaltres, però el mateix Déu és testimoni del nostre pecat” (*Regla Pastoral*, 1:4, 591, de Gregori el Gran, ca. 540-604, bisbe de Roma).

“Tracte el meu patiment amb duresa per tal que no sies tu qui ho faci. M’agradaria allunyar-me’n de tu; però no gos, perquè tem que acabis per adonar-te que sóc un covard. Per això em mostro orgullós i faig com qui no et veu, car amb la teva mirada profunda estàs obrint la ferida de la meva pena” (“*El jardiner*”, de Rabindranath Tàgur, 1861-1941, filòsof i escriptor bengalí, convertit al cristianisme).

“El rei de Babilònia no fou res de supèrbia només quan pronuncià mots orgullosos, sinó també quan encara no s’havia enorgullit amb les seves paraules...es posà davant de tots en el seu pensament. Els mots obriren la porta a la revenja d’aquella ira que havia encès l’orgull amagat” (*Regla Pastoral*, 1:4, 591, de Gregori el Gran, ca. 540-604, bisbe de Roma).

“No, amb 14 anys no podia comprendre son pare, car, per aqueixa època, encara no el veia amb els propis ulls, sinó amb els ulls dels altres, amb els d’aquells qui, com després va poder adonar-se’n, eren enemics declarats de l’enginyer Werfell. A Obaba deien que era un home orgullós i intractable; i això mateix en pensava ell...I, en realitat, acceptava aquella imatge perquè en mancava de qualsevol altra” (“*Obabakoak*”, 1989, de Bernardo Atxaga).

“¿S’atreveix algú a queixar-se de la supèrbia de l’altri quan ell mateix mai té temps lliure per a si?” (“L’art de la Serenitat”, Luci Anneu Sèneca, 4 a.C.-65, escriptor i filòsof estoic hispanoromà).

Solució a l’arrogància.

“Ara ens importa de perdre l’arrogància. Mentre et sentiràs allò més important del món, no pots apreciar de debò el món que t’envolta. Ets com un cavall amb congreny: sols t’hi veus a tu mateix, aliè a tota la resta” (Carlos Castanyeda, 1925-1998, escriptor hispanoamericà, “*Viatge a Ixtlan*”, 1972).

“Com pot hom donar-se tanta importància tot sabent que la mort ens està sotjant?” (Carlos Castanyeda, 1925-1998, escriptor hispanoamericà, “*Viatge a Ixtlan*”, 1972).

“L’arrogància provoca menyspreu; la saviesa es troba en la humilitat” (Proverbis 11:2, de Salomó, 1020-929 a. de C., rei d’Israel).

La lluita per dominar.

-Poder i idees.

“S’aferren al propi parer, no pas per vertader sinó perquè és el d’ells” (Agustí d’Hipona, 354-430, Pare de l’Església, filòsof i teòleg llatinoafricà).

“Si pesàs més l’amor a la veritat que l’orgull per defensar les pròpies idees...!” (John Henry Newman, 1801-1890, cardenal i escriptor anglès).

-Poder sobre els altres.

“El poder sobre els altres és supèrbia. El poder sobre si mateix és la noblesa” (No en consta l’autor).

“Excel·lent cosa és tenir la força d’un gegant; però fer us d’ell com un gegant és propi d’un nan” (William Shakespeare, 1564-1616, dramaturg anglès).

“Però hi havia en aquelles faccions certa expressió de duresa i supèrbia que era causa d’antipatia. Així com unes altres persones, encara que lletges, criden,

doña Perfecta acomiadava. El seu esguard, encara acompanyat de mots de bondat, posava entre ella i les persones estranyes la intransitable distància d’un respecte recelós; emperò per a les de casa, és a dir, per als seus parents, llunyans i pròxims, tenia una singular atracció. Era mestra a dominar, i ningú no la igualà en l’art de parlar el llenguatge que millor s’esqueia a cada orella. La seva factura biliosa, i el comerç excessiu amb persones i coses devotes, que exaltaven sense fruit ni objecte la seva imaginació, l’havien envellit abans d’hora i, essent jove, no ho semblava pas” (“*Doña Perfecta*”, 1876, de Benito Pérez Galdós, 1843-1920, narrador i dramaturg realista foraster).

“Endarrere aquesta gent / tan ufana i tan superba...!” (Referit contra la genocida soldadesca del rei Felipe IV, a “*Els Segadors*”, Himne nacional de Catalunya)

Polítics i altres càrrecs públics orgullosos.

-Déu i la supèrbia dels governants.

“Qui és el Senyor, que hauria d’obeir la Seva veu per deixar marxar Israel?” (Faraó a Moisès, a *Èxode* 5:2, llibre sobre la fugida dels israelites cap a la Terra promesa, atribuït a Moisès, ca. 1350-1230 a. C.).

“Quant temps et negaràs a humiliarte davant de Mi? deixa marxar el meu poble” (Déu al Faraó, a *Èxode* 10:3, llibre sobre la fugida dels israelites cap a la Terra promesa, atribuït a Moisès, ca. 1350-1230 a. C.).

“La rebel·lia és tan greu com la bruixeria i l’arrogància com el pecat de la idolatria. Per haver rebutjat la paraula del Senyor, ell també t’ha rebutjat a tu com a rei” (1ª Samuel 15:23, al rei Saül, llibre bíblic segurament escrit per aquest jutge-profeta, amb Natan i Gad, ca. 1040-1020 a. C.).

“Humil és Déu, qui és rei del Cel i de la Terra, e de tot, car totes les vegades que hom vol parlar ab Ell li pot dir ses necessitats. Aquest rei no té porters als qui hom haja de donar diners, ni consellers qui per diners facen malesa ni engany, ni accepta cap adulator, ni fa veguers, jutges, ni batles, ni procuradors qui sien orgullosos, vanagloriosos, avars, luxuriosos, injuriosos. Beneït sia tal rei, e tots los qui L’amen, coneixen, honren e serveixen sien beneïts!” (“*Llibre de les Bèsties*”, 1288, de Ramon Llull, 1235-1316, català de Mallorca).

“Els autosuficients i egòlatres ja tenen déu propi: ells, per suposat, i no poden creure en Déu perquè ja en tenen un de previ. A tot estirar poden simular que creuen en Déu, com els tartufs, polítics conservadors i, fins i tot, algun telepredicador” (Autocitació).

-Vivadors del càrrec i discriminació.

“Mentre els savis atresoren llur cièn-

cia i força per tal de dur sens esforç el pes d’un poder que els defuig, els intriguants, rics en paraules i desprovists d’idees, van i vénen, sorprenen els babaus i s’introdueixen en la confiança dels tararots. Els uns estudien, els altres caminen; els uns són modestos, els altres audaçs. L’home de seny fa callar el seu orgull, l’intrigant enarbora el seu. I aquest últim és el que ho ateny” (Honoré de Balzac, 1799 Tours-1850 París, narrador realista occità, prototipus del creador infatigable i torrencial).

“Sempre es comportà amb polidesa però amb gelor, lleugerament desdenyós, com els homes que no són al seu lloc i que esperen favors del poder” (“*Les illusions perdudes*”, 1843, d’Honorat de Balzac, 1799-1850, novel·lista realista-romàntic, mig occità).

“El jutge era un bordegàs eixerit d’aquests que tots els dies apareixen allà on crien eminències, aspirant, acabats de covar, als primers llocs de l’administració i de la política. Es donava no poca importància, i parlant de si mateix i de la seva juvenil toga, semblava manifestar enfelloniment perquè no l’havien nomenat, tot d’una, president del Tribunal Suprem. En aquelles mans inexpertes, en aquell cervell inflat de vent, en aquella presumpció ridícula, havia posat l’Estat les funcions més delicades i més difícils de la justícia humana. Les seves maneres eren de perfecte cortesà, i traspuaven una cura primmirada en tot allò referent a la seva persona. Més que no costum, hi havia en ell la lletja mania d’estar llevant-se i ficant-se a cada moment les ulleres d’or, i en la seva conversa indicava a sovint la dèria de ser traslladat prest a *Madriz*, per a prestar els seus imprescindibles serveis a la Secretaria de Gràcia i Justícia” (“*Doña Perfecta*”, 1876, de Benito Pérez Galdós, 1843-1920, narrador i dramaturg realista foraster).

“Mentre la gent tendesca al sentimentalisme barat, el poder serà cínic” (Autocitació).

“He maldat per reformar-me i fer negocis legals, però, com més m’he enfilat per l’escala social, més merda he trobat” (Michael Corleone, gàngster italo-americanà).

“Tanmateix, no pot ser considerada “*virtù*” (=energia, coratge intel·ligent) l’assassinat dels conciutadans, la traïció als amics ni la manca de paraula, d’humanitat i de religió. Tals mitjans poden fornir el poder, no pas la glòria” (Niccolò Machiavelli, a “*El Príncep*”, cap. VIII, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

“Els obligueu a netejar sabates i arribeu a la conclusió que només serveixen per a netejar sabates” (George Bernard Shaw, 1856-1950, escriptor irlandès, sobre els negres nord-americans).

-Com caldria governar.

“Si et criden a guiar un breu moment del mil·lenari pas

de les generacions,
aparta l'or,
la son i el nom.
També la inflor
buida dels mots,
la vergonya del ventre
i dels honors.

Imposaràs
la veritat
fins a la mort,
sense l'ajut
de cap consol.
No esperis mai
deixar record,
car ets tan sols
el més humil
dels servidors.

El desvalgut
i el qui sofreix
per sempre són els teus únics
senyors.
Excepte Déu,
que t'ha posat
dessota els peus
de tots"

(Salvador Espriu, 1913-1986,
poeta de la resistència catalana
antifranquista).

Arrogància colonial.

"A sovint li desplaïa com
eren de distints els anglesos a
Anglaterra i a l'Índia. En
Anglaterra eren amables i no afec-
taven superioritat, però quan
anaven a l'Índia com a gover-
nants es tornaven arrogants i
orgullosos" ("*Come, my Beloved
/ Vine, aimia*", cap. 4, de Pearl
S. Buck, 1892-1973, escriptora
estadounidenca).

"Tot el que és ignorat és rebut-
jat" "Castella, que menysprea tot
allò que ignora" (Antonio Macha-
do, 1875-1939, poeta líric castel-
là republicà, mort a l'exili a la
Catalunya Nord).

(L'allunyament entre espanyols
i portuguesos es deu) a la petu-
lant supèrbia espanyola per una
banda, i a la primmirada sus-
picàcia portuguesa, de l'altra
part. L'espanyol, el castellà sobre-
tot, és menyspreador i arrogant,
i el portuguès, igual que el gal-
lec, és desconfiat i susceptible"
("*La literatura portuguesa con-
temporània*", Miguel de Una-
muno, 1864-1936, escriptor
basc).

"Espanya és un país de fatx-
endes, de gent que vol fer din-
ers amb el treball d'altri. No hi
ha consciència de treball inven-
tiu, de la rendibilitat no usuària"
(Félix de Azúa, *1944, catedràtic
d'Estètica a la UAB, poeta,
escriptor barceloní).

"Qui no té res individual de
què envanir-se es vana de ser nat
ací o allí" (Arthur Schopenhauer,
1788-1860, filòsof alemany).

Orgull: homes i dones.

Presumits.

"Els homes són horriblement
ensopits quan són bons marits,
i, si són dolents, abominablement
presumits" (*Oscar Wilde*, 1854-
1900, escriptor irlandès).

"Les dones són com els autos:
a la vellesa és quan més es pin-
ten" (Enrique Jardiel Poncela,
1901-1952, escriptor humorista
foraster).

"En acabar la prova jo era
plena de jactància, anomenava
gent cèlebre com si fossin els
meus íntims tot el temps i em sen-
tia molt cosmopolita" ("*Lauren
Bacall. Per mi mateixa*", [Betty
Joan Perske], *1924, actriu de cin-
ema judeoneoiorquina).

"És mester a muntó pre-
sumpció per a creure que ets més
important que els teus herois, més
interessant que els teus somnis"
(Georges Duhamel, 1884-1966,
metge i escriptor francès).

"*Recrear la realitat* – vaig
escriure en algun lloc; mots
temeraris i presumptuosos per
cert, perquè és la realitat la que
ens crea i recrea en la seva lenta
roda" ("*Clea*", 4t llibre del "*Quar-
tet d'Alexandria*", 1957-60, de
Lawrence George Durrell, 1912-
1990, novel·lista britànic).

Orgull masculí.

"Els homes són horriblement
ensopits quan són bons marits,
i, si són dolents, abominablement
presumits" (*Oscar Wilde*, 1854-
1900, escriptor irlandès).

"Era un signe d'aquell orgull
masculí passat de moda, tan nov-
ell i tan atractiu per a ella, per-
tanyent a algun codi antic, que
unia els homes entre ells encara
que fossin enemics i interdia les
dones de lluitar contra els homes
i també de donar ales a un fill
perquè es revoltàs contra son
pare" ("*Home from the Hill / Amb
ell arribà l'escàndol*", 1960, de
William Humphrey, *1929,
escriptor texà).

"El vaig creure perquè és un
bergant i un arreplegat que es
pensa que fa qui sap què pispant
la dona als amics i omplint-se'n
la boca, damunt. Sé que per res
no s'hauria pagat més que de
poder demostrar que m'havia
pispant la meva. Conec molt bé
aquests fatxendes, i més encara
aquest" ("*La Dama de l'estany
/ The Lady in the Lake*", 1947,
de Raymond Chandler, Xicago,
1888-1959, el millor escriptor de
novel·la negra).

Orgull en dones.

"I una onada de pietat envers
ella mateixa, l'emoció que havia

contingut durant tant temps d'a-
marga solitud, se n'apoderà, i li
ennuvolà la vista. Quan de bell
nou es veié al mirall, descobrí al
seu rostre un desig de perdonar,
i percebé que, sense necessitat
d'estirar-se les arrugues, de sobte
es trobava rejuvenida... En la fos-
cor podria demanar-se a ella
mateixa si després de tots aque-
lls anys de viure apartats, de tots
aquells anys de viure separada
d'ell, podia encara ser possible
una mútua comprensió. Podria
ella suggerir-ho sense suggerir...?
Sense donar a entendre, què? La
veritat? Que es moria de soledat
i se sentia famolenca d'amor?
Hannah es féu cap arrere els
cabells. Estava disposada a
arriscar la pèrdua d'una part del
seu orgull" ("*Home from the Hill
/ Amb ell arribà l'escàndol*",
1960, de William Humphrey,
*1929, escriptor texà).

"La cosa més important que
les dones solen fer és acréixer
l'orgull de ser dona" (John Stu-
art Mill, 1806-1873, filòsof
anglès).

"No res menys, elles meten
tot llur estudi en trobar guisa
novella e pomposa, així d'ar-
resaments com de comporta-
ments. E no els dóna vijares que
sia de bona manera, si doncs los
hàbits no són novells, ben deshonest-
s, trobats e portats primera-
ment per fembres vanes, indignes
estar entre dones castes, e que
sien de fins draps e altament fol-
rats, amb les mànegues molt
amples entrò als talons, e ab les
gonelles de la vinta avall molt
amples e folrades per retre e
mostrar llurs anques ben gross-
es, e de la cinta amunt, embotides
de tela e de cotó per fer-los bons
pits e grans espatlles e per cobrir
molts defalliments que han; e ab
les alcandores brodades, ben per-
fumades e aptes a caber en un
clovell de nou; e ab los perfils
de les aljubes de vairs purats o
erminis, e que els comencen als
genolls e en rosseguen dos palms
per terra, a denotar que de major
honor són dignes que els hòmens
de ciència, qui aquells solen por-
tar sobre llurs caps" (El *bonvi-
vant* rei català Joan Amador de
Gentilesa, a "*Lo Somni*", 1399,
segons en Bernat Metge, *ca.
1340 a 1346 - +1413, cortesà reial
i escriptor català protoateu,
empresonat per acusacions de
corrupció arran la tèrbola mort
d'aquest rei).

Citacions: [http://art-de-
viure.spaces.live.com/default.aspx](http://art-de-viure.spaces.live.com/default.aspx)

Pel Canvi: [http://wave.pro-
hosting.com/fortesa/](http://wave.pro-hosting.com/fortesa/)

La guerra de les llengües Les JERC contra la manifestació franquista i genocida de demà

Les JERC, contra la "demagògia" de Ciutadans

Rebutgen la manifestació de diumenge a favor del
bilingüisme

Les JERC mostren, en un comunicat, "la seva oposi-
ció i rebuig frontal a la manifestació convocada per
Ciutadans-Partido de la Ciudadania a favor del bil-
ingüisme i contra la normalització lingüística a l'ed-
ucació". Afirmen "el català és víctima d'una persecu-
ció mediàtica instrumentalitzada per bona part dels mit-
jans de comunicació de l'Estat espanyol i executada
als Països Catalans pel Partit Popular i Ciutadans. Aque-
st seguit de poders fàctics estan veient com el model
d'integració lingüístic de Catalunya, avalat per la mateixa
Comissió Europea, està obtenint els seus fruits ja que
cada cop més bona part de la població nouvinguda
parla, s'expressa i entén el català, la qual cosa és vista
als ulls de l'establishment espanyol com una amenaça
a la seva unitat territorial ja molt discutida de per si". El
text afegeix que "el bilingüisme pervers que fomenta
Ciutadans i al qual s'hi afegeix gratuïtament el PP pro-
mou una visió d'un Estat lingüísticament uniforme en
el que el català i les altres llengües de la península que-
den reduïdes a meres expressions folclòriques i region-
als", i assenyalen que "per tot això, davant del *mani-
fiesto por la lengua común*, davant de manifestacions
a favor de la imposició lingüística del castellà
orquestrades per la dreta espanyola i dels atacs con-
stants dels mitjans de comunicació a la llengua cata-
lana, les JERC creuen imprescindible mesures per
seguir afavorint el català com a llengua vehicular de
la societat catalana i creuen necessari seguir treballant
des de la societat civil i les plataformes ja existents a
favor de la normalització lingüística del català i el seu
ús, tant a les aules, al carrer com a qualsevol altre àmbit.
El català com qualsevol llengua ha de tenir el seu espai
geogràfic i comunicatiu, aquest correspon als Països
Catalans i aquest és l'objectiu de les JERC i de moltes
altres entitats que no defalliran davant els embats espany-
olitzadors de la dreta espanyola".

Reproduït de
www.e-noticies.cat
26 / 09 / 2008

Les Homilies d'Organyà

Manresa, juny del 2008

Voldria que us miréssiu amb atenció tota aquesta documentació que he anat recollint sobre les Homilies d'Organyà.

Penso que per als habitants d'Organyà i sobretot per als que teniu negoci és urgent, davant del fet que hi faran una variant i això vol dir que passarà poca gent per dins el poble. Hauríem de pensar la manera que el turisme no passi de llarg d'Organyà. Com tots sabeu, és el lloc on es van predicar i escriure les Homilies, que és el primer escrit de valor literari en la nostra llengua. Això fa que aquest poble sigui el bressol del català i, per tant, per a tots els parlants de la llengua és un lloc emblemàtic. El que passa és que aquest fet és poc conegut per la gent i s'hauria de fer-ne publicitat. Això podria suposar que els milions de parlants del català tinguessin interès per visitar Organyà i la seva església, que és el lloc on es van publicar i escriure les Homilies.

Per tant, això podria suposar que moltes persones visitessin Organyà.

Solament que les escoles de tot Catalunya i els jubilats (que avui dia viat-

gen molt) vinguessin ja significaria una gran quantitat de gent, a part que els milers d'agències de viatges que tenen problemes per fer els circuits de la gent [gran?] també hi podrien estar interessats.

Penso que a Organyà s'hauria de crear quelcom semblant al que hi ha a San Millán de la Cogolla, el lloc on es va escriure per primera vegada en castellà i euskera. Allò de San Millán és una meravella, on l'estat espanyol aboca tots els recursos necessaris i això fa que sigui molt visitat i doni molta vida a la comarca. Si a Organyà es fes un projecte semblant, s'hi fes quelcom que valgués la pena ser visitat, beneficiaria Organyà, la comarca i també tot el principat d'Andorra.

Referent a Andorra, és una peça clau per a la nostra llengua, ja que el català hi és la única llengua oficial i Andorra, pel fet de ser un estat independent, ens podria ajudar molt en aquesta qüestió. Heu de pensar que encara som milions els parlants del català. Som presents a Andorra, a Catalunya, al Rosselló, a les Illes Balears, al País Valencià, a la Fran-

ja de Ponent (de l'Aragó) i també a l'Alguer (de l'illa de Sardenya).

Som més de mil municipis de parla catalana, milers d'escoles a tot el territori, jubilats i gent diversa que podrien ser-ne possibles visitants, si es fessin les coses bé i es fes entendre a la gent que el català, la nostra llengua, necessita ajuda per sobreviure.

En principi, allò que s'hauria de fer per tirar endavant aquest projecte de les Homilies d'Organyà seria un parc temàtic de la llengua, un museu de la història de Catalunya i de la nostra llengua.

Com es podria finançar tot això? La Caixa de pensions ha donat de l'ordre de 500 milions de pessetes per a la promoció de la llengua castellana. Això està bé, però encara estaria millor si la donés per a la promoció del català. Si a "la Caixa" se li presenta un projecte amb cara i ulls, segur que l'acceptarà, i si ho fa "la Caixa", ho faran altres caixes d'estalvis i bancs. I també les diputacions, governs autonòmics de parla catalana i també l'Estat central. Hauríem de fer quelcom semblant al Monestir de Montserrat, que ha creat una fundació

que té un centenar de patrocinadors, totes les grans empreses i bancs hi són presents. Montserrat, segons se m'ha comunicat per la gestió que vaig fer, també ajudaria per a la reconstrucció de l'església [d'Organyà]. També hi està interessat l'orde agustinià, que és al que pertanyia el capellà que va predicar i escriure les Homilies pels anys 1200. Per tirar endavant totes aquestes accions, ha de ser una obra de tots els parlants del català, però Organyà és la que ha de començar.

Tota la societat civil, particulars i tots els partits polítics us heu de posar d'acord per impulsar aquest projecte, que seria bo per a Organyà i també per a la llengua catalana, per donar-li una mica d'autoestima, ja que el català passa per hores baixes.

Els parlants del català tenim l'obligació que una llengua que fa mil anys que es parla continuï viva i en visqui mil més. Que no siguem aquesta generació els culpables de la desaparició de la nostra llengua.

Cordialment,

Joan Estragués

Madrid i el Vaticà destinen a les colònies els bisbes forasters més fatxes i retrògrades

Vergonya al bisbat de Vic Romà Casanova converteix la diòcesi vigatana en el reducte més carca de l'Església catalana, assegura *El Triangle*: persegueix els religiosos amb més prestigi, fa del seu territori el refugi de grupuscles d'extrema dreta i protegeix els capellans que són els rebutjats de la resta dels bisbats catalans, mentre la jerarquia fa el sord a les protestes creixents de la majoria dels feligresos Aires de fronda recorren la diòcesi de Vic. «Massa mitra per tan poc cap», resa un dels molts cartells crítics amb el bisbe, Romà Casanova, que proliferen cada cop més en les terres que foren de l'abat Oliba. Però d'aquest fa molt de temps, i l'actual successor del mitrat medieval no està gaire per la tasca de la pau i treva, sinó que s'ha convertit en el bisbe més conflictiu i nefast de l'episcopat català. Poques institucions de la diòcesi s'han escapat de la fúria inquisitorial del bisbe, a qui els seus crítics cataloguen com un home men-

talment dèbil i obsedit per neures integristes. El cardenal Ricard Maria Carles és el seu gran defensor davant les crítiques que cada vegada més arriben a la Tarraconense i a Roma.

Purgues

Una de les coses que van sobtar més en els cercles catòlics vigatans va ser la política de nomenaments del nou bisbe. Casanova, que va arribar a Vic el 2003, va fer fora del palau episcopal els col·laboradors més estrets de l'anterior bisbe, ara emèrit, Josep Maria Guix. Així, els vicaris episcopals Joan Torra i Josep Maria Riba van ser destituïts. Casanova va nomenar vicari general Narcís Riba, de qui va quedar corprès quan el va veure organitzar la seva presa de possessió. Va designar Joan Casas com a vicari de pastoral, tot i que Casas —que sembla que no comparteix la ideologia ultra del prelat— li va dir que no estava bé de salut i és home

que s'ha de medicar. El secretari particular del bisbe és Oriol Pallàs, home del Seminari del Poble de Déu, un dels grups d'ideologia ultra als quals Casanova ha donat acollida. Els nens mimats de Casanova donarien per a un capítol sencer. Fonts de la diòcesi assenyalen els casos de Jordi Castellet, a qui el bisbe va posar de professor de l'escola parroquial Sagrats Cors de Sant Hipòlit de Voltregà i que fou acusat per un grup de pares d'humiliar diversos alumnes en públic i va ser apartat del càrrec..

Reproduït de www.eldebat.cat

Hi ha nervis!

Que hi ha nervis? Oh! ... i tant! Molts nervis. És que no n'hi ha per menys. A cal PSC-PSOE, la delegació de l'espanyolisme més descarnat que hi ha a Catalunya, estan molt nerviosos. José Montilla, José Zaragoza i Cia. piquen de peus. N'estan perquè no saben com justificaran els seus vots favorables als pressupostos del "Estado", dels qual en seran portadors els seus fidels i submisos servidors del PSOE, aquells que dia darrera dia besen la cua dels lleons de les "Cortes".

A Esquerra, aquells que abans es deien d'ERC, potser el seu vot serà negatiu, però també n'estan de preocupats i molt. A ells els preocupa les potes corcades de les cadires del poder. Bé, cadires, cadires! Millor diguem-ne poltrones que tabalegen. L'altre preocupació és no trobar una fórmula per fer possible un tercer tripartit. No tant per quedar-se com a força testimonial o residual, sinó perquè la suma dels tres doni menys de 66.

Jordi Camps i Domènech
C/Bruc, 4
08600 BERGA (Berguedà)
DNI 38336549 B,

Quan "Malgrat" no és un adverbí

Un relat de rnonet (06-10-2006)

Presentat al repte 173. Una de les paraules 'obligades' era MALGRAT. Vaig consultar a la jutgessa (Africa W.) si podia utilitzar la paraula con topònim, i em va contestar que "no em descalificaria per això" I em va proposar Malgrat de Mar.

Refiar-se'n del destí? I tant, pare! Si no fos així, com haver-me casat amb la Pasquala? Que no recordes el convidat? Sí, pare, sí... Que fou a Malgrat de Mar, pare, sí...! Que no te'n recordes d'ella? Ai, la Pasquala...! Sí! Després d'aquelles vacances al Principat, pare...! Què ja caus? I jo, com vaig caure...! Que com si la vegesis, ara? I jo, recollons! La veig tota sencera com unes mans menudes, vermelles. Amb un ressò càlid, ferm, sanguini. Unes mans d'anar per casa. De fer tots els menjars. D'escurar tota la vaixela. De cosir mitjons. De llevar la pols. De planxar. Samarretes, camises, pantalons, llençols, calçotets... Tot el que hi era a l'abast, a casa, ho feien aquelles

mans.

I a les nits, incansables, continuaven fent la seua. Tocamentes, fregament d'allò més tendre, polze i índex per la punta. Càlides i suaus, embolcallaven amb les seues carícies el jo més íntim, fins que esdevenia erèctil. Amb una tècnica innata, no estudiada, diferent cada vegada, jocs de mans. Ara, un aleteig de dits. Després, una pressió forta. De sobte, ambdues. Una prement la base; l'altra, juganera amb la part alta. Insuportable! I llavors em transmetien aquella rojor de foc, fins que tots el meu cos estava acalorat, neguitós. Amb un desig immens. De tot allò que l'ama d'aquelles mans volgués i proposava. A la fi, l'erupció del volcà amb lava blanca, semblant als tubs de dentífic, la qual aprofitaven aquelles mans com crema miraculosa per continuar el seu treball diari. Pastosa, lluenta, sense cap engruna. Miraculosa. La única que usaven. Ella m'havia dit més de mil vegades i de mil maneres que no calia malgastar en cosmètica.

Que si creuré en el destí, pare? Ben clar i ras t'ho dic: Sempre, pare, sempre! Si no hagués segut pel malaurat destí, pare... com haver-me-la 'lligat' en matrimoni?

Comentaris:

-Mestre, però una de les coses que envejo del teu estil és aquesta capacitat per explicar una història, sencera i complicada, a base de petits detalls, d'insinuacions. De saber com treure-li el suc a una sola frase i no haver de ser tan lineal com un servidor, que quan vol explicar una cosa l'ha de descriure i no hi ha més collons...

Cal que et digui que ha estat un plaer, un cop més?

-El teu llenguatge espontani. Que sembla senzill com si parlessis amb comparacions i molts adjectius. La manera mestra de tractar l'erotisme i de resoldre bé un relat curt. No és res d'estrany que cada vegada que hi participes t'emportes el repte.

-Home, jo ja donava per

suposat que el relat es situava en un temps més llunyà, on era ben normal esperar això de les dones, de les nostres mares i avies i podem seguir tirant enrere... Boneet, no em diguis ara que això és actual, que aleshores m'agafa qualque cosa, jajaja. petonassos a tots dos. gypsy

-Només per ser una mica provocatiu, m'ha sobtat que els tres comentaris anteriors vinguin de dones, i que en cap cas es mencionen que, potser, el relat destil·la un xic de masclisme històric - rural. De la Pasquala s'espera només que sigui excel·lent a les feines de la casa, i a les tasques amatòries Conyes apart, el relat l'he trobat excel·lent. original, curt, intens, i amb ritme. Salutacions i fins aviat! Carles

-Quina meravella, noi, xicó! Aquesta quotidianitat tan teva,

Un servidor, pescant. Més a prop, impossible!

O demostració clàssica de que la Terra és redona. Fixeu-vos en la línia de l'horitzó, semblant a la curvatura de la llata, o a la part exterior d'un meló d'Alger. (Els de fora el País ja podeu anar 'tirant de diccionari')

aparentment senzilla, tu la fas obra d'art, joia cromàtica amb matisos i una riquesa de recursos envejable. Tens la mesura justa per fer un relat rodó, que no hi manqui ni hi sobri res. Costa prou! petonassos!

SON SARDINA

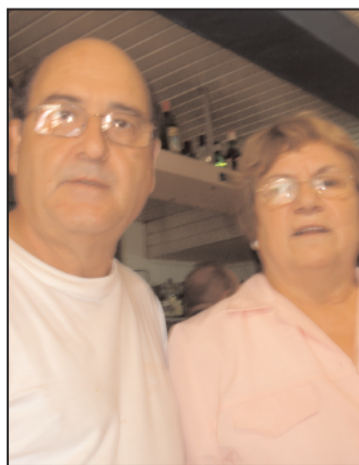
Fa un quart de segle que en Josep Garcia regenta el Taller Garcia al carrer Passatems, 81 de Son Sardina. A la foto amb el seu oficial Albert Solé. Entre tots dos duen un segle de professió. 971 438 826

S'INDIOTERIA

Fa un any que na Marga Munar i en Manel Bejarano regenten el Bar Restaurant Avemar al carrer de Gabriel Corté, 2 de s'Indioteria. Despatxen menús a 7 euróns els diumenges a 10. Plats combinats, hamburgueses... 871 945 867

SON CASTELLÓ

Fa 17 anys que en Manel Prieto i n'Encarna Melgar regenten La Bodega local, 88 de Son Castelló. Despatxen menús a 8 euróns. 971 207 865

Fa un any que n'Isidre Planes va obrir el Taller Toysiautos al carrer Mossèn Jaume Pons, 12 de Son Sardina. 971 438 509

CIPRIANI'S
RESTAURANTE & BAR

Plaça Constitució 2
07100, Sóller, Mallorca
Tel. reserves:
971 63 83 53

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES

Andreu S. Barceló Vicens

C/. Joan Coll, 1
Teléf. 971 630 166
Mòbil 608 172 313
E-mail: fornalutxelectrik@terra.es
07109 FORNALUTX (Mallorca)

Anuncia't
a
L'ESTEL
la revista
dels empresaris

Tel.
971 85 85 80

TALLERES J. GARCÍA
SON SARDINA

AUTOMÓVILES
-CARROGERIA
-PINTURA

CARRER PASSATEMS, 71 - TEL. 971 438 826
PALMA DE MALLORCA

TOYSIAUTO

Isidro Planas
657 829 152

C/. Mossèn Jaume Pons, 12 - 07120 Son Sardina
Tel. 971 438 509 - Fax: 971 438 509

Esmorzar. Buffet Lliure

Un relat de Isabel (10-03-2005)

*Un home i una dona coincideixen en un hotel per un congrés, es senten atrets l'un per l'altre i fan l'amor a l'habitació d'ell. La història l'explica ella. Potser en un altre relat l'explicarà ell.
 Hi ha sorpresa final*

Es llepa el llavi brut de melmelada de maduixa i es posa una mica vermell. No deixa de parlar, què fa, que tot sovint ve a aquest hotel, per congressos, de la ciutat, del què s'ha de veure, on cal anar... M'ha agradat veure com es llepava els llavis, com la llengua buscava el dolç i l'assaboria. Les seves mans es mouen no gaire de pressa, acompanyant les paraules, i toquen les tovalles, el plat, acaronen la tassa de cafè amb llet. Jo no deixo de mirar-lo, la boca, les mans, els ulls com somriuen, i me n'adono que potser se'm comença a notar el nus que se'm fa a la boca de l'estómac i sobretot, els mugrons que s'estan posant drets per moments, per això em toco una mica la brusa per dissimular, però potser li sembla que m'estic escotant, i ho estic fent.

M'aixeco pensant que aniré a l'habitació i que ell marxarà cap al congrés, i desitjo que pugui a l'ascensor amb mi i ho fa, ha d'anar a buscar la maleta. L'ascensor és petit i no hi ha ningú més, ell fa olor de gel de bany i d'escuma d'afaitar, i jo respiro fons i potser m'acosto massa, perquè tinc els seus ulls

a un pam dels meus i la seva boca a tocar de la meua. Tanco els ulls i l'escalfor dels seus llavis en els meus, amb la humitat justa, concentra tot el meu plaer en aquest punt, i mentre la seva llengua entra poc a poc a la meua boca l'olor d'escuma d'afaitar em provoca un desig que recorre tot el cos. Les mans es mouen amb suavitat per la meua esquena, només, i jo toco els seus braços tensos i gairebé els pessigo. Quan s'obren les portes de l'ascensor no fem res més que somriure, i ara dubto si vaig a la meua habitació o si ens quedarem per sempre dins l'ascensor pujant i baixant i buscant-nos els llavis, quan m'agafa la mà i em porta poc a poc cap a la 325, 3a planta.

Encara se sent l'escalfor del vaho de la dutxa i l'olor de gel, que se'm barregen entre el nas i l'estómac. Tornem a besar-nos, xuclant-nos i llepant-nos llengua i llavis, humits però no molls. Les mans van cap els meus pits, per damunt de la brusa i els meus mugrons es deixen acaronar i pessigar. Un, dos, tres botons, i els dits entre els pits, fent cercles al voltant dels mugrons, les mans obertes que els agafen tots dos. Busco el seu cos per sota la camisa i trobo la cintura i els llocs i els llepo i els pessigo i els olo. Poc a poc vaig obrint les cames sense adonar-me'n, i les seves mans ara busquen per sota la faldilla,

les cuixes, els malucs.

L'escalfor i el desig són entre les meves cames però suren per la pell de les mans i per la boca, que ho busquen tot, el coll i la cara, el cos, les cames, i les seves mans boca i llengua es mouen també per tot el meu cos sense aturar-se. Drets, arpenjats a la porta de l'habitació ens busquem els racons i ens premem l'un contra l'altre, noto el seu membre a la meua panxa i el desitjo més avall, em poso de puntetes, m'enfilo al seu cos ... i s'atura. Sóc allà dreta amb la brusa oberta, sense sostenidors (on deuen ser?) la faldilla arrugada fins a la cintura i ell només em mira i em diu: treu-te les calces. Les faig baixar a poc a poc, em trec també la faldilla i ell segueix els meus moviments amb la mirada, obro més les cames perquè pugui veure-hi bé, no em toca, no es mou, només observa el meu cos, primer els pits i va baixant fins que es concentra just allà, entre les meves cames i es va acostant, buscant amb els ulls, i és com si m'obrís amb les mans, com si hi posés els dits.

Sembla que faci una eternitat que sóc allà, mullada i mirant com em mira, quan sento una veu de dona que diu: o ho fas aviat o hauré de fer-ho jo, i veig la cambrera, morena d'uns vint anys, asseguda al llit amb una tovallola a la mà. No tinc temps d'adonar-me si la mirada de desig de la cambrera és per mi o per ell,

quan noto les seves mans al meu cul, la seva boca entre les meves cames, com suaument m'estira a terra i em penetra a poc a poc. El seu membre omple tot el meu cos, i el xuclo, el premo perquè no se'n vagi i les onades de plaer m'acosten cada cop més de pressa a l'orgasme; no t'escorris encara... fem-ho durar, em diu a cau d'orella mentre em llepa. Explotem tots dos junts i em crec que no m'havia passat mai, ja no sé on sóc, veig el sostre, la cambrera, i els seus ulls brillants que em miren.

Som allà a terra, estirats un al costat de l'altre, i sento les passes de la cambrera que se'ns acosta i comença a passar-nos la tovallola pel cos, els meus pits, les seves cames, la meua panxa, el seu coll. Em neteja entre les cames, primer suaument i després prement una mica, cada cop més, just allà on més ho desitjo; em fa girar d'esquena i la tovallola passa entre les meves cames cap el cul i les natges, i no puc fer res més que moure'm amunt i avall notant aquell gruix de roba fregant-me i escorre'm altre cop i cridar de plaer per segona vegada, quan veig el seu membre altre cop dret i gran i com la cambrera l'agafa, el llepa, mou les mans amb delit amunt i avall i com ell s'escorre entre els seus pits.

Quan se'n va, abans de tancar la porta, ens pregunta: Els hi pujo l'esmorzar o aniran al bufet lliure?

La guerra de les llengües

Alarma general ! És William Vega el pediatra de Lluçmajor? Sanitat ho hauria d'aclarir!

El poca-vergonya colombià, **José William Vega García**, fa feina de metge a la sanitat pública de les Illes Balears (Ibsalut). O sia, aquest subjecte que té una feina gràcies als contribuents mallorquins, a damunt signa algunes dels seus articles merdosos contra Mallorca i els mallorquins com a "Pediatra". Bé doncs, **William Vega** és un fantasma, un mentider i un impostor perquè ell no té el títol de Pediatra i a la xarxa d'internet ja hem trobat, com a mínim dos comentaris, sobre aquest punt.

Reproduït de www.diaridebalears.cat

Aquest tal José William Vega García, és el pediatre de Lluçmajor. Hem d'estar tranquils quan hi duim els nostres fills? Jo no em fii d'un tipus com

això. Si em sent parlar català que receptorà als nostres fills?

Lluçmajorera, fa devers 4 hores.

Reproduït de [www.http://foros.telva.com/foros-telva/thread.jspa?threadID=279761&start=810&tstart=45](http://www.telva.com/foros-telva/thread.jspa?threadID=279761&start=810&tstart=45)

Victoria, si sabes algun metodo más para prevenir los mocos o sacarlos me lo dices jejeje, que el saber no ocupa lugar, **el pediatra de mi hijo es un tal José William Vega García, y ahora al solicitar el cambio sé que es un tal Fernández del pac de Algaida, pero bueno al menos este sí es pediatra, pero me dijeron que el Dr. Vega es médico general... no digo que no sea bueno, pero para niños no sirve.**

No cal dir que per als mallorquins i

mallorquines, **José William Vega García**, ha creat una gran alarma social i s'ha convertit en un perill i una amenaça pública per la qual cosa des del **Lobby per la independència** exigim al conseller de sanitat, **Tomàs**, que aclareixi quines proves va haver de superar per entrar a l'Ibsalut, quins títols ha acreditat aquest individu i si els responsables de la Conselleria han comprovat que no siguin falsificats. Lobbyperlaindependencia.org

Mentretant, des del Lobby agraiem als nostres lectors i simpatitzants que ens facin arribar tota quanta informació tinguin sobre aquest tipus: on fa feina? Des de quan? Quin tracte té amb els pacients? Ha discriminat cap catalanoparlant? Etc.

Rafel de Casanova

Quan s'acosta l'Onze de Setembre sempre sentim la cançó de l'enfadós, que qüestiona la figura històrica del nostre heroi i Conseller en Cap, Rafel de Casanova.

La lletania pre-Diada, any rere any repetida, més o menys rondineja així:

a/ Que si "només" va ser ferit i va poder sobreviure. (Vet ací tot un acte de traïció!)

b/ Que si va morir al 1743 amb més de 80 anys de forma natural. (Pot ser s'havia de suïcidar?)

c/ Que si el 1719, tot aprofitant una amnistia, va tornar a exercir d'advocat. (Com tothom. O és que el ferrer no va fer de ferrer i el fuster de fuster, des del 12 de setembre de 1714?)

d/ Que si havia d'haver capitulat sense resistir. (Jutjar una decisió transcendentalment històrica, tot descontextualitzant-la i mistificant-la, amb la mentalitat hedonista i covarda imperant avui en dia és, com a mínim, absurd.)

e/ Que si la ofrena floral al peu del seu monument no té massa sentit. (Té molt més sentit, posem per cas, que la ofrena al monument del soldat desconegut que Gran Bretanya fa cada any a Whitehall)

f/ Que si el General Moragues es mereix l'homenatge i Rafel de Casanova no.

No són gens incompatibles ni comparables. Moragues era un militar que operava fora ciutat i Casanova el màxim responsable polític de Barcelona. El problema és que el General Moragues és una figura històrica incòmode i, per tant, marginada pel titellam-col·laboracionista, els mitjans de manipulació i la intel·lectualitat de cul llogat. Però per a restituir i enaltir com es mereix al gran heroi i màrtir de Sant Hilari Sacalm, no cal minimitzar ni treure mèrit al Conseller en Cap.

L'historiador igualadí Joan Mercader i Riba ens ho relata així: "Casanova havia suggerit l'acceptació d'un armistici d'uns 12 dies, que hauria permès de reorganitzar les tropes i d'esperar l'anunciat comboi de Mallorca. Predominà, però, el parer contrari, que Casanova acceptà sense reserves, i treballà intensament davant la imminència de l'atac final. Aquest es produí la matinada de l'Onze de Setembre. Casanova s'adreçà al Portal Nou i, enarborant la bandera de Santa Eulàlia i voltat dels prohoms de l'escorta, arrossegà al contraatac diverses companyies de la coronela i durant una hora

i mitja hom disputà una terrible batalla cos a cos. Rafael Casanova rebé una bala a la cuixa i hagué de cedir la bandera al comte de Lanuça, protector del braç militar. Fou hospitalitzat al col·legi de la Mercè, on el visitaren el conseller segon Salvador Feliu de la Penya, i diversos militars, que li sotmeteren un projecte de capitulació, el qual es veié forçat a aprovar."

Què més havia de fer? Coneixeu gaires presidents o caps suprems del segle XVIII – polítics o militars- que s'hagin jugat la vida a primera línia de foc, tot lluitant fins al final? Creieu que sense aquest acte heroic, avui serviríem la memòria del "Onze de Setembre" i la voluntat de restablir la Llibertat de Catalunya?

Els titelles-col·laboracionistes que ens representen des de fa 31 anys no són dignes de fer-li cap ofrena floral, ni cap homenatge; aquesta és la qüestió.

Cal afegir també que la resistència a ultrança, no fou solament una gesta de valor, dignitat i honor, sinó que les possibilitats de que Anglaterra es reincorporés a la guerra al costat dels catalans, eren molt fonamentades. El canvi de monarca (Jordi I per Anna I) feia de la lluita una oportunitat nova i gens deses-

timable. El sacrifici, per tant, era fins i tot políticament i pragmàticament aconsellable.

Segueix Mercader i Riba: "Temorosos de la repressió felipista, alguns familiars i amics seus decidiren de fer-lo passar per mort. Més tard fou dut en secret a la casa del seu difunt sogre, heretada pel seu fill Rafel".

Val a dir també que la obligació de qualsevol lluitador patriota, més enllà del instint de supervivència lògic i humà, és escapar-se de l'invasor per a resistir o esperar una nova oportunitat, tal i com pretenia fer el General Moragues, fugint a Mallorca, quan fou capturat per l'enemic.

Sobreviure uns anys més a la gran gesta no li resta gens de mèrit, i pocs pobles poden vantar-se i sentir-se tant orgullosos com nosaltres, de tenir en la seva galeria de persones il·lustres un ferm patriota i gran dirigent, tant valent, digne i honorable com el nostre Conseller en Cap: Rafel de Casanova.

Antoni Gomis

28 de setembre de 2008

vermelhet@hotmail.com

Catalunyaestatpropi.Blogspot.com

La guerra de les llengües

Diari de Balears destapa que darrera Ascolombia hi ha els lladres del PP i els fatxes d'El (In)Mundo

DIARIDEBALEARS publica avui (30-09-08 dues fotos de pinyol vermell i si una és molt bona, l'altra és encara millor. La primera és una fotografia realitzada a la seu dels canals d'ASCOLOMBIA on apareixen **Rosita Estarás**, **Carlos Delgado** i el pròfug **Jaume Matas** devora alguns colombians encapçalats per **José William Vega García**. A l'altra fotografia surt el fatxa foraster, **Pedrito piscinas**, devora **William Vega** el dia de la contramanifestació a sa Marjal a favor de la piscina il·legal del director d'**El (In)Mundo**. I és que ja ho hem dit: si una foto és bona, l'altra encara la supera, i de molt!

En resum, avui DIARI DE BALEARS ha fet matx amb la publicació d'aquestes dues fotografies. A partir d'aquí, hi ha un fil d'on es pot estirar i començar a investigar la milionada que va rebre ASCOLOMBIA en

subvencions, tant de la batllessa de Palma, **Catalina Cirer**, com del Govern de l'època més porca i corrupta com és la de **Jaume Matas**.

Ara es comença a demostrar, amb proves i fets, tota la merdada que hi ha darrere els fills de puta d'ASCOLOMBIA que encara avui han tingut la poca-vergonya d'acusar a la presència del català a l'escola el fet que els joves colombians desembarcats a Mallorca se droguin. Quins fills de la gran Puta!

Ara resulta que a Colòmbia, un dels països més productors de droga, més corruptes i miserables del món, els joves no se droguen. Ara resulta que els joves colombians que hi ha per Madrid o a París tampoc no se droguen perquè, és clar, com que allà no hi català a les escoles!

Avui Mallorca està en peu de guerra contra els fills de puta colombians

d'Ascolombia, i tot això és mèrit d'un boig trastornat mental anomenat **JOSÉ WILLIAM VEGA GARCÍA**.

Si nosaltres avui fóssim uns colombians honorats i treballadors que hem vingut a Mallorca per sortir del poll i cercar un millor futur per als nostres

fills, el primer que fariem és anar a l'encaç de la rata **William Vega** i nosaltres mateixos, amb les nostres pròpies mans, la tirariem a la mar al moll de Palma perquè se'n tornàs nedant cap a Colòmbia.

lobbyperlaindependencia.org

Estarás, Delgado i Matas, en companyia de José William Vega i altres membres de l'Ascolombia, a la seu de l'entitat.

Colonialisme

El fatxa i gonella, Nigorretxe, se felicita per la desaparició del banc, Es Crèdit

Miguel Nigorra representa el pitjor d'una classe empresarial d'origen autòcton mediocre, traïdora, decadent i inepta que ha acabat venent les cases per anar a lloguer dels colonitzadors forasters. Ara ja no sap com endiumenjar el seu fracàs i presenta la desaparició d'Es Crèdit com un benefici per als accionistes. Quina barra! **Miguel Nigorretxe** està tan acabat que per Madrid ja no el volen ni com a mosso d'encàrrecs!

Reproduït de www.diariodemallorca.es

La fusión del Banco Popular con Es Crèdit beneficia a los accionistas

R.F. PALMA. El presidente del Banco de Crédito Balear, Miguel Nigorra, explicó ayer que la fusión de Es Crèdit con el Banco Popular favorecerá a los accionistas. El jueves el Banco Popular comunicó a la Comisión Nacional del Mercado de Valores que absorberá su filial balear. Nigorra aseguró que la histórica entidad financiera mantendrá su marca en las islas. "Los clientes no apreciarán ningún cambio con este proceso de fusión. Habrá las mismas personas y se seguirá la misma filosofía de siempre", resaltó. Nigorra detalló que se trata de un simple proceso formal que tiene como objetivo "atender mejor a los accionistas". Concretó que un banco pequeño da un margen de maniobra muy estrecho. Con la unión, los accionistas tendrán mayor libertad y un mercado más amplio.

Seguretat

Sellarès revela que 'l'InMund' A. Espada cobrava de les clavegueres de l'estat per intoxicar

Avançament editorial: L'exdirector general de Seguretat Ciutadana, Miquel Sellarès, explica en un llibre la història que mai no s'ha explicat de la policia de la Generalitat **Els secrets dels Mossos**

Antoni Dalmau, Ferran Cardenal, Heribert Barrera, Jordi Pujol, Macià Alavedra i Miquel Sellarès l'any 1984 **FERRAN SENDRA**

"Un pas endavant. La història dels Mossos que mai no s'ha explicat" (Grup 62) és el títol genèric del llibre que Sellarès ha escrit en col·laboració amb la periodista de l'AVUI Laura Nicolàs. El text aporta dades fins ara no revelades sobre les interioritats del cos, però també vivències personals. N'ofereix una sèrie d'extractes d'alt valor documental.

Trobada amb ETA

En cap moment em van dir que m'entrevistaria amb Txomin Iturbe Abasolo. Uns mesos després, quan els diaris franquistes van reproduir la seva fotografia com un dels màxims dirigents d'ETA, jo mateix vaig descobrir que era amb ell amb qui havia parlat. Ara bé, malgrat desconèixer la identitat de l'home amb qui em vaig reunir, immediatament em vaig adonar que era davant d'un militar, amb l'èpica i les formes de fer de l'exèrcit. Aquesta és una qualitat que després no s'ha vist en alguns altres dirigents d'ETA. Durant tota la trobada, incloent-hi el dinar, Txomin es va mostrar reservat però no desconfiat. No em va negar que des d'ETA temien que fos un infiltrat, encara que em veien massa jove per ser-ho i, a més, comptava amb l'aval de l'FNC.

23-F, la inflexió

El 23-F va ser la pedra de toc, l'e-

spoleta que va posar en marxa la policia de Catalunya. En l'entorn del president Pujol, del conseller Joan Vidal i Gaiolà i d'altres persones importants, com Francesc Gordo -un dels fundadors de Convergència Democràtica i mà dreta del president en qüestions financeres-, a partir d'aquella nit es va començar a gestar la idea que s'havia de fer una policia de Catalunya. Aleshores es va produir la clàssica discussió de si es partia -com es va fer a la República- del traspàs de les forces de seguretat de l'Estat a la Generalitat o es creava un cos nou. Alguns, molt pocs, apostaven per seguir desenvolupant els Mossos d'Esquadra. Tot això tenint en compte que la gent que creia en la possibilitat de tenir una policia pròpia es podia comptar amb els dits d'una mà, perquè encara hi havia una actitud resistencialista, fins i tot després del 23-F. No obstant això, en les diferents formacions polítiques es van generar corrents a favor de la policia de Catalunya.

Els 'mortadel·los'

En la meua etapa de director general no vaig detectar res de tot allò que s'havia especulat sobre seguiments i vigilàncies a polítics catalans. Crec que hi ha molt de llegenda al voltant dels *mortadel·los*. No negaré que, en casos puntuals, existien sospitoses relacions entre algun membre d'aquest nucli i el secretari general de la Presidència, Lluís Prenafeta. Això era evident, però la qüestió és que no hi vaig tenir res a veure -i ho dic perquè en algun moment se'm va atribuir la creació dels *mortadel·los*-. Ben al contrari, els vaig fer entendre que, tot i que eren molt necessaris, els serveis de què s'ocupaven

els havien de desenvolupar en el futur els funcionaris policials.

Un enemic dur

L'objectiu dels serveis d'intel·ligència de l'Estat, de la Delegació del govern central i del Govern Civil era fer-me saltar de la Generalitat. Però es van trobar amb un enemic més dur del que s'esperaven, que, si se sentia vigilat, els vigilava a ells, i que va recollir informació sobre les seves activitats. (Va ser així com em vaig assabentar dels documents difamadors que escrivien periodistes al servei de Martí Jusmet des d'un despatx del palauet del carrer de Roger de Llúria, on hi havia la primera seu de la Delegació del govern central. **Un d'aquests periodistes era Arcadi Espada.**)

El tripartit

El nomenament de Saura no va caure bé als Mossos. I molt pitjor, no va ser entès pels militants d'ICV i menys encara pels sectors socials propers a aquesta organització política. A més, durant les primeres setmanes es van fer discursos i declaracions improcedents, amb frases com "la policia dels dèbils" i "model policial d'esquerra o progressista". Des de l'entorn de Saura no es van adonar de l'efecte que això tenia sobre una policia que no va voler ser de CiU, que no va ser del PSC i que ara no seria d'ICV.

Reproduït de www.avui.cat

La guerra de les llengües

Xifres de la KOPEborroka: 5.000 fatxes de tot l'estat han arribat a Barcelona

La KOPEborroka ja ha avançat una xifra: 5000! Si l'emissora d'agitació i de propaganda dels nazis espanyols parla de 5.000 assassins de les llengües catalana,

basca i gallega que s'han arreplegat a Barcelona procedents de tot l'estat, la xifra real deu oscil·lar entre els 500 i els 1.500 ...

Ira, còlera, ràbia, enfadar-se

Perquè la ira? Causes d'enfollonir-se

“No m'enfollonisc mai pel que la gent em demana sinó pel que em nega” (Antonio Cánovas del Castillo, 1828-1897, polític conservador caciquil espanyol responsable de multitud de crims).

“La freqüència, la facilitat i la continuïtat de la ira són, de tota manera, indicis d'una ànima malalta. (...) En aquells qui comencen, en canvi, (la ira) té lloc pel fet d'estar vinculats als desigs. En uns altres la passió de la ira els ve de la supèrbia o de la vanagloria” (*Segon Discurs sobre els capítols del coneixement*, 20, Isaac de Nínive o el Siríac, s. VII, monjo nestorià i bisbe de Nínive, nasqué a l'actual Qatar).

“Se m'afigura de bell nou que existia en ell, allà al fons de la seva ànima, un món reservat on no volia admetre'm, i m'irritava amb la seva serenor inalterable” (“*El matrimoni*”, de Lev N. Tolstoi, 1828-1910, escriptor rus).

“El que més irrita als orgullosos és l'orgull aliè” William Couper. “En la vida de la dona no hi ha humiliació més pregona que la d'haver-se lliurat, precipitadament, a un home indigne de la seva amor; una dona de debò mai no podrà perdonar-se a si mateixa tal falta, ni mai la podrà perdonar el culpable” (Stefan Zweig, 1881-1943, escriptor austríac).

“Quan la cara se us posi vermella, quan alceu la veu, quan “us estrenyi el coll”, o us enfadeu, reboteu o us sentiu amb esperit negatiu, llavors sabeu que l'Esperit de Déu us està deixant i el de Satanàs està començant a controlar-vos” (Informe d'una Conferència, 10-1974, de Theodore M. Burton, 1907-1989, dirigent religiós estadunidenc).

“Tot allò que és d'acord amb els nostres desigs personals sembla veritable. Tot allò que no ho és ens dóna ràbia” (*André Maurois* [Emile Herzog], 1885-1967, escriptor francès).

“...fora! La sang que ens resta bull! Fora! Sangoneres, que teniu la gorja plena!
Fora! Carnissers, engreixats amb la nostra cotna!
Fora! Ara toca al bestiar de prendre el fuet!”

(Víctor Gelu, 1806-1885, poeta provençal, Marselha, a *Lo Gros l'elau*).

“Tot té el seu lloc químic: la ira, la felicitat, l'amor... Si la memòria té fonament químic, per què no n'ha de tenir qualsevol altra activitat humana?” (Angel Martín Municio, 1923-2002, científic riojà).

Enfadar-se i manca de raons

“Quan hom va equivocat i no ho admet, sempre s'enfurisma” (Haliburton).

“A muntó espanyols d'ofici el sol fet de dir-los “*bon dia*” ja els pica, com si no tinguessis tu cap dret i els drets dels colons fossin infinits. És el que els han induït a “sentir”, però això tant hi fa quan és perjudici per una raó que és l'objectivitat de la injustícia, la veritat-justícia en sentit gandhià. Llavors hem de donar pas a la Providència i aquesta és la que va fent si hi tenim fe. Quan l'enemic s'enfila irracionalment a la figuera, com més se'n puja més se li veu el cul, i la ficada de pota acaba essent més grossa: l'embranchida del seu odi i de la seva còlera és la seva mateixa caiguda. Sols és qüestió de fermesa i paciència, no res d'acovardir-nos ni de ficar-nos histèrics, aguantar!” (Autocitació).

“L'enfolloniment rarament està sense arguments però ben poques voltes amb un de bo” (Lord Halifax).

“Sempre hi ha raons per a estar enfollonits, però poques vegades són bones” (Benjamin Franklin, 1706-1790, estadista, científic i filàntrop nord-americà).

“Mantén-te en calma; la ira no és cap argument” (Daniel Webster).

“Un home empipat obre la boca i tanca els ulls” (Marcus Porcius Cato / Marc Porci Cató, a. “*El Censor*”, 234-149 a. de C., pensador i orador romà).

“El bufit de la ira foragita la claror de la ment” (Robert Ingersoll Green, 1833-1899, orador agnòstic republicà, nat a Nova York).

“*Y en esto la intransigencia es desafortada, iracunda. Desde los gobiernos que han vedado el curso de los telegramas en catalán o querido desterrar ese idioma del púlpito, hasta los particulares que ponen el grito al cielo porque en las Ramblas o en el tranvía o en los pasillos del teatro no se oye más que el catalán, “dialecto”, dicen ellos, áspero, desapacible, antipoético, diríase que todos están de acuerdo para lastimar, esto es, en su espíritu, en su tradición, en su personalidad*” (Antonio Cortón, 1854-1913, escriptor i periodista porto-riquenc).

Matrimoni

“El matrimoni és com la captivitat: o enfolloneix o amanseix” (Jean Rostand, 1894-1977, moralista francès).

“El matrimoni és una cosa mal garbellada. De nit tenim en braços una doneta que ens estimem i a l'endemà li fem

crits per qualsevol fotesa” (Vicky Baum, 1888-1960, novel·lista austríaca, d'obra variada i abundosa).

Dilemes, contrasts

“Els vertaders amics s'han d'enfadar de tant en tant” (Louis Pasteur, 1822-1895, químic i bacteriòleg francès, descobridor de la penicilina).

“El savi decideix segons la gravetat del cas, l'irascible per la sensibilitat a l'opressió, l'idealista pel desdeny i la indignació de l'abús de poder en mans inadequades” (Edmund Burke, 1729-1797, escriptor, polític i orador irlandès).

“L'enfolloniment i la intolerància són els enemics bessons de comprensió correcta” (*Mahatma Gandhi*, 1869-1948, independentista i místic indi).

“La moderació en el geni és sempre una virtut; però la moderació com a reacció normal és sempre un vici” (Thomas Paine, 1737-1809, escriptor anglès).

“Jo estava empipat amb el meu amic:

Jo vaig dir la meva ira, la meva ira va acabar.

Jo estava empipat amb el meu enemic:

Jo no ho vaig dir, la meva ira es va acréixer” (William Blake, 1757-1827, gravador, pintor i poeta anglès).

“Totes dues estigueren lluitant. Caterina encara es defensava sense dir res, però es veia que un torrent d'injúries amenaçava de fer obrir els seus llavis tancats, mentre que la veu de l'altra servava tota la seva dolçor i tranquil·litat” (“*Guerra i Pau*”, 1866, de Lev N. Tolstoi, 1828-1910, escriptor rus).

Ironia

“Si diuen ximple a una dona, s'enfollonirà; però si li fan esment de la frase de Walter Scott: “*La dona és un animal amb els cabells llargs i les idees curtes*”, sols protestarà, ostentament culta, per a replicar que l'autor de la frase era un altre; però no pel sentit de la mateixa frase” (Noel Clarasó Serrat, 1905-1985, comediógraf català).

“Les dones es planyen de la síndrome premenstrual, trob que és l'únic temps del mes que puc ser jo mateixa” (*Roseanne Barr*, *1953, comedianta estadunidenc).

Nens i família

“*Little folk are soon angry / La xicalla de seguida s'enfada*” (Proverbi escocès).

“Em mirava un nen enrabiad no sols com a treball d'amor i com a una obligació sinó com una professió plenament interessant i que em reptava com

qualsevol altra professió honorable i que demanava el millor que jo hi podia aportar” (Rose Kennedy, 1890-1995, “*Paraules de Citacions de Dones d'Èxit*”, de *Power Dynamics Publishing*, 1997).

Indignació, nosa, molèsties.

“*Doña Perfecta* s'aixecà indignada, majestuosa, terrible. El seu capteniment era el de l'anatema fet dona. Rey romanagué assegut, serè, valent, amb el coratge passiu d'una creença profunda i d'una resolució introntolable. La rodolada de tota la ira de sa tia, que l'amenaçava, no el féu ni parpellejar” (“*Doña Perfecta*”, 1876, de Benito Pérez Galdós, 1843-1920, narrador i dramaturg realista foraster).

“La indignació és com l'electricitat, ben utilitzada pot ajudar molt la humanitat, però mal utilitzada pot destruir-la” (*Mahatma Gandhi*, 1869-1948, independentista i místic indi).

“En la vida de la dona no hi ha humiliació més pregona que la d'haver-se lliurat, precipitadament, a un home indigne de la seva amor; una dona de debò mai no podrà perdonar-se a si mateixa tal falta, ni mai la podrà perdonar al culpable” (Stefan Zweig, 1881-1943, escriptor austríac).

“Si vós sou capaç de tremolar d'indignació cada volta que una injustícia és comesa al món, som companys, que és allò més important” (Ernesto Xè Guevara, 1928-1967, revolucionari argentí).

“Prefereix fer nosa amb la veritat per complaure amb adulacions” (Luci-Anneu Sèneca, 4 ó 2 a.C.-65, escriptor i filòsof estoic bèticoromà).

“Fa nosa a l'home comú si li diuen que son pare era deshonest, però es vanagloria si descobreix que el seu besavi va ser pirata” (Bern Williams, escriptor anglosaxó).

“Hom no ven la terra per la qual camina el seu poble” (Taixuhka Witko “*Cavall Boig*”).

“Una bona indignació desplega tots els teus propis poders” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític, assagista, professor i pensador estadunidenc).

“No hi ha per a una dona res de més oiós que eixes carícies que és gairebé tan ridícul refusar-les com acceptar-les” (Prosper Mérimée, 1803-1870, escriptor francès).

(continuarà)

L'Arquebisbat de València diu que l'Església 'no és un club d'on et pots donar de baixa'

Divendres, 3 d'octubre

"L'Església no és un club o una associació on la gent s'hi pot inscriure o donar-se de baixa omplint una sol·licitud". Aquesta és la postura oficial de l'Arquebisbat de València respecte la sentència del Tribunal Suprem espanyol que l'eximeix d'haver de donar de baixa del seu registre aquells que ho han demanat mitjançant procediments d'apostasia. "Si algú vol que la seva renúncia consti per escrit, que ens enviï una nota i ja li donarem un justificant de recepció. I punt". L'alt tribunal espanyol va considerar que els registres de l'Església catòlica de les diferents diòcesis, on hi consten els noms d'aquells que s'hi han batejat, no són fitxers (perquè "no estan ordenats") i per tant no hi ha cap dret de cancel·lació. L'Església usa aquestes dades per posteriorment fer afirmacions sobre el nombre de catòlics que hi ha a l'Estat, quan en realitat molts d'ells no poden donar-se de baixa "oficialment" d'aquesta confessió.

L'Arquebisbat valencià afirma que de tota manera les peticions en aquest sentit són "gairebé inapreciables", i justifica la majoria de les peticions com a part d'una "campanya de grups minoritaris que són els que van provar de boicotejar la visita del Papa a la capital [del País Valencià] l'any 2006". "Una quantitat ínfima si tenim en compte que el 97% dels nomenats [del País Valencià] són batejats per voluntat dels seus pares". Segons afirma l'Arquebisbat, al PV hi ha 3 milions de catòlics, el 85% dels quals són practicants. Ho afirma segons

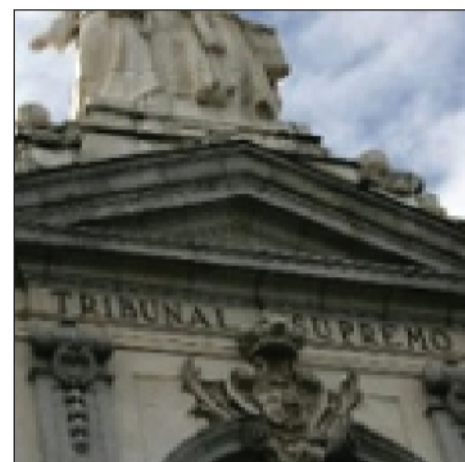
les seves dades, aquestes que es neguen a rectificar quan algú vol cancel·lar la seva "adscripció" a la religió catòlica.

Precisament en aquest punt és en el que incideixen les associacions pro-apostasia i els partits pro-laïcisme, i és que els batejos els decideixen els pares, no les persones que posteriorment poden adoptar o no adoptar la religió catòlica. Defensen el dret que, si no poden ser eliminades, aquestes actes de baptismes siguin almenys esmenades fent-hi constar la voluntat de la persona de no ser considerada catòlica. L'Església però aplaudeix la sentència del Suprem espanyol, que li dona la raó davant l'Agència Espanyola de Protecció de Dades (AEPD) en el sentit que aquestes inscripcions de baptismes "no formen un fitxer", ja que no estan ordenades. Potser no estan ordenades, però en canvi sí que serveix a l'Església per posteriorment fer afirmacions sobre la quantitat de catòlics que hi ha.

El portaveu de l'Arquebisbat de València, Lluís Agudo, afirma que els registres de baptismes "són llibres sacramentals, que recullen el fet que una persona és batejada i que des de llavors entra a formar part del poble de Déu. Però no hi ha motiu per comunicar que es deixa de formar part de l'Església, igual com no s'ha d'informar a ningú que s'hi vol entrar. Per anar a missa no es demana a ningú cap credencial de catòlic. Agudo afirma que les actes de baptismes no estan subjectes a la legislació espanyola en matèria de protecció de dades, però sí en canvi al Codi de Dret Canònic, i per tant "gaudeixen d'un caràcter inviolable, no es poden ratllar ni esmenar, i el seu ús és restringit".

Preguntat sobre la possible creació d'un registre d'apòstates on hi consti oficialment el llistat d'apòstates que han renunciat al catolicisme, Agudo respon amb una negativa molt ferma. "I ara. Que ho facin per una altra via, que contractin un advocat, un notari, però l'Església? No. Una persona que vol abandonar la fe cristiana ho fa lliurement, no cal que s'apunti enlloc". Però en canvi l'Església vol seguir mantenint els seus registres interns sobre batejos per després comptabilitzar tota aquesta gent "que ha abandonat lliurement la fe cristiana", en paraules del portaveu eclesiàstic, però que "oficialment" l'Església continua considerant creient.

L'Església catòlica espanyola en general, i l'Arquebisbat de València en particular, esperen ara la resolució dels centenars de demandes d'apostasia que

resten pendents en diversos jutjats i alts tribunals espanyols, ja que una segona sentència com la del Suprem, denegant el dret d'apostasia, podria crear jurisprudència sobre la matèria a l'Estat espanyol i comportar que automàticament es denegés qualsevol altra reclamació en aquest sentit.

Comentaris:

-L'altre dia en un sopar, una mossa deia: tots som església. Jo li vaig respondre que jo no n'era. I sabeu que em va respondre ella? -Ah, estàs batejada! (amb la musiqueta aquella que només li faltava dir: elis, elis)

-Casum l'os pedrer! Ma mare i molts com ella que van ser batejats a la força, tampoc haurien de ser església. A una organització, qualsevol església, s'hi ha de pertànyer lliurement i VOLUNTÀRIAMENT. No val a que t'hi fiquin sense el teu consentiment.

-L'església segueix fent amics... Cada dia seran menys, per mèrits propis.

Asseguren que sancionaran els agressors dels participants del Correllengua de Gandia

Dijous, 2 d'octubre de 2008

La Delegació del govern espanyol al País Valencià ha assegurat que té previst obrir diversos expedients sancionadors als "radicals" que van dur a terme una contramanifestació "il·legal" per enfrontar-la a la marxa del Correllengua al seu pas per la localitat de Gandia (la Safor). El subdelegat, Luis Felipe Martínez, ha assegurat que els participants d'aquesta contramanifestació "están perfectament identificats" i ben aviat estaran davant del jutge, perquè "participar en una manifestació il·legal és una infracció i requereix sanció". La passivitat mostrada per la policia espanyola durant les intimidacions

de l'ultradreta espanyolista valenciana van motivar les queixes de diversos grups, com Independentistes de la Safor.

Martínez es va referir també a les investigacions que s'estan duent a terme per detenir l'agressor de la regidora del Bloc de l'Alqueria de la Comtessa, Maite Peiró, que va haver de ser ingressada d'urgència a l'hospital Francesc de Borja amb un trauc profund al cap, motivat pel cop rebut amb una pedra durant l'agressió. "Les agressions són un delictes", va recordar Martínez, que va

confirmar que la policia espanyola està investigant els fets. L'alcalde de Gandia, José Manuel Orenge, va afirmar que "tothom té dret a manifestar les seves idees i opinions sense haver de sentir-se coaccionat", i va assegurar que l'any vinent participará al Correllengua per demostrar que "Gandia és una ciutat oberta i tolerant, i els violents no hi tenen lloc".

Tenir més barra que Ramon Socias

És públic i notori el maltractament i el dèficit històric de finançament d'inversions de l'Estat espanyol cap a les Illes Balears. Sense anar més enfora, el plenari de l'Ajuntament d'Inca aprovà divendres passat (amb els vots favorables de BLOC, PP i Independents d'Inca) instar el govern espanyol a aturar de manera immediata l'espoli fiscal que pateixen les Illes Balears.

Amb tot, el delegat del Govern espanyol, Ramon Socias, ha criticat el BLOC perquè aquesta formació ha gosat retreure la manca d'inversions per part de l'Estat espanyol a Illes Balears.

Ara resulta que demanar

un sistema just de finançament és una reivindicació econòmica. Per contra, robar a mans plenes deu ser d'un patriotisme digne de condecoració.

No tenc paraules per descriure aquesta actitud. Crec que s'hauria d'encunyar una nova dita...

Andreu Caballero

Regidor del BLOC a l'Ajuntament d'Inca. Cap de programa del Departament de Cultura i Patrimoni del Consell de Mallorca. Secretari Polític del PSM d'Inca. Membre del Consell Polític del PSM-Entesa

Espanya rebentarà pels diners

Després de molts anys de fer comèdia, d'amagar ineptituds i covardies i de construir escenaris de cartró-pedra que ara estan caient a trossos (el virrei Pujol i la seva obsessió per encaixar a Espanya, el federalisme asimètric del ximplet d'en Maragall, l'Espanya plurinacional dels altres, etc.) i que han tingut entretinguts a molts catalans aquests darrers 30 anys, ara estem arribant al cap del carrer, al perquè de tot plegat: la pasta, els diners que Espanya extreu de la colònia; **el finançament com l'anomenen els pobres d'esperit que tenim al capdavant del nostre país, ja siguin a la menjadora com en Mas, en Duran, en Carod, en Puigercós o ja siguin a la repartidora de subvencions i prebendes com en Jordi Porta d'Òmnium Cultural o articulistes i tertulians (els mandarins del règim) que podem trobar ben repartidets per tota la nostra premsa, ràdio i televisió.**

Tota aquesta crosta és la que ha alimentat durant molts anys la falsa idea que ens podíem entendre amb Espanya, que es podia normalitzar la nostra llengua essent espanyols, que ha amagat el robatori que patim, que ha fet creure a

molts catalans que el darrer Estatut era un bon Estatut, i que ara pretén fer creure que es pot obtenir un bon finançament. A vegades em costa acceptar **a quin nivell de degeneració i mediocritat poden arribar les suposades èlits dirigents d'un país.** És clar que nosaltres no som un país normal. Som una colònia.

Afortunadament la mentida no dura sempre. La gent tarda a adonar-se'n però arriba un dia que cau (ara estem "perplexos" segons els "entesos"). **I el que farà caure aquesta mentida que es diu Espanya són els diners, els diners que Espanya roba als catalans i que a més ho fan pixant-nos a la cara.** El govern espanyol ha retardat tant com ha pogut la publicació de les balances fiscals perquè sabien que aquest és un dels detonants imprescindibles perquè una colònia iniciï el seu procés d'independència. Al final no ho han pogut evitar i n'han publicat mitja dotzena amb mètodes de càlcul diferents per a confondre el ciutadà i perquè ningú en pugui treure l'aigua clara. Tot i així el govern espanyol està relativament confiat perquè es pensa que tots els catalans som com els nostres representants

polítics (els de la menjadora) i com els nostres representants de la societat civil (els de la repartidora). Aquí és on s'equivoquen en la seva anàlisi. **Hi ha una majoria silenciosa independentista que creix cada dia i que s'està encabronant considerablement.**

El Principat de Catalunya no obtindrà un bon finançament. És tècnicament impossible. Espanya extreu (i no retorna) del Principat de Catalunya 52 MEUR cada dia (19.000 MEUR l'any) mentre que Europa dóna a Espanya 8 MEUR cada dia. Algun babau es pot creure que Espanya es deixarà escapar el que extreu dels catalans quan a més ho necessiten per a mantenir el seu nivell de vida? **El problema és que la vaca lletera catalana s'està assecant i ja no hi ha terme mig. Aquest diners o se'ls queden ells o ens els quedem nosaltres per a poder-nos refer i no morir dessagnats, econòmicament parlant.** A més, el govern espanyol sempre es reserva algun mecanisme (com p.e. el fons de suficiència) per a poder restar la quantitat que l'interessi del nostre finançament.

Que ningú dubti que els lacais sociates del PSC intentaran fer creure als catalans que el finançament que es pacti serà "el millor finançament que mai ha tingut Catalunya". De fet, aquesta mateixa frase ja la va dir en Montilla en relació al nou Estatut després d'escapçar-lo.

Pensar que Catalunya es pot desenvolupar dins d'Espanya és d'irresponsables i temeraris i si algú es creu que es poden defensar els interessos dels catalans estant sotmesos a Espanya que s'ho faci mirar perquè té un problema greu. Espanya s'està trencant i ja ha sonat el tret de sortida de la nostra independència. Ara només cal trencar a les properes eleccions autonòmiques la crosta que frena el camí cap a la nostra llibertat que, per si alguns dels ajupits que ens representen no ho saben, vol dir engegar Espanya a fer punyetes i tenir el nostre propi Estat que ens permeti construir un futur digne i pròsper.

Josep Castany

Director General de Catalunya Acció
2 octubre 2008, Barcelona (El Barcelonès)

Escola Valenciana presenta la campanya 'Parla'm en valencià'

Divendres, 26 de setembre de 2008 a les 11:00

Escola Valenciana-Federació d'Associacions per la Llengua (FEV) va presentar ahir la campanya "Parla'm en valencià" que té per objectiu augmentar l'ús de la nostra llengua entre els nouvinguts, ja que segons estudis de l'entitat fins a un 80% de la població del País Valencià usa gairebé de forma exclusiva el castellà al seu dia a dia. La principal via per aconseguir-ho és la promoció de la seva campanya "Voluntariat pel valencià", que impulsa les parelles lingüístiques entre parlants de la llengua i gent que la desconeix.

El president de l'entitat, Diego Gómez, va presentar la campanya al barri de Rusafa, el districte valencià "amb un nombre més alt d'immigrants", i per tant un dels segments "que més es pot beneficiar del Voluntariat pel valencià". La iniciativa d'Escola Valenciana ha rebut els ajuts de Bancaixa, l'Obra Social de "La Caixa" i l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL), perquè segons Gómez "era necessari fer una campanya publicitària perquè la societat valenciana sàpiga que posem a la seva disposició una eina útil". El total de l'ajut serà d'entre 25.000 i 50.000 euros.

De fet el programa de parelles lingüístiques funciona ja des de fa alguns anys tant al Principat com a les Illes Balears. Segons el president d'Escola Valenciana, en aquests territoris el projecte de voluntariat lingüístic compta amb la col·laboració de les respectives administracions, però al País Valencià "a la Generalitat no li interessa invertir de forma efectiva en iniciatives de promoció de l'ús social de la llengua dels valencians". Tot i això Escola Valenciana "no restarà de braços plegats" davant les alarmants xifres de la disminució de població competent en la llengua del país, que ara és ja de només el 52.5% (7 punts menys que fa alguns anys).

Informa: Guillem

Rouco justifica l'Alzamiento del 36

El cardenal arquebisbe de Madrid, Antonio María Rouco Varela, va commemorar en una missa solemne el cinquantè aniversari de la fundació de l'abadia benedictina del Valle de los Caídos, obra faraònica iniciada el 1940 a instàncies del Generalísimo Franco i acabada l'any 1958.

La notícia, com no podia ser d'altra manera, va ser publicada dissimuladament al diari La Razón. Rouco Varela en la seva homilia va defensar la continuïtat del Valle de los Caídos, atenció, com a 'símbol de reconciliació' i superació de 'divisions i odís'. El president de la Conferència Episcopal Espanyola va menysprear per tant la lògica de la Llei de la Memòria Històrica i va optar per beneir els tòpics del franquisme sobre aquest temple, construït per presos republi-

cans, als quals els vencedors de la guerra civil van convertir en esclaus.

Però encara hi ha més. Rouco, durant el seu sermó, va oferir la seva versió cristiana de la guerra civil: 'l'home havia pecat molt i sobretot contra Déu i quan es viu una etapa de negació de Déu és molt fàcil que després els homes lluitin entre ells'. Esgarrifosa justificació de l'Alzamiento del 18 de juliol del 36.

Per si algú encara no ho sabia, monseñor Rouco és cardenal arquebisbe de Madrid i president de la Conferència Episcopal Espanyola.

Eroscatalà

[Anecdota](#) Gwen Stacy (24/09/2008)

Casas, Kristel i l'amic afortunat

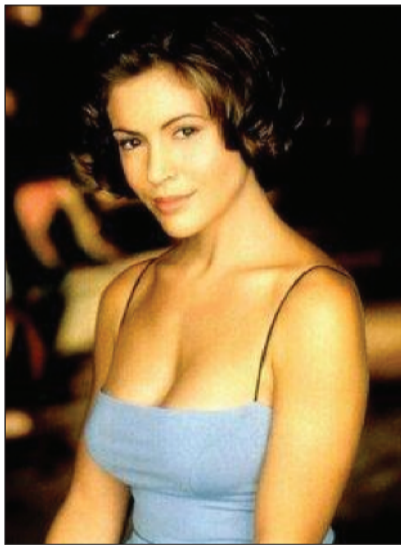
Àngel Casas va explicar ahir al Versió RAC1, l'experiència que va viure durant la visita de Silvia Kristel per una entrevista al seu programa Àngel Casas Show, a la dècada dels vuitanta. Després del programa, l'equip del programa estava fent unes copes a un local barceloní,

i la sex-symbol francesa va demanar-li a l'Àngel que necessitava un home per aquella nit. El presentador, que tenia a la seva parella a la vora, va delegar en un amic la petició. Sense mencionar la identitat de l'afortunat, si que va explicar que l'experiència va ser totalment plaent, segons aquest li va comunicar al matí mateix a través d'una trucada telefònica. Emmanuelle es veu que també era una fantàstica amant a la vida real.

[Mites d'avui](#) Jim Beam (24/09/2008)

Alyssa Milano, per clavar-li el queixal

Tot i haver estat una actriu prodigi, que des dels deu anys ja apareixia a la televisió i al cinema Alyssa Milano va ficar-se molt endins de les nostres retines arran de la seva intervenció en una pel·lícula de sèrie B de vampirs Embrace of the vampyr, on mostrava la seva anatomia privilegiada en situacions torbadores. Melrose place i Embrujadas han estat els

seus treballs més exitosos per a la petita pantalla, però aquesta actriu nascuda el 1972 a Nova York, ha fet regularment cinema encara que no hagi transcendit gaire en les grans produccions de Hollywood. A més de la seva feina com a actriu també va enregistrar quatre discos per al mercat japonès, amb una important repercussió al país del sol ixent. A nosaltres el què ens eixeca, és la massa carnosa que portem entre cames. Aaaaaaaargh.

[Humor](#) Chinaski (23/09/2008)

Inconvenients o avantatges mamaris

[Pollastre de la setmana](#) Gwen Stacy (23/09/2008)

El germans Simpson

Els germans Simpson van a la font
A buscar un cantiret d'aigua
Van calents com una serp
I conills com una daina
Samfaina samfaina samfaina samfà
Samfaina samfaina samfaina i s'en van

[Enquestes](#) Henry Lee Lucas (22/09/2008)

Quants centímetres gasta la vostra eina habitual?

Rebaixem el nivell de la nostra enquesta, demanant-vos ara sobre les mides de la vostra cigala, o la de la vostra parella habitual. Volem saber exactament com anem de credencials els catalans, i per això us proposem un ampli ventall de mides (com als grans magat-

zems) per calibrar les pixes autòctones. Vinga, cliqueu el número de llargada a la nostra enquesta, i tindreu com a premi el fet d'haver contribuït a trobar l'estàndard de membre viril català.

[Ocellota de la setmana](#) (22/09/2008)

Pamela

Quines postures té la Pamela
Deu pensar que està sota la umbrel·la
Parant el sol tot el sant dia
Déu n'hi do com és aquesta tia
Clar que jo de cap m'hi llençaria
I vés a saber que no li faria
Amb aquest llamp d'eina que se'm posa
Quan li miro aquest tros de rosa
Per veure millor a la Pamela gemegant

[Cites](#) Chinaski (21/09/2008)

El jardí de Marieta

"En es teu jardí, Marieta,
he plantat un pesolet d'olor,
i has quedat engolosinada
de sa llet des meu pixó"
Dita popular eivissenca

[Publicitat](#) Otis Toole (20/09/2008)

Un cafè ben calent

La marca de cafè Lavazza ha fet una publicitat ben calenta del seu producte. Amb imatges com aquesta, la veritat és que fins i tot els què no som addictes a aquesta beguda, podem aficionar-nos-hi amb facilitat. Mmmmm.

Cinema Renzo Montagnani II (19/09/2008)

L'últim Allen, arriba avui a les pantalles

Avui s'estrena a les sales de cinema de Catalunya la darrerapèlícula de Woody Allen, ambientada a la nostra capital. *Vicky Cristina Barcelona* és el terròfic nom elegit per una cinta que el diari Avui ja ha qualificat com la pitjor del director novaiorquès.

És possible que així sigui, tenint en compte la bona acollida que ha tingut entre el públic nord-americà, símptoma inversament proporcional de la qualitat de l'obra. En tot cas nosaltres ja en tindrem prou veient les escenes de sexe entre la Scarlett, la Penélope i el Javier, el trio (jejeje) protagonista.

Enquestes Gwen Stacy (19/09/2008)

Estiu sexualment irregular pels catalans

Els catalans hem tingut un estiu irregular, en temes de cardameta. Tot i que la majoria dels votants de la nostra enquesta (28%) diuen haver viscut un bon estiu en aquest sentit, la segona opció amb més seguiment (18%) és la

què es preguntava si donen premis per morir verge, i la tercera (16%) reconeix que no ha donat una sola alegria al cos. Tampoc són millor la quarta opció (15%) que diuen haver-lo tingut fluixot, i la cin-

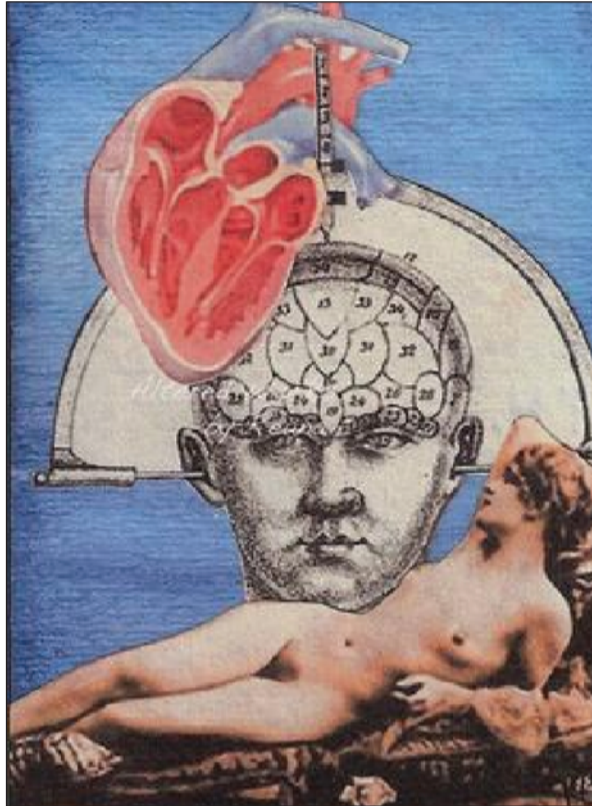

quena (12%) que afirmen haver viscut temps millors. Finalment només l'11% diuen haver tingut un estiu de sexe excel·lent.

Diccionari Bandini (18/09/2008)

Femme fatal

Denominació heretada del francès femme fatale, que s'atribueix als personatges, habitualment de ficció, que utilitzen el seu influx sexual per conquerir malèvolament al protagonista. Aquestes antiheroïnes, molt freqüents en la novel·la i el cine-

ma negre, solen tenir interessos obscurs, i no dubten en aconseguir-ho a través del seu cos, i sense cap mena d'escrúpul.

microbiquinis Ignatius J. Reilly (18/09/2008)

Com les gasta la Courtney

Ens encanten els microbiquinis des del primer dia que els vam descobrir, però tant bon punt com hem vist a la Courtney, encara ens agrada més que se'ls treguin. Perquè ni més ni menys això és el què ha fet amb la part superior d'aquesta peça blanca que

no ens deixa agafar el son. Buffffffff, quina escalfor!!!

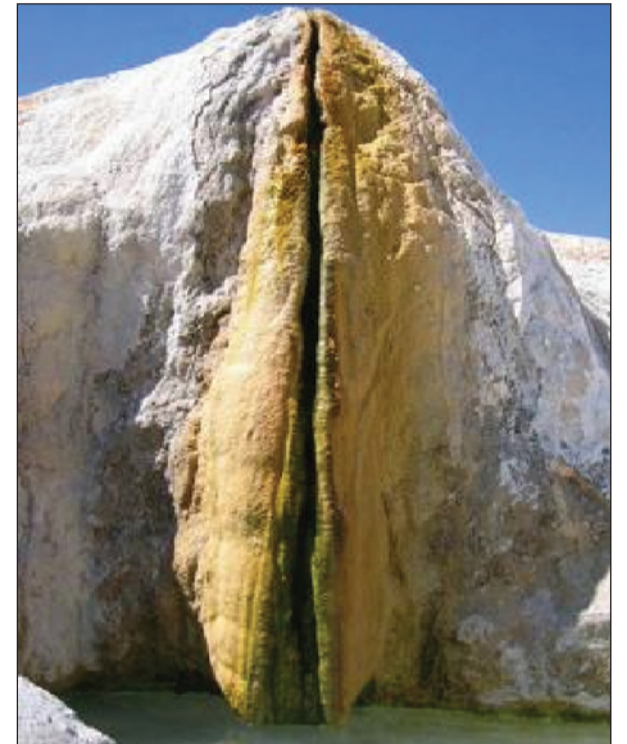
Cites Henry Lee Lucas (17/09/2008)

Lo rector, la claveguera i la magrana

“¿No sabem tots que en vostra claveguera entren mil reguerons cada setmana, i que en l'obert clivell d'eixa magrana piquen tots los pardals d'esta ribera?”
Francesc Vicent Garcia. Rector de Vallfogona.

Humor Henry Lee Lucas (26/09/2008)

Fred o calent

Actualitat Ignatius J. Reilly (25/09/2008)

Classes de Chiqui Martí al Saló de Sexe d'aquest octubre

El Saló de Sexe en Català que es farà a la Fira de Cornellà del 10 al 12 d'octubre, comptarà amb la participació de la stripper Chiqui Martí, que oferirà classes de strip-art, a aquelles dones que ho desitgin. El director del saló, Max Cortés, va afirmar que Martí “ha convertit l' striptease en un art escènic. Veure-la actuar és com mirar un quadre de Degàs”. S'espera que enguany el Saló de Sexe en Català tingui més de 10.000 visitants, amb la participació de 300 professionals d'arreu de la península.

Mites d'avui Renzo Montagnani II (03/10/2008)

Kira Miró, una bellesa canària

Tot i que el cognom ens podria induir a pensar que té arrels catalanes, la veritat és que l'explosiva Kira Miró té el seu origen a les Illes Canàries. La seva bellesa però no entén de fronteres, i com que nosaltres tampoc som ni racistes ni imbècils, us recomanem d'allò més la seva filmografia, encara que només sigui per constatar l'habilitat dels seus progenitors a l'hora de prefabricar dones d'impressió. Entre les pel·lícules on ha intervingut hi ha *Isi & Disi*, *Oscar una pasión surrealista*, o *Crimen ferpecto*. Que està boníssima, colló.

Premsa Bandini (03/10/2008)

26.000 euros pel nu de Sienna Miller

El Daily Star britànic haurà de pagar 26.000 euros d'indemnització a l'actriu Sienna Miller, per haver publicat una imatge seva nua, aprofitant un moment del rodatge de *Hippie hippie shake*. El paparazzi que va fer la fotografia, segur que hauria pagat d'entrada aquesta xifra, que no ens sembla precisament massa alta, tenint en compte els preus que es paguen en aquest àmbit.

Sexe a Internet Ignatius J. Reilly (02/10/2008)

Els perímetres de la senyorassa

Tornem a revisar la xarxa a la recerca de pits voluminosos, i veieu què hem trobat. Una ocellota amb unes proporcions diguem que més aviat extralimitades. Com ens agradaria retorçar-nos de plaer entre l'ample perímetre de carn que ens ofereix aquesta senyora.

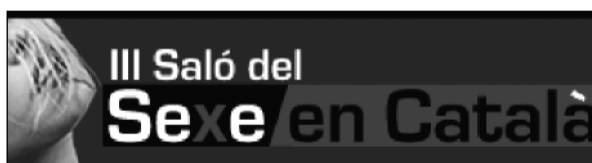
Actualitat Annie Hall (02/10/2008)

El Saló del Sexe en Català se celebrarà a Cornellà del 10 al 12 d'octubre

Fira de Cornellà acollirà des de divendres de la setmana vinent i durant tot el cap de setmana la tercera edició del Saló del Sexe en Català. D'aquesta manera, el Saló deixa Manresa i se'n va al Baix Llobregat per poder captar més públic i tenir més 'repercussió mediàtica'.

El director del Saló, Max Cortés, és conscient que el Saló supleix el buit que ha deixat el Festival de Cinema Eròtic de Barcelona (FICEB), que ha marxat a Madrid.

En aquest sentit, ha explicat que Cornellà acollirà el públic que abans anava al FICEB, però en cap cas ha volgut parlar de 'relleu' perquè ha assegurat que són dos certàmens 'paral·lels' del món de l'erotisme.

Xafarderíes Jim Beam (02/10/2008)

Visca les desfilades de moda

Si hi ha una cosa que ens agrada especialment en això del món de la moda, són precisament les desfilades de roba interior. Ho sigui que ens inter-

essa el tema de la llenceria, encara no sabem ben bé el perquè. Observeu en tot cas les noies de la fotografia, i digueu-nos si de cop i volta el vostre interès per la moda, no ha crescut uns quants centímetres...

Actualitat Jim Beam (01/10/2008)

JeLo treu un perfum masculí

Deseo for Men és el nom de la fragància masculina que ara ha tret Jennifer López, després de sis anys de treballar amb perfums femenins. La hispano nord-americana segur que hi entén en això del disseny dels homes, però nosaltres més que amb l'olor de la colònia, ens quedaríem amb la del seu voluptuós cos.

microbiquinis Leroy Ramsey (01/10/2008)

El biquini (o no) de l'Amber

L'Amber ens fa tornar per uns moments al passat immediat de platja, amb un biquini d'aquells que no hem arribat a contemplar massa bé, perquè la noia que el porta ens l'eclipsa. En tot cas suposem que és d'aquells que no ha de costar gaire de treure, per més moll que estigui. Parlant

de molls, nosaltres si que notem una mullena de por. com m'apures i amplifiquem la humitat relativa.

Actualitat Henry Lee Lucas (30/09/2008)

Transparències de Galliano a París

La setmana de la moda de París es va obrir ahir amb una desfilada del dissenyador John Galiano, on les transparències han estat el comú denominador. A Eros català ens repugna bastant la moda, però això del teixit transparent ens posa bastant a to. Si com a mínim algun dia aquesta moda baixés de la passarel·la i es fes visible als nostres carrers, segur que encara seríem més trempats del què ja som.

Independentisme, mites i realitats (III)

Dissabte, 4 d'octubre de 2008

Fa dues setmanes vam començar l'anàlisi per capítols dels resultats preliminars de l'estudi "Suport Social a la Independència de Catalunya (1991-2008)" (PDF), que el Cercle d'Estudis Sobiranistes (CES) ha dut a terme recentment, analitzant fins a 21 enquestes i baròmetres fets per institucions oficials catalanes i espanyoles. En aquell primer capítol desmuntàvem el mite de la victòria suposadament impossible en un eventual referèndum d'autodeterminació al Principat. Posteriorment la setmana passada vam desmuntar el mite de la desinformació vinculada a independentisme.

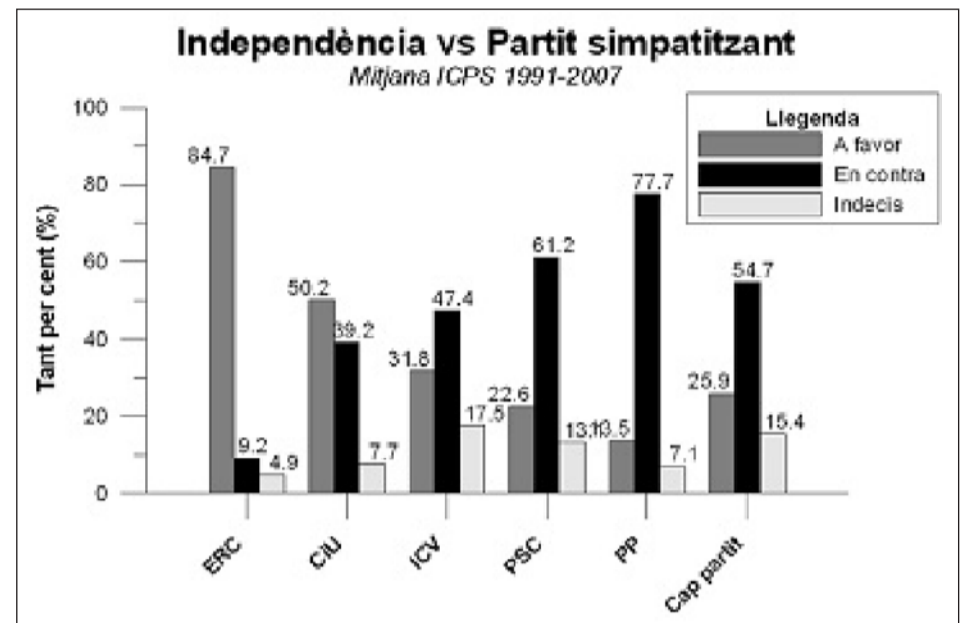
"Ja ens autodeterminem a les eleccions" és un altre dels mites que qualsevol independentista ha sentit alguna vegada. "Ja hi ha eleccions, el poble ja escull". Independentment que les eleccions actuals són sempre en el marc espanyol i dins la legalitat espanyola -amb el que això comporta, tant d'inconvenients en la demarcació (no n'hi ha de PPCC), com en temes ideològics (hi ha gent que no vota per aquest motiu)-, no podem agafar cap elecció de les "tradicionals" com a autodeterminista. L'estudi del CES demostra que l'opció escollida en unes eleccions no indica la posició dels votants respecte d'un eventual referèndum d'autodeterminació, car hi ha electors que voten ERC però no votarien a favor de la independència del Principat, i n'hi ha que fins i tot voten PP i en canvi hi votarien a favor. I n'hi ha que no voten. Analitzem-ho.

Al estudi del CES es pot veure clarament com, tot i que el partit amb què es simpatitza determina en gran mesura l'independentisme del votant, no és cert que un poble s'autodetermini en "cada elecció", doncs són moltes les circumstàncies que fan que un elector triï un partit o un altre. Segons l'estudi un

9.2% dels electors que afirmen votar o simpatitzar amb ERC votarien negativament en un referèndum d'autodeterminació del Principat, i gairebé un 5% no ho té clar. Al altre extrem, un sorprenent 13.5% de votants/simpatitzants del PP són partidaris de la independència, i un 7.1% no ho té clar. De fet l'unionisme al PP és "només" del 77.7%. Enmig, l'elector de CiU, amb un 50.2% a favor de la independència i gairebé un 40% en contra, IC-V, amb un 31.8% a favor i un 47.4% en contra, i el PSC, amb un 22.6% a favor i un 61.2% en contra. I finalment dels que no simpatitzen o no voten a cap partit gairebé un 26% votarien a favor de la independència i un 54.7% ho farien en contra.

És clar doncs que no n'hi ha prou amb unes eleccions qualssevol, ni que sigui al Parlament de Catalunya, per saber la postura real dels principatins respecte d'un eventual referèndum autodeterminista. No s'hi val a dir que en realitat "ja ens autodeterminem" amb cada elecció. Per saber la resposta al referèndum, cal fer-lo. Perquè quan hom vota un partit, ho pot fer per molts motius, per la seva postura respecte a la independència, pels seus valors socials, per la seva política econòmica. De fet és possible que les raons econòmiques siguin alguns dels motius que farien que el 13.5% dels que afirmen votar al PP del Principat votessin favorablement al referèndum, i en canvi mentrestant votin PP perquè prefereixen les seves polítiques econòmiques. O qui vota PSC i no CiU per temes d'esquerra dreta, o qui vota ERC i no IC-V pel que sigui. O qui vota a un partit perquè el cap de llista li és més simpàtic que un altre, els motius són infinits.

Per no parlar, és clar, de les eleccions municipals, on a la majoria de pobles i ciutats es vota molt més per

Independència segons Partit simpatitzant

[Font: CES]

les persones que s'hi presenten que no pas per les sigles dels partits; unes eleccions on la situació del seu poble/ciutat i les respostes del consistori als seus problemes influeixen enormement en el seu vot, més que no pas la posició del partit de torn sobre l'independentisme.

Per saber l'opinió de la ciutadania sobre la independència, és imprescindible dur a terme el referèndum. Són aquells qui tenen por del que pugui decidir l'electorat els qui fan mans i mànigues per tractar de demostrar que "no cal" perquè "l'independentisme no pot guanyar". I tornem a l'argument del primer capítol, sí que es pot guanyar, sí que cal preguntar-ho, i no, no ens autodeterminem a cada elecció.

Comentaris.

per Bismuta 4 d'octubre de 2008 a les 14:54

Estic fart de l'argument en cada elecció ens autodeterminem.

Quin collons d'argument és aquest?

s'ha de preguntar exactament per la independència o no, i punt.

per xaviria 4 d'octubre de 2008 a les 14:57

"De fet és possible que les raons econòmiques siguin alguns dels motius que farien que el 13.5% dels que afirmen votar al PP del Principat votessin favorablement al referèndum, i en canvi mentrestant votin

PP perquè prefereixen les seves polítiques econòmiques"

Conec algu del PP que votaria independència, però trobar-lo del PSOE és més difícil. En tot cas, ens hauríem de situar en el moment del referèndum per comprovar-ho: si catalunya millorés econòmicament i em refereixo a infraestructures, baixada d'impostos a empreses, decisió en tractats internacionals i permanència segura a la UE, ens trobaríem que molts que voten PP a les generals anirien a favor (a les de la gene voten CyU). A vegades la gent no vota en qüestió nacional (cat o esp) sinó econòmica.

En canvi, el vot al PSOE és més nacionalista espanyol. És el vot dels que van sortir a celebrar la victòria de la puta España a l'eurocopa. És el PSOE de Serrat (el torturador d'animals) i de la direcció espanyolista (De Madre, Ferran, Zaragoza i resta). Aquests són el cavall de troia espanyol a Catalunya.

Estudi de l'independentisme (1991-2008)
III: Ja ens autode terminem a les eleccions
 Cercle d'Estudis Sobiranistes

Llegeix i subscriu-te a L'ESTEL la revista dels empresaris
 Tel. 971 85 85 80

Poesia

Estimem la nostra terra

CLIMENT GARAU I SALVÀ

El mallorquí ha estimat
Sa terra a on va néixer;
A dins la illa mateixa,
Amb gust hi ha treballat.
Molts d'arbres hi ha sembrat
Per més profit treure-li,
De tot ha pogut collir:
Ametlles, figues i blat.

Centenars d'anys hi visqué
Tranquil amb lo que hi havia,
De bon pa s'atiparia,
Cap malaltia hi hagué,
Metges no havia menester,
No hi havia hospitals,
Amb les herbes molts de mals,
Ben fàcil los resolgué.

Com illa prodigiosa,
La gent la va batiar,
Garrida la van trobar,
Amb una gent amorosa.
Ella serà profitosa,
Mirarem d'explotar-la,
Aquí va començar -se
L'exploració vergonyosa.

El Rei Jaume conquistà,
Aquesta illa preciosa
Ell la trobà ten formosa,
Que de ver l'encativà.
Amb veu alta exclamà:
Ets terra de promissió,
Amb pins de molt alt honor,
Voltada d'ones de mar.

El mallorquí molt pateix,
Quant contempla s'invasió,
De la platja sa brutor,
Que tot moment ofereix,

D'aquest mode procedeix,
El canvi que ha rebut.
I la gent d'aquí ha tingut
Un càstig que no es mereix.

Per això el mallorquí
Ha de posar resistència;
Ha de voler preferència,
Ha de dir : -estic aquí,
Jo lo meu vull dirigir,
La meua veu alçaré
Dins la memòria tenc be,
Allò que va dir el padrí:
"Els catalans, són germans,
D'això no n'hi ha cap dubte,
Existeix molta disputa,
De bastants extravagants,
El Rei amb sos desembarcs,
Els feu amb gent de sa terra,
Tres cent anys, aquesta terra,
L'habitaren sarraçans.

Amb veu alta hem de dir
Que estimam la nostra terra
Entre la dreta i l'esquerra,
Votar partit mallorquí,
ja que disposam aquí,
de personal competent,
valent també intel·ligent
d'això podem presumir.

Nostra illa disposarà,
D'allò que li requereix:
Un ordre que no existeix,
Això prest se resoldrà.
Mà dura s'emplearà,
Amb aquell que l'ha mester,
De nit tranquil pel carrer,
Tothom se passejarà.

Jo som un Déu gelós

Cap pàtria hi ha que sigui com un Déu
per més que molts, bisbes i tot, l'adorin;
de tot color que sigui la persona
tingueu ben clar, ella és un germà teu.

I les banderes, totes, són pedaços,
bocins de roba amb colors diferents;
no juris mai davant aquests "piltrafos"
que això és pecar contra el meu manament.

En Bush no és Déu, ni un àngel que el servezca
ni un profeta que us parli en nom seu,
ni un home just que el bé ell perseguezca
ni compassiu quan jutja qualque reu.

La bèstia és ell que puja de l'abisme
per enganar tota la Humanitat;
bombardejar ciutats és satanisme
compartit pels que li han fet costat.

Ell vos ha dit mentides a balquena,
vos ha espantat amb armes que no hi són
i vos fa dur a tots sobre l'esquena
els morts que ell va fent per tot el món.

Cap pàtria hi ha que sigui com un Déu,
França ni Espanya, Euskadi o Catalunya;
qui per això mata un germà seu
el seu camí dels meus camins s'allunya.

Jo som un Déu gelós, tingueu present,
i no compartiré la meua glòria:
sols d'estimar n'he fet jo sagrament
d'esser de tots germà, fes-ne memòria.

Les proclames del Profeta de s'Hort des Ca

mallorquins | 29 Setembre, 2008

No siau guies cecs

Fumant porros fareu sa revolució,
menjant pastilles amb glops de coca
cola,
no volent tenir fills fareu sa nació,
i molt poc estudiant si anau a escola.

I venent els vostres béns vos fareu
rics,
i en lloc de finques tendreu dues
plaguetes
amb quatre nombres, també un parell
d'abrics,
i podreu comprar als parents quatre
punyetes.

I globalitzats, recordareu els pobres,
si per la "tele" vos en donen permís
i els podreu donar segons quines de
sobres
que vos serviran com capa de vernís.

I mentre moren de fam milions de
nines
i altres no neixen, per llur condició,
un bon esplet de casades i fadrines
reclamareu que teniu dret a l'avort.

La incontinència ajuntada amb l'hedo-
nisme
serà la droga, i no la religió,
i, desgraciats, caureu a dins l'abisme
sense cap futur d'idolatriar el condó.

No us vull carregar cap feix damunt
l'esquena,
ni esser com aquells que Crist va con-
demnar,
vos vull alliberar d'aquesta cadena
que és viure pel plaer, i sense estimar.

L'horitzó de l'egoisme és la derrota:
deixau de predicar tan absurd destí.
Si fora de tu qualque cosa t'importa
de tu allò podrà quedar en tu morir.

Amunt joves i vells, cap a la victòria
sense drogues, ni evasions, ni suc-
cedanis:
ajudem natura i gent, cap a la glòria
de desfer els poders dels mals contem-
poranis.

Les proclames del
Profeta de s'Hort des Ca
mallorquins | 02 Octubre, 2008

Llegeix i subscriu-te a

L'ESTEL

la revista dels empresaris

Tel. 971 85 85 80

Salut

Polls, puces, lladelles (cabres) i mosquits

Paràsits que, a més de suposar un risc sanitari, donen un gran desfici a la pell.

FITOTERÀPIA:

Políol: (*Mentha pulegium L.*) (Refregar la planta tendra per damunt de la pell. Es un bon remei contra les puces.

Alfàbrega: (*Ocimum basilicum L.*) (La planta viva a prop de nosaltres espanta els mosquits. Era un bon remei tradicional posar a prop del coixí un fragment de planta tendra.)

Julivert: (*Petroselinum hortense*) (Decocció de la planta seca. Rentar-se les parts afectades per espantar els polls o lladelles)

Anís: (*Pimpinella anisum L.*) (Barrejar a parts iguals oli d'anís amb alcohol. Refregar la part afectada per espantar polls o lladelles)

Psoriasis

Malaltia de la pell caracteritzada per l'aparició crònica d'unes plaques vermelloses i escamoses, fonamentalment en els colzes, genolls i cuir cabellut.

SÍMPTOMES: Apart de las plaques mencionades anteriorment no sol produir cap símptoma més. En molts pocs casos els afectats solen patir picantor.

CAUSES: - Alimentació inadequada (Massa greixos animals, begudes alcohòliques, pastissos, xocolata, etc.) - Causes d'origen psíquic.

FITOTERÀPIA:

Ús intern

(Infusions de plantes depuratives)

Dent de lleó: (*Taraxacum officinale Web.*) (Infusió de les arrels o fulles seques) (Amanida de fulles tendres)

Fumària: (*Fumaria officinales L.*) (Infusió de les flors seques. Una cullerada de flors per tassa.)

Saüc: (*Sambucus nigra L.*) (Infusió de les flors seques. Una cullerada de flors per tassa.) (Fruits en melmelada)

Julivert: (*Petroselinum hortense*) (Cocció de 50 gr. D'arrel per litre d'aigua. Una tassa al dia en petites dosis)

Sarna

Malaltia contagiosa de la pell, deguda als conductes que construeix sota la pell el paràsit àcar de la sarna (*sarcoptes scabiei*)

SÍMPTOMES: Picor extrema en els dits, aixelles, canells, colzes i òrgans sexuals. Accentuació de la picor durant la nit al escalfar-se a dintre del llit.

CAUSES: - Paràsit. - Poca neteja personal que afavoreix la implantació del paràsit.

FITOTERÀPIA:

Ús extern

All: (*Allium sativum L.*) (Refregar la part afectada amb all matxucat en oli d'oliva.)

Evònim: (*Evonymus europaeus L.*) (Decocció de 30 gr. de fruits en un litre d'aigua. Netejar la zona afectada. L'evònim en ús intern és tòxic !!!)

Olivera: (*Olea Europea L.*) (Refregar la part afectada amb oli d'oliva.)

Sàlvia: (*Salvia officinalis L.*) (Gàrgares amb la infusió de la planta seca.)

Urticària

Malaltia de la pell consistent en l'aparició de punts vermellencs semblants a la picadura de l'ortiga i d'un efecte també paregut (Dona la sensació que ens estan picant ortigues)

SÍMPTOMES: Aparició dels punts. Picor molt forta que sol desaparèixer bastant aviat sense deixar rastre.

CAUSES: - Al·lèrgia a certs aliments. (maduixes, conserves, llet, xocolata, etc) - Agents físics. (sol, aire etc) -

Contacte amb plantes o animals. (ortigues, heura, insectes, animals domèstics, etc) - Contacte amb determinats productes químics o drogues. (detergents, opi, etc) - Certes malalties infeccioses. (tifus)

FITOTERÀPIA:

Ús intern

(Infusions depuratives)

Dent de lleó: (*Taraxacum officinale Web.*) (Infusió de les arrels o fulles seques) (Amanida de fulles tendres)

Fumària: (*Fumaria officinales L.*) (Infusió de les flors seques. Una cullerada de flors per tassa.)

Saüc: (*Sambucus nigra L.*) (Infusió de les flors seques. Una cullerada de flors per tassa.) (Fruits en melmelada)

Julivert: (*Petroselinum hortense*) (Cocció de 50 gr. D'arrel per litre d'aigua. Una tassa al dia en petites dosis)

Ortiga: (*Urtica dioica L.*) (Decocció de un grapat d'ortigues per litre d'aigua. Dos o tres tasses diàries.) (Menjar les ortigues en verdura, bullides amb espinacs. Prendre la quantitat que es desitgi)

Cuando "él" es rico, las esposas son amantísimas: el negocio es el negocio)

Las 86 esposas del mismo hombre protestan contra su arresto

AFP - sábado, 20 de septiembre, 15.56

KANO, Nigeria (AFP) - Las 86 esposas de un solo nigeriano protestaron para exigir la liberación del marido, actualmente detenido por casamiento ilegal y ultraje a las leyes islámicas, informaron el viernes fuentes del ministerio de Justicia del estado nigeriano de Níger (centro).

Las 86 mujeres de Muhammadu Bello Masaba, de 84 años, acudieron al ministerio de Justicia acompañadas por 20 de sus 170 niños, explicó Habibu Luk-

man, responsable del ministerio.

"Llegaron al ministerio en tres autobuses y protestaron con vehemencia contra la detención de su marido", con pancartas como "Estamos legalmente casadas", indicó este responsable a la AFP.

Protestaban contra la decisión de un tribunal islámico (la ley islámica o 'sharia' está en vigor en el estado de Níger) de obligar a Masaba a divorciarse de 82 esposas y quedarse sólo con cuatro, el máximo permitido por la 'sharia', según Luk-

El pasado 21 de agosto, uno de los consejos islámicos más importantes del país, el Jamatu Nasr il Islam (JNI), condenó a muerte al polígamo, aunque las autoridades locales le conmutaron esa pena por el exilio del estado si en el plazo de dos días no cumplía con la ley.

Hace dos semanas, Masaba aseguró que iba a divorciarse de 82 mujeres, aunque por el momento no lo ha cumplido.

<http://es.noticias.yahoo.com/afp/20080920/tod-nigeria-islam-religion-justicia-curi-07ff78c.html>

Acudits

Una dona i un home tenen un accident de trànsit, realment aparatós. Els dos cotxes queden destrossats, però miraculosament cap dels dos rep la mes mínima rascada. Després de sortir dels cotxes com realment van poder, la dona diu:

- Aleshores vostè és un home, que interessant. Jo sóc una dona. Wow. Miri els nostres cotxes. No n'ha quedat res, però afortunadament estem il·lesos. Això deu ser un senyal de Deu per a que ens coneguem i visquem junts en pau per la resta dels nostres dies.

- Estic completament d'acord amb vostè, això deu ser una senyal de Deu.

I la senyora continua:

- I miri això, heus aquí un altre miracle. El meu cotxe esta destrossat, però aquesta ampolla de vi no s'ha trencat. Segur que Deu vol que ens la beguem i celebrem la nostra bona sort.

Aleshores li passa l'ampolla al senyor. Aquest obre l'ampolla i n'hi fum uns bons tragos. Després li torna l'ampolla a la dona, que l'agafa, la tapa i li torna a l'home. Aleshores l'home pregunta:

- És que vostè no en beurà?

- No. Crec que esperaré fins que arribi la policia

Un home estava assistint a una de les seves vaques a parir, quan s'adona que el seu fill de quatre anys estava mirant per darrera la bardissa. L'home ara hauria d'explicar-li ho tot el que estava fent, i explicar-li al seu fill el tema del sexe. Pensa "bé, esperaré fins que em preguntis i després li explicaré tot."

Quan acaba el part, l'home s'acosta al seu fill i li diu:

- Doncs, fill, tens alguna pregunta?

- Només una. A quina velocitat anava aquest vedell quan ha xocat contra la vaca?

Paviments, trespols industrials, poli-
ments... Tel. 629 473 002

BALEAR DE MANTENIMENT I
AUTOMATISMES. Automatitzi la
porta. Basculant, enrrollable, corre-
dora, batent. Venta, instal·lació i
reparació. Contacte: 622 210 069
bma.amm@gmail.com

ÒPTICA SANTA PONÇA.. Riu
Sil,10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodat,
serigrafia, reclams publicitaris. Mar-
galida Monlau,48 Son Ferriol. Mòbil
661 711 656

INTENSIU. Berenars i tapes. Espe-
cialitat en anguiles. Divendres i diss-
abtes concert alternatiu. Carrer de les
Germanies s/n Muro. Reservau al 971
860 646

BOTIGA D'INFORMÀTICA UPI.
Venta d'ordinadors i reparació a domi-
cili. La Rambla,44 B Campos. Tel.
971 650 155 jtoniandrover@gmail.com

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula
Perelló. Carrer Vicens Buades,41. Tel.
971 867 003 ursi.perello@gmail.com
Port de Pollença

FUTURQUIMIA. Fabricam desin-
fectants per a piscines, per rentar roba
de l'hostaleria, per a rentar vaixelles...
Carrer Asipo,nau,2 Tel. 971 759 259
Can Valero

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J.,
Schmitter. Estètica, implants, ponts...
Av. Peguera,12-A local,12. Peguera.
Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-
peguera.com

BOTIGA MONTANA. Articles de
regal, manualitats, bosses fetes de
texans, bisuteria dels anys 40 i actu-
al, adobs de bisuteria... Carrer de sa
Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

MICOCINA. Cuines modernes i clàs-
siques. Brillants i mates. Postfor-
mades, laminades i de fusta en tots
els models i colors. Antoni
Noguera,28. Ciutat. Tel. 971 421 540

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL.
Piano Bar. Donam classes de ball. Els
caps de setmana ball per tothom. Car-
rer de Manacor,2 Campos. Mòbil
661 565 119

CA'S DENTISTA. Sant Martí,2 Tel.
971 832 186 Vilafranca

CONSTRUCCIONS JAUME I
ROSSELLÓ. Doctor Fleming,34 A
Mòbil 607 858 666 jaumeirossel-
lo@terra.es LLubí

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la
beguda. Gremi Boters,5 Son Castel-
ló. Reservau taula al 971 432 028

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe
d'envelats. Sant Cristofor,26. Tel. 971
441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUET I ARMARIS MIQUEL
COLINA. Parquet, armaris, tarimes,
portes, cuines... Marbella,15 local,3
can Pastilla. Tel. 971 263 657

NO ÉSPECAT. Botiga eròtica. Avin-
guda Salvador Joan,86 baixos. Tel.
971 559 268 Manacor. manacor@noe-
specado.com

FONTANERIA BAIX DES COS.
Energia solar, piscines, calefacció,
instal·lacions de gas. Baix des Cos,
78 B. Tel. 971 552 519 Manacor

SUBWAY URBAN WEAR. Roba i
calçat esportiu juvenil. La Rambla,44
A. Tel. 971 160 157 Campos

CAS FERRER-ARTESANIA EN

FERRO. Serralleria, forja artística,
metal·listeria, reparació de molins.
Carrer Blatera,2 Son Ferriol. 971 429
579

GRUES MARRATXÍ. Servei les 24
hores. Tel. 971 795 914

U.K. IMPORTS. Distribuim cerveses
britàniques. Guinnes, Heiniker, Tet-
ley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí.
Tel. 971 522 280

INFOCASACOLOM.COM. La seva
immobiliària a Portocolom.

CAN FESOL. Ferreteria, adrogue-
ria, pintures, articles de piscina, objectes
de regal, parament, joguetes. Carrer
Bisbe,1 Santanyi. Tel. 971 653 128

CONSTRUCCIONS I FONTANE-
RIAZUZAMA. Construcció, fontane-
ria, calefacció, climatització, piscines,
recs. Es Camp den Ventura,2-A. Tel.
971 167 141 Calonge

INTERNETBALEARES Disseny i
Tecnologia. Internet i Projectes Web,
Disseny Corporatiu, Infografia Arqu-
tectura, Protecció de Dades i Gestió
de Calidad ISO. Telf: 971525465 -
658970701 - info@internetbalea-
res.es - www.internetbaleares.es

PERFORACIONS AIGÜES
MALLORCA. . Sondejos d'aigua
garantida. Tel. 620 632 714

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí
forn de llenya, ensaïmades i pastis-
sos. Sa Lluna,7. Sóller

RESIDENCIAGENT GRAN CALA
ESTÀNCIA. Miquel Massutí,22. Can
Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció
de piscines i aljubs. Camí de sa
Figuera,27 Sóller. Tel. 656 951 382

NOU LLUCMAJOR. Pere Planells.
Construcció en general. Carrer
Galdent,1-1 Tel. 666 588 405 Lluc-
major

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer
Jesús,34 Ariany. Tel. 971 830 275

CONSTRUCCIONS TOMEU
RIBES. Constructors i margers. Sant
Josep,66 Vilafranca. Tel. 670027726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lac-
ions elèctriques en general. Jaume
I,6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

RESIDENCIA GALES. Per a tercera
edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de
subvencions. Assistència mèdica,
fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel
Rosselló alemany,17 Ciutat. Tel. 971
401 776

FORN LA CONCEPCIÓ. Forn de
pa, restaurant i bar. Menú a 7'50. Car-
rer de la Concepció,16. Ciutat de Mal-
lorca. Reservau al 971 712 626

PERRUQUERIA DE SENYORES
ISIS. Fertilitzadora,2 Ciutat. Tel. 971
272 694

UPE SYSTEMS/GELE. Portes
automàtiques i enrrollables. Por-
reres. Tels 607 362 516/ 902 200 940

MRT INFORMÀTICA. Sant Roc,32
Porreres. Tel. 971 168 478 info@mrt-
informatica.com www.mrtinformat-
ica.com

METALISTERIA MARTINEZ. Tre-
ballam el ferro. L'acer i l'alumini.
Gremi Tintorers,16 Son Castelló. Tel.
971 430 156

PERRUQUERIA DE SENYORES
BARCELÓ. Carrer Ramon Muntan-
er,43 Ciutat. Demaneu hora al 971

758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES
MAKA. Botànic Bianor,19, s'Arenal
de Mallorca. Tel. 971 260 756

GALLETES GELABERT Molí d'en
Negre,2 Porreres Tel. 971 647 080

CONSTRUCCIONS Fills de Miquel
Bover. Carrer Sala i Verd,14 Porreres.
Tel. 971 168 414

INSTAL·LACIONSELÈCTRIQUES
BARCELÓ. Vileta,10 Tel. 647 647
969 barcelobarcelo@terra.es

ELÈCTRICA RAVIMA. Major,148
Porreres. Tel. 971 647 732

FONTANERIA Rafel Garcia Entre-
na. Instal·lador oficial i mantenidor.
Arregla acumuladors. Carrer
Major,148 Porreres. Tel. 971 168
077-659 254 118

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES
Santa Creu,3. Porreres. Tel. 971 166
636-679 349 911

FUSTERIA Bernat Bordoy. Carretera
de Porreres-Campos. Tel. 971 647906-
629 601 925 Porreres.

FUSTERIA Can Vila Carrer de la
Rosa,20. Porreres Tel. 971 168 685
fusteriavila@fusteriavila.net

FUSTERIA LLITERES. Crr. Por-
reres-Montuiri K. 1 Tel. 971 168 466
Porreres

BIT instal·lacions elèctriques. Carr.
Porreres-Montuiri K. 5'2. Tel. 971 647
408 info@bitinstalacions.com Por-
reres

ESCOLETA d'infants Sol Solet.
Lluís,31 Tel. 971 647 191 Porreres

CONSTRUCCIONS LT GRIMALT,
S.L. Cooperativa,27 Tel. 971 166
628- 629 005 089 itgrimaltsl@hot-
mail.com www.itgrimaltsl.com

CENTRE TÈCNIC NATURAL.
Quiromassatge, quiropràctica,
osteopatia, drenatge limfàtic, reflex-
ologia podal, dietètica i nutrició, home-
ospagària, naturopatia. Carrer Cerdà,
s/n Tels 618 754 443 - 971 647 603
Porreres

PINTURES. Rafel i Toni. Pintam
cases. Sa Galla,30 Tel. 649 031 287
- 630 106 428 Porreres.

EXCAVACIONS I DEMOLICIONS,
obra civil i construcció en general.
Ronda de l'Estació, 14-C. Porreres.
Tel. 971 647 869 info@gabrielgay-
morla.com www.gabrielgayamor-
la.com

FONTANERIA JOAN FONT.
Instal·lacions de fontaneria,
piscines, calefacció, aire condi-
cionat, venta i reparació d'elec-
trodomèstics. Carrer Bonany,40
Vilafranca Tel. 610057779 jof-
ba@terra.es

CAN BATXÀ Ferreria d'en Damià
Mora: connexions hidràuliques. Pare
Molina,29 Tel. 606 270 305 Porreres

VENDES
Venc consola mintendo D S per 95 .
Zona de Santanyi. No hi ha proble-
ma per enviar. Tel. 628 621 818

Sèmola amb gírgoles

Ingredients:

Cansalada, costella de porc salada, sobrassada, sèmola,
gírgoles, tomàquet, all, aigua, oli i sal.

Preparació:

Es fregeix la cansalada, tallada a daus, i la costella de
porc, en una cassola amb un raig d'oli i un pessic de sal.
Quan el tall és ros, s'hi tira el tomàquet ratllat, unes dents
d'all i les gírgoles, netes i trossejades. Es deixa ofegar
una mica i s'hi afegeix aigua. Quan l'aigua bull, s'hi tira
la sèmola i unes rodanxes de sobrassada.

Quan la sèmola és cuita, es treu del foc
i es serveix.

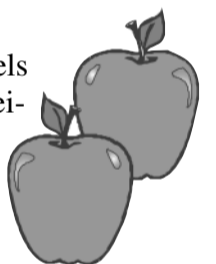
Xiulets fregits

Ingredients:

Xiulets (faves tendres amb la tavella), oli i sal.

Preparació:

Es trien els xiulets, traient-los la cua i els
fils, si en tenen. Es trossegen i es fregeix-
en en oli abundant. Quan comencen
a embutllifar-se, es treuen, s'escorre l'oli
que sobra, es salen i es serveixen.

Potatge amb bacallà

Mig quilo de cigrons, mig quilo d'espinaçs, un quart de
quilo de bacallà, unes creïlletes*, un all, una tomaca gros-
sa i una ceba, oli, sal, pebre-roig i un pessiguet d'herbes
aromàtiques (herba-sana, timd, orenga). El cigrons i el
bacallà els tindrem a remulla des del dia abans, però sepa-
rats. Es posen a bullir els cigrons i, en estar quasi cuits,
s'hi posen els espinaçs ben nets i trossejats i el bacallà
espencat. A banda, sofregirem en una paella la ceba pica-
da, la tomaca i l'all també picats; en estar sofregits, els
afegirem la farina i el pebre-roig i, de pressa, perquè no
es cremen, colarem el sofregit i l'abocarem a l'olla on són
els cigrons. Ho adobarem amb sal, un poc de pebre i les
herbes aromàtiques.

*Al País Valencià, a les patates les diuen creïlles.

Filets de bacallà fresc

Net, desespinat, obert i tallat en filets,
constitueix un mos exquisit si abans de
fregir-lo, l'arrebossem amb la següent
pasta: Un ou batut--per cada quilo de peix-
-, un gotet de sifó, uns 300 gr. de farina, sal i
un poc d'all cru ben desfet. Es fregeix en oli
abundós brulent.

PORT DE SÓLLER

La família Carriqui-Alcover és propietaria d'un hotel al Port de Sóller. Els joves són estudiants associats al sindicat d'estudiants dels Països Catalans. En Marc te el mobil 617 379 292

Fa 45 anys que na Caterina Caldentèi regenta el Bar Mallorca al carrer Marina,38 del Port de Sóller. Son pare va obrir aquest bar l'any 1951. Tel.971 630 938

FIRA DE LES MESTRES ARTESANES A CIUTAT

N'Antònia Molina és la germana de l'amo d'Olives Pericàs que està a l'Avinguda d'Alcúdia,73 d'Inca. 971 881 465

Na Carolina Berga, na Francesca Coll i na Catalina Amengual fan sabons ecològics al carrer des Porrassar, 20 d'Alaró. A la foto amb els seus familiars. 971 518 758

S'INDIOTERIA

En Pep Amengual que fou tres vegades campió de pesca submarina cuida la seva neta mentres que la seva dona regenta la Botiga d'articles de pesca Amengual al carrer Eduard Urgorri,10 de s'Indioteria. 971 757 078

FORNALUTX

N'Andreu Barceló que fou batle el 2001 i el 2002, ara està a l'oposició. Ens diu que Fornalutx s'ha tornat molt conservador i vota PP, partit que ha construït un bloc d'habitatges de protecció oficial, no gens integrat dins la tipologia del poble, les instal·lacions esportives estan abandonades, seria necessari fer un centre de dia per a les persones de la tercera edat... N'Andreu és instal·lador elèctric. Mòbil 608 172 313

Acudits

Dos bojos s'escapen d'un manicomi. Arriben a una cantonada i es posen a donar voltes a una farola. Quan estan a punt d'arribar els infermers, un li diu a l'altre:

- Escolta, marxem d'aquí que ens atraparan!
- Què va! Els portem 35 voltes d'avantatge

A la sortida de missa, li pregunta Jaimito a Pepito:
 - I tu creus en el diable?
 - La veritat és que no sé què pensar. Creus en el diable i després et passa el que amb el Pare Nadal, que és el teu pare...

Una mare mirant d'explicar al seu fill de cinc anys que és un miracle:
 - Que seria si caiguessis d'un cinquè pis i no et passés res?
 - Sort -respon el fill.
 - I si caus un altre cop i no et torna a passar res?
 - Això és boníssima sort.
 - I si tornes a caure i no et torna a passar res, què és?
 - Pràctica.

Dos caçadors d'ànecs salvatges van caminant per la vora del riu, és clar, cadascun per

una vora diferent. D'una banda a l'altra es van fent el xulo que l'un és millor que l'altre i tal, quan de sobte deu o dotze ànecs passen per sobre seu, els dos apunten al mateix temps i disparen al mateix ànec. Aquest ànec va a parar al mig d'un pont que hi havia cinquanta metres més avall. Els dos caçadors van corrent cap a l'ànec, i quan arriben, un l'agafa pel coll i l'altre per les potes i es posen a discutir mentre tiben de l'ànec:
 - Jo l'he tocat primer.
 - No, he estat jo.
 Fins que un dels dos diu:
 - Perquè no ho arreglem com homes. Proposo que el que rebí deu cops de puny de part de l'altre, i encara continui dempeus, es queda l'ànec.
 - D'acord, però jo pico primer.
 - Acceptat -respon el que ho havia proposat, segur de que guanyaria.
 Rep el primer cop, i el segon, i el tercer... Al vuitè encara resistia. Al novè gairebé cau, però suporta el desè amb els ulls morats i el nas trencat. Dibuixa un somriure i diu:
 - He resistit. Ara em toca a mi. Prepara't.
 Però l'altre respon:
 - Ben pensat, millor que et quedis tu amb l'ànec

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça.....

C.P..... Població

C.I.F..... Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al Carrer Bellavista, 44 07240 Sant Joan (Mallorca)